

SVAZEK 14

(pracovní text pro osobní použití)
přeložila a upravila Jana Pavlíčková

I.M.I.

Má Lásko a můj Živote, veď mou ruku a buď se mnou, když píšu, abych ne já, ale Ty udělal všechno; Ty mi diktuj slova, aby všechna byla světlem pravdy. Nedopust', abych něco vložila sama od sebe, ale raději mě nech zmizet, abys Ty sám vše vykonal a aby čest a sláva byly všechny Tvé. Dělam to jen proto, abych byla poslušna, a Ty, neodpírej mi svou milost.

4. února 1922

Láska, bloudící a odmítaná, propuká ve vzlyky.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš se zjevil celý zadýchaný - jeho dech byl ohnivý; přitiskl mě k sobě a řekl mi: "Chtěl bych se občerstvit ve svých plamenech, chtěl bych vylít svou Lásku, ale stvoření mou Lásku odmítají. Musíš vědět, že při stvoření člověka jsem ze svého Božství uvolnil množství Lásky, která měla sloužit jako prvotní život tvorů, aby byli obohaceni, podporováni, posilováni a bylo jim pomáháno ve všech jejich potřebách. Člověk však tuto Lásku odmítl a Má Lásko putuje od chvíle, kdy byl člověk stvořen, a stále se točí dokola, aniž by se zastavila. Odmítnuta někým, utíká k někomu jinému, aby se mu mohla darovat; a když je odmítnuta, propuká ve vzlyky. Nedostatek korespondence tedy způsobuje vzlykot Lásky.

Zatímco má Lásko putuje a běží se rozdávat, vidí-li někoho slabého nebo chudého, propuká ve vzlyky a říká mu: "Ach, kdybys mě nenechal putovat, kdybys mi dal místo ve svém srdci, byl bys silný a nic by ti nechybělo! Když vidí někoho jiného, kdo upadl do hříchu, propuká ve vzlyky: "Ach, kdybys Mi byl dovolil vstoupit do svého srdce, nebyl bys upadl!". U jiného, kterého vidí vláčeného vášněmi, zabláceného zemí, Lásko pláče a se vzlyky mu opakuje: "Ach, kdybys přijal mou Lásku, vášně by nad tebou neměly moc, země by se tě nedotkla, má Lásko by ti ve všem stačila... Tak v každém zlu člověka, malém či velkém, propuká Lásko ve vzlyky a dál putuje, aby se člověku darovala. A když se v Getsemanské zahradě všechny hříchy představily před mým Lidstvím, každý hřích nesl vzlyk mé Lásky. Všechny bolesti mého Umučení, každá rána bičem, každý trn, každé zranění, byly doprovázeny vzlykem mé Lásky, protože kdyby člověk miloval, nemohlo by přijít žádné zlo. Nedostatek lásky způsobil, že všechno zlo a dokonce i samotné mé bolesti vzklíčily.

Když jsem stvořil člověka, jednal jsem jako král, který chce učinit své království šťastným, vezme milion a dá ho do oběhu, aby si z něj mohl brát, kdo chce. Avšak kolik ho obíhá, tolik si z něj jen někteří vezmou. Nyní král touží vědět, zda lidé berou dobro, které pro ně chce udělat, a ptá se, zda je jeho milion vyčerpán, aby vydal další miliony. Ale je mu odpovězeno: "Veličenstvo, jen pár centů." A tak se mu dostane odpovědi.

Král pocítuje zármutek, když slyší, že jeho lid nedostává jeho zboží, ani si ho neváží. Vyjde tedy mezi své poddané a začne vidět, jak jsou někteří zahaleni v hadrech, někteří nemocní, někteří hladoví, někteří se třesou zimou, někteří jsou bez domova. Ve svém zármutku král propukne ve vzlyky a říká: "Ach, kdyby mi vzali peníze, neviděl bych nikoho z nich, jak mi dělá ostudu, pokrytého hadry, ale naopak dobře oblečeného; ani bych je neviděl nemocné, ale zdravé. Neviděl bych nikoho s prázdným žaludkem a téměř mrtvého hladem, ale sytého. Kdyby si vzali mé peníze, nikdo by nebyl bez domova; mohli si velmi dobře postavit pokoj, v němž by se mohli ukrýt...". Zkrátka za každé neštěstí, které ve svém království vidí, má smutek, slzu; a pláče nad svým milionem, který nevděk jeho lidu odmítá. Avšak dobrota tohoto krále je tak veliká, že navzdory všemu tomuto nevděku tento milion neodvolává; nechává ho dál obíhat a doufá, že další generace si vezmou dobro, které ostatní odmítli, aby se mu dostalo slávy za dobro, které vykonal pro své království.

Tak to dělám: Neodvolám svou Lásku, která byla uvolněna - bude putovat dál. Její vzlykot bude trvat stále, dokud nenajde duše, které by si tuto Mou Lásku vzaly až do posledního centu, aby můj pláč ustal a Já mohl přijmout slávu věna Lásky, kterou jsem uvolnil pro dobro tvorů.

Ale víte, kdo jsou ti šťastlivci, díky nimž vzlykání mé Lásky ustane? Duše, které budou žít v Mé Vůli. Ty přijmou všechnu Lásku, kterou odmítly ostatní generace; silou mé tvořivé Vůle ji rozmnoží, kolik budou chtít, a pro tolik tvorů, kolik ji odmítlo. Pak přestane můj vzlykot a místo něj nastoupí vzlykot radosti; a Lásko, spokojená, dá těmto šťastlivcům všechny statky a štěstí, které ostatní nechtěli."

9. února 1922

Zmučené Ježíšovo tělo je pravdivým obrazem člověka, který se dopouští hříchu. Při bičování nechal Ježíš své tělo roztrhat na kusy a celé se zmenšil na ránu, aby člověku znovu vrátil život.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, sledovala jsem Hodiny umučení, a zatímco jsem doprovázela svého sladkého Ježíše v tajemství Jeho bolestného bičování, dal se vidět celý stažený z kůže. Jeho Tělo bylo zbaveno nejen šatů, ale i masa; Jeho kosti bylo možné spočítat jednu po druhé. Pohled na Jeho tělo byl nejen otřesný, ale i strašlivý, takový, že vzbuzoval strach, hrůzu, úctu a lásku zároveň. Před takovým otřesným výjevem jsem oněměla. Chtěla jsem udělat kdoví co, abych svému Ježíši ulevila, ale nemohla jsem nic - pohled na Jeho bolesti mi přivodil smrt; a Ježíš, samá dobrota, mi to řekl: "Má milovaná dcero, dobře se na Mne dívej, abys poznala mé bolesti do hloubky. Mé Tělo je pravým portrétem člověka, který se dopouští hříchu. Hřích ho zbavuje šatů Mé milosti; a Já se nechávám zbavit svých šatů, abych mu je znovu vrátil. Hřích ho deformuje, a zatímco on je tím nejkrásnějším stvořením, které vyšlo z mých rukou, stává se tím nejošklivějším - odporným a odpudivým. Byl jsem nejkrásnějším z lidí a mohu říci, že abych vrátil krásu člověku, vzalo na sebe mé Lidství tu nejošklivější podobu. Podívejte se na mě - jak jsem odporný...! Nechal jsem si řasami strhnout kůži tak, že jsem se už nemohl poznat. Hřích mu nejen bere krásu, ale vytváří hluboké rány, hnilobné a gangrenózní, které rozežirají jeho nejmimnější části; pohlcují jeho životní humory, takže vše, co dělá, jsou mrtvá - kostřbatá díla. Vytrhávají mu ušlechtilost jeho původu, světlo jeho rozumu - a on se stává slepým. A já, abych zaplnil hloubku jeho ran, nechal jsem své tělo roztrhat na kusy; celé jsem je zredukoval na rány a prolitím své Krve v řekách jsem v jeho duši rozproudil vitální humor, abych mu znovu vrátil život.

Ach! Kdybych v sobě neměl pramen Života svého Božství, který mi nahrazoval Život, protože mé Lidství umíralo při každé bolesti, kterou mi způsobili - zemřel bych od samého počátku svého utrpení.

Mé bolesti, má Krev, mé tělo, které odpadlo na kousky, jsou stále v činnosti, aby daly člověku život, ale člověk odmítá mou Krev, aby nepřijal život, šlape po mém těle, aby zůstal zraněný. Ach, jak cítím tíhu nevděku!" A vrhnuv se mi do náruče, Ježíš se rozplakal. Přitiskla jsem si Ho k srdci, ale On plakal silně. Jaká to muka, vidět Ježíše plakat! Nejraději bych vytrpěla jakoukoli bolest, jen aby On neplakal. Tak jsem s Ním soucítila, políbila jsem Jeho rány, osušila Jeho slzy a On, jako by se rozveselil, dodal: "Víš, jak se chovám? Chovám se jako otec, který velmi miluje svého syna. Ten syn je slepý, znetvořený, zmrzačený; a jeho otec, který ho miluje k zbláznění - co dělá? Vydlobne si oči, uřízne si nohy, strhne si kůži a všechno dá svému synovi se slovy: 'Jsem šťastnější, že sám zůstanu slepý, zmrzačený, deformovaný, dokud vidím, že ty, můj synu, vidíš, chodíš a jsi krásný...'" A tak se rozhodl, že se mu to podaří. Ó, jak je ten otec šťastný, když vidí, že jeho syn vidí očima, chodí nohama a je zahalen krásou! Jaký by však byl zármutek toho otce, kdyby viděl svého syna, jak nevděčně odhazuje oči, nohy a kůži a spokojuje se s tím, že zůstává ošklivý takový, jaký je? Takový jsem já: "Já jsem se postaral o všechno, ale lidé, nevděční, tvoří můj nejtrpčí zármutek."

14. února 1922

Ježíšovo štěstí, když se o něm píše.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj sladký Ježíš se ukázal celý potěšený a s nepopsatelnou spokojeností; a já jsem se Ho zeptala: "Co je, Ježíši? Přinášíš mi dobrou zprávu, že jsi tak spokojený?" "Ano," odpověděl jsem. A Ježíš mi řekl: "Má dcero, víš, proč jsem tak spokojený? Všechna moje radost, můj svátek, je, když tě vidím psát. Vidím, jak se do těch napsaných slov zapisuje moje sláva, můj Život a poznání o mně, které se stále více rozmnožuje. Světlo Božství, Síla Mé Vůle, vyhlídání Mé Lásky... - vidím vše zapsané na papíře a v každém slově cítím vůni všech Svých parfémů. Pak vidím, jak ta napsaná slova běží - běží uprostřed národů, aby přinesla nová poznání, můj výlev Lásky, tajemství mé Vůle... Ó, jak se raduji! - Tak moc, že nevím, co bych ti udělal, když píšeš! A když píšeš nové věci, které se týkají Mne, stále vymýšlím nové laskavosti, abych se ti odvděčil, a disponuji Sám s sebou, abych ti sdělil nové pravdy, abych ti dal nové laskavosti.

Vždy jsem více miloval a vyhrazoval si větší milosti pro ty, kteří o Mně psali, protože jsou pokračovateli mého evangelijního života - mluvčími Mého slova. To, co jsem neřekl ve svém evangeliu, jsem si vyhradil pro ty, kteří o Mně budou psát. Tehdy jsem ještě neskončil s kázáním - musím kázat stále, dokud budou existovat generace."

A já: "Má lásko, psát pravdy, které mi říkáš, je oběť; ale ta oběť se stává těžší a téměř necítím sílu ji vykonat, když jsem zavázána a když mě nutí psát o mých důvěryhodnostech mezi Tebou a mnou a o věcech, které se mě týkají. Nevím, co bych dělala, abych nemusela dát pero na papír. A Ježíš: "Zůstáváš stále stranou, vždy mluvíš o mně: co ti dělám, jak moc tě miluji a kam až sahá má Lásky ke tvorbě. To bude ostatní popohánět k tomu, aby Mě milovali, aby se i jim dostalo dobra, které vám činím. Kromě toho je toto spojení tebe a Mne písemně je také nutné, jinak by někdo mohl říci: 'Komu to řekl? Komu tak štědře rozdával Svě milosti? Snad větru, vzduchu?' Neříká se snad, že jsem byl ve svém Životě tak štědrý ke své Mamince? Že jsem mluvil k apoštolům, k zástupům a že jsem uzdravil takového a takového nemocného? Proto je všechno nutné; a buďte si jisti, že v tom, co píšete, jsem to vždycky Já, koho dáváte více poznat."

17. února 1922

Láska je kolébkou člověka.

Cítila jsem se tísněna nedostatkem svého sladkého Ježíše a nedělala jsem nic jiného, než že jsem Ho volala, toužila po NĚm - ale marně. Po mnoha útrapách, když už jsem to nemohla vydržet, přišel On. Kdo ví, kolik věcí jsem Mu chtěla říct, ale On se vznesl vysoko, aniž by mi dal čas, a já jsem na NĚj pohlédla a zavolala: "Ježíši, Ježíši, přijď!". I On se na mě

podíval a nechal na mě pršet rosu ze Své Osoby, která mě celou orosila. Tato rosa Ho ke mně přitahovala takovým způsobem, že se ke mně sklonil a řekl mi: "Má dcero, touha duše spatřit Mě trhá závoj, který existuje mezi časem a věčností, a její opakovaná touha ji nutí k pohybu, aby se Mí přiblížila. Má Láska je téměř neklidná, když vidím, že duše po Mně touží, a Já se nedám vidět. A teprve tehdy se uklidní, když se jí nejen zjevím, ale dám jí nová charismata a nové přísliby lásky.

Má Láska je stále v jednání, chce dát stvoření nové sliby lásky, a jakmile vidí, že má Vůle přebírá řídicí a usměrňující úlohu dává se stvoření, má Láska dělá hody, běží - letí k ní a stává se kolébkou člověka. A když vidí, že v její kolébce nespocívá, kolébá ji a zpívá jí, aby si odpočinula a usnula na jejím klíně. A zatímco spí, dýchá jí do úst, aby jí dal nový Život Lásky. Vidí-li z jejího přerývaného dechu, že její srdce není šťastné, posílá jí Svůj dech, Má Láska jí v srdci vytvoří kolébkou, aby z ní odstranila hořkosti, překážky a starosti a učinila ji šťastnou láskou. A když se probudí - ach, jak se Má Láska raduje, když ji vidí znovuzrozenou, šťastnou a plnou života. Říká jí: "Vidíš, houpal jsem tě na svém klíně, abych ti dopřál odpočinek; bděl jsem po tvém boku během tvého spánku, aby ses probudila silná, šťastná a úplně jiná, než jsi byla. Ted' chci být kolébkou pro tvé kroky, pro tvé skutky, pro tvá slova - pro všechno. Mysli na to, že tě kolébám, a vlož svou lásku do kolébky Mé Lásky, abychom se vzájemně ztotožnili a učinili se šťastnými. Dávejte pozor, abyste do ní nevkládali nic jiného, jinak Mě zarmoutíte a přivedete k hořkému pláči.

Má Láska je to, co je člověku nejbližší, ba co víc, je to kolébka, v níž se narodil, ačkoli v mém Božství je vše v harmonii, stejně jako údy jsou v plné harmonii s tělem. I když inteligence přebírá řídicí úlohu, v níž sídlí vůle člověka, nechce-li, lze říci, že oko nevidí, ruka nepracuje, noha nechodí. Na druhé straně, pokud chce, oko vidí, ruka pracuje, noha běží - všechny údy se staví do souladu. Stejně tak je tomu s mým božstvím: má vůle přebírá řídicí úlohu a všechny ostatní atributy se staví do plné harmonie, aby následovaly to, co chce má vůle. Proto se Moudrost, Moc, Věda, Dobro atd. shodují. A protože všechny mé atributy, ačkoli se mezi sebou liší, žijí v prameni Lásky a přetékají Láskou, proto, zatímco je to Láska, která řídí, působí a dává Sebe, všechny ostatní mé atributy s Ní souzní.

Navíc to, co je pro člověka nejpotřebnější, je Láska. Láska je jako chléb pro přirozený život. Člověk se obejde bez vědy, moci, moudrosti, nebo nanejvýš jsou to věci, které člověk chce v čase a za okolností. Co by však člověk řekl, kdybych stvořil člověka a nemiloval ho? Ostatně proč bych ho stvořil, kdybych ho neměl milovat? Byla by to pro Mne potupa a dílo nehodné Mne, který nemohu dělat nic jiného než milovat. A co by se stalo s člověkem, kdyby neměl původ v lásce a nemohl milovat? Byl by surovcem a nebyl by hoden ani toho, aby se na něj někdo díval. Proto musí ve všem běžet láska. Láska by měla probíhat ve všech lidských činech, stejně jako obraz krále obíhá v měně království; a pokud mince nejsou označeny obrazem krále, nejsou uznány jako měna. Stejně tak, pokud v nějakém díle neprobíhá láska, není uznáno za mé dílo."

21. února 1922

Láska nutí člověka umírat a žít nepřetržitě, dávat život milovanému a tvořit jeden jediný život.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj vždy rozkošný Ježíš mi při příchodu řekl: "Má dcero, Má Láska k tvorům Mě přiměla v každém okamžiku zemřít. Podstatou pravé Lásky je umírat a žít neustále pro milovaného. Láska, která ji chce mít u sebe, dává pocítit smrt a způsobuje mučednictví, možná to nejbolestnější a nejdelší. Avšak Láska sama, silnější dokonce než smrt, dává člověku život právě v tom okamžiku, kdy umírá - ale k čemu? Aby dal život milované osobě a vytvořil s ní jeden jediný život. Tyto plameny mají tu vlastnost, že pohlcují jeden život, aby jej spojily v druhém. Právě to je ctnost Mé Lásky: nechat Mne zemřít a z Mého pohlcení vytvořit mnoho semen, vložit je do srdcí všech tvorů, abych znovu povstal a vytvořil s nimi jeden jediný život se Mnou.

Nyní můžeš i ty zemřít, kdo ví kolikrát z lásky ke Mně - a možná v každém okamžiku. Pokaždé, když po Mně toužíte a nevidíte Mě, vaše vůle pocítuje smrt Mého nedostatku - a ve skutečnosti ji pocítuje, protože když Mě nevidíte, vaše vůle umírá, protože nenachází život, který hledá. Avšak poté, co se v tomto aktu stráví, se v tobě znovu narodím a ty ve Mně; a najdeš život, který jsi chtěla, ale vrátíš se, abys znovu zemřela, abys žila ve Mně. Stejně tak, když po Mně toužíš, tvá neuspokojená touha pocítuje smrt; když se však zjevím, znovu nachází svůj život. A tak tvá láska, tvá inteligence, tvé srdce může být v neustálém aktu umírání a života pro Mne. Když jsem to pro tebe udělal Já, je spravedlivé, abys to pro Mne udělala i ty."

24. února 1922

Kříž toho, kdo žije v Boží vůli, se stává podobným Ježíšovu kříži.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj vždy obdivovaný Ježíš se zjevil, když vzal svůj kříž a položil si ho na svá nejsvětější ramena; a řekl mi: "Má dcero, když jsem přijal Kříž, podíval jsem se na něj shora dolů, abych viděl, jaké místo na mém Kříži zaujme každá duše. Mezi tolika z nich jsem se díval s větší láskou a věnoval jsem zvláštní pozornost těm, kteří budou rezignovat a budou žít v mé Vůli. Dívala jsem se na ně a viděla jsem jejich kříž, dlouhý a velký stejně jako můj, protože moje Vůle nahradila vše, co jejich kříži chybělo, a učinila ho delším a větším jako můj. Ó, jak vynikl tvůj dlouhý kříž! - Tak velmi dlouhý kvůli mnoha letům lůžka a trpěl jen proto, aby splnil mou Vůli. Můj kříž existoval jen

proto, aby plnil Vůli mého Nebeského Otce, a tvůj proto, aby plnil Mou Vůli. Jeden vzdával čest druhému; a protože oba měly stejnou míru, splynuly v jedno.

Má Vůle má tu vlastnost, že změkčuje tvrdost, zmírňuje hořkost, rozšiřuje a zvětšuje krátké věci. Když jsem tedy cítil Kříž na svých ramenou, cítil jsem měkkost a sladkost kříže duší, které budou trpět v mé Vůli. Ach! Mé Srdce si oddechlo úlevou a měkkost křížů těchto duší způsobila, že se můj Kříž přizpůsobil mým ramenům a zabořil se do nich natolik, že mi způsobil hlubokou ránu; a přestože mi působil ostrou bolest, cítil jsem také měkkost a sladkost duší, které by trpěly v mé Vůli. A protože má Vůle je věčná, jejich utrpení, jejich náprava, jejich činy, probíhaly v každé kapce mé Krve, v každé ráně, v každém provinění. Má Vůle způsobila, že byly jakoby přítomny u provinění minulosti, od okamžiku, kdy první člověk zhřešil, až po současná a budoucí provinění. Byli to oni, kdo Mi vrátili práva Mé Vůle, a z lásky k nim jsem nařídil Vykoupení. A pokud do něj vstupují jiní, je to kvůli těmto duším, které se na něm podílejí. Neexistuje žádné dobro, které přiznávám, ať už v nebi, nebo na zemi, které by nebylo kvůli nim."

26. února 1922

Jak nás Ježíš při vykoupení zahalil krásou.

Přemýšlela jsem o tom, jak velké dobro nám Ježíš prokázal, když nás vykoupil, a On, celý dobrý, mi řekl: "Má dcero, stvořil jsem stvoření krásné, ušlechtilé, věčného a božského původu, plné štěstí a hodné Mne. Hřích ho zničil odshora až dolů, způsobil, že se z jeho ušlechtilosti stal úpadek, znetvořil ho a učinil z něj nejnešťastnějšího tvora, neschopného růstu, protože hřích zastavil jeho růst a pokryl ho ranami, které jsou odporné pouhému pohledu. Nyní mé Vykoupení vykoupilo tvora z hříchu a mé Lidství si počínalo právě tak jako něžná matka se svým novorozencem: protože není jiného pokrmu, kterým by mohla dát dítěti život, otevře svůj prs a přiloží k němu své dítě; a ze své vlastní krve, přeměněné v mléko, mu podává potravu, která mu dává život. Víc než matka, mé Lidství v sobě nechalo úder bičem otevřít mnoho otvorů, které téměř jako mnohé prsy vypouštěly řeky krve, aby mé děti přiložením k nim mohly sát potravu k přijetí života a rozvíjet svůj růst. Svými ranami jsem zakryl jejich deformace a učinil je krásnějšími než předtím. A jestliže jsem je při stvoření učinil podobnými nejjasnějším a nejušlechtlejším nebesům, při Vykoupení jsem je ozdobil, posázel jsem je nejzářivějšími hvězdami svých ran, abych zakryl jejich ošklivost a učinil je krásnějšími. K jejich ranám a deformacím jsem připevnil diamanty, perly, klenoty svých bolestí, abych zakryl všechny jejich špatnosti a oděl je takovou nádherou, která by předčila stav jejich vzniku.

Proto Církev říká: "Šťastný pád", protože s hříchem přišlo Vykoupení a mé Lidství je nejen živilo svou Krví, ale obléklo je do své vlastní Osoby a ozdobilo je svou vlastní Krásou. Nyní jsou však má řádra stále plná, aby nasýtla mé děti. Jaké nebude odsouzení pro ty, kdo se k nim nechtějí přisát, aby přijali život, rostli a nechali si zakrýt své deformace?"

1. března 1922

Ježíš je připoután k duši, která plní Jeho vůli, a duše k Němu.

Velmi mě trápil nedostatek mého sladkého Ježíše. Potom, po mnoha útrapách, přišel a ze svých ran nechal vytékat svou Krev na mou hrud' a kolem mého krku. Jak na mě ty kapky Krve dopadaly, vytvořilo se mnoho nejjasnějších rubínů, které tvořily nejkrásnější ozdobu. Ježíš se na mě podíval a řekl mi: "Má dcero, jak ti sluší náhrdelník z mé Krve, jak tě zdobí! Podívej se - ty sama, podívej se, jak krásně vypadáš díky němu!" "A jak krásně?" zeptala jsem se.

A já, trochu rozmrzelá, že mě nechal tak dlouho čekat, než přišel, jsem mu řekla: "Má Lásko a můj živote - ach, jak ráda bych měla jednu z tvých rukou kolem krku jako náhrdelník. To by mě, ano, potěšilo, protože bych cítila Život a přilnula bych k němu tak pevně, že bych Tě už nenechala uniknout. Tvé věci jsou krásné, to je pravda, ale jak je od sebe odděluješ, nenacházím Tě - nenacházím Život; a navzdory Tvým věcem mé srdce blouzní, trápí se, krvácí bolestí, protože Ty nejsi se mnou. Ach, kdybys věděl, jakým mukám mě vystavuješ, když nepřicházíš, dával by sis velký pozor, abys mě nenechával tak dlouho čekat.

A Ježíš, celý dojatý, objal mou šíji svou paží, vzal mou ruku do své a dodal: "Vím, vím, jak moc trpíš, a abych tě potěšil - tady je má paže kolem tvého krku jako náhrdelník. Nejsi teď šťastná? Věz, že se nemohu obejít bez toho, abych učinil spokojenou tu, která plní Mou Vůli, protože jak dýchá, tvoří kolem Mne vzduch Mé Vůle, a to tak, že obklopuje nejen Můj krk, ale celý Můj Život. Zůstávám jakoby spoután a omezován duší v samotné síle mé Vůle. To Mi však zdaleka není nepříjemné, naopak, kvůli velké spokojenosti, kterou pociťuji, ji brzdím a spoutávám. Nemůžeš-li být beze Mne, je to kvůli mým řetězům, mým okovům, které tě drží tak pevně, že jediný okamžik beze Mne stačí k tomu, abys prožila mučednictví nejbolestnější - nic se mu nevyrovná. Ubohá dcero, ubohá dcero, máš pravdu. Vezmu všechno v úvahu, ale neopouštím tě, spíše se v tobě uzavírám, abych si užíval ovzduší Své Vůle, kterou pro Mne sama tvoříš. Vzduchem Mé Vůle je vlastně tlukot tvého srdce, tvoje myšlenka, tvoje touha, tvůj pohyb; a v tomto vzduchu naleznou svou oporu, svou obranu a nejkrásnější odpočinek na tvé hrudi."

3. března 1922

Nebeský farmář rozsévá své slovo.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel můj sladký Ježíš, ale nic neřekl, celý zamlklý a utrápený až na vrchol. A já: "Co se děje, Ježíši, že nemluvíš? Jsi-li Ty mým životem, Tvé slovo je mým pokrmem, a já se nemohu postit; jsem velmi slabá a cítím neustálou potřebu jídla, abych rostla a udržela se silná." "Cože?" zeptala jsem se.

A Ježíš, plný dobra mi řekl: "Má dcero, i já cítím potřebu nějakého pokrmu, a poté, co jsem tě nasýtil svým slovem, to samé slovo, které jsi rozžvýkala, se proměnilo v krev a stalo se pro mě klíčícím pokrmem. A když se nemůžeš postit ty, nechci se postit ani já. Chci návrat pokrmu, který jsem ti dal, a pak se znovu vrátím, abych tě živil. Cítím se velmi hladový - pospěš si, ať ukojím svůj hlad." Zůstala jsem zmatená a nevěděla jsem, co Mu mám dát, protože jsem nikdy nic neměla, ale Ježíš oběma rukama vzal tlukot mého srdce, můj dech, mé myšlenky, náklonnosti a touhy, které se proměnily v mnoho malých světelných kuliček, a snědl je se slovy: "To je plod mého slova, to jsou mé věci - to je jen to, že je jím."

Pak si zřejmě trochu odpočinul a poté dodal: "Má dcero, nyní je vhodné, abych se znovu pustil do práce - abych obdělal půdu tvé duše a mohl zasít semeno svého slova, kterým tě budu živit. Chovám se jako zemědělec, když chce zasít na svém poli: vytvoří malé příkopy, udělá brázdy a vhodí do nich semena; pak malé příkopy a brázdy, do nichž semena zasel, opět přikryje zemí, aby je chránil a dal jim čas vyklíčit, aby je pak sklídl stonásobně zvětšené a učinil z nich svůj pokrm. Dává si však pozor, aby nezasypal příliš mnoho hlíny, jinak by způsobil, že by se jeho semena pod hlínou udusila a odumřela, a riskoval by, že zůstane s prázdným žaludkem. Nyní tak činím i já: Připravuji malé příkopy, tvořím brázdy, zvětšuji kapacitu její inteligence, aby byla schopna zasít mé božské slovo, a tak tvořím pokrm pro mne i pro ni; pak přikrývám malé příkopy a brázdy zemí - což je pokora, nicota, zničení duše a nějaká její malá slabost nebo bída. To je země a je nutné, abych si ji od ní vzal, protože mi tato země chybí; a tak vše přikrývám a s radostí čekám na svou úrodu. Nuže, chcete vědět, kdy je na semeno položeno příliš mnoho země? Když duše cítí svou bídu, svou slabost, svou nicotu a trápí se. Přemýšlí o tom tolik, že ztrácí čas, a nepřítel toho využívá, aby ji uvrhl do neklidu, sklíčenosti a skleslosti. To vše je země v přebytku nad mým semenem. Ach, jak se mému semeni chce umírat - jak bojuje o to, aby pod touto zemí vyklíčilo! Mnohokrát tyto duše unaví Nebeského zemědělce a on se stáhne. Ach, kolik je takových duší!"

A já: "Lásko, jsem jedna z nich? A on: "Ne, ne; ta, která plní Mou Vůli, nepodléhá tvorbě země, která dusí Mé sémě; spíše v ní mnohokrát nenacházím ani pokoru, ale jen její nicotu, která vytváří málo země, takže mohu umístit jen jednu vrstvu nad Mé sémě. A Slunce mé Vůle jej brzy oplodní a ono vyklíčí; a já sklídím velkou úrodu, abych se pak rychle vrátil a znovu zasel své semeno. Ostatně, tím si můžeš být jistá; copak nevidíš, jak často se vracím, abych do tvé duše zasel nová semena pravd?"

Když to říkal, objevil se na Ježíšově tváři smutek. Vzal mě za ruku, vynesl mě mimo sebe a ukázal mi zástupce a služebníky, všechny rozrušené, jako by připravili velký oheň a sami byli zahaleni v jeho plamenech. Bylo vidět sektářské vůdce, kteří už byli unaveni čekáním před brojením proti Církvi a chtěli buď mít volnou ruku, aby proti ní mohli vést krvavé války, nebo vystoupit z vlády. Cítili, že jim kvůli financování i jiným věcem chybí půda pod nohama, a aby nedělali špatný dojem, chtěli se stáhnout z držení úřadu národa... Ale kdo může říci všechno? Ježíš, celý zarmoucený, řekl: "Strašná, strašná je ta příprava. Chtějí dělat věci beze mne a všechno jim poslouží k tomu, aby je zmátli." A tak se stalo.

7. března 1922

Ježíšova slova jsou plná pravdy a světla a nesou v sobě ctnost proměňovat duši v samotnou pravdu, v samotné světlo a v dobro, které obsahují.

Přemýšlela jsem o tom, co bylo napsáno, a řekla jsem si: "Je to skutečně Ježíš, který ke mně mluví, nebo je to trik nepřítele a mé fantazie?". A Ježíš mi při svém příchodu řekl: "Má dcero, má slova jsou plná pravdy a světla a nesou v sobě ctnost proměnit duši v samotnou pravdu, v samotné světlo a v samotné dobro, které obsahují, a to takovým způsobem, že duše nejen poznává pravdu, ale cítí v sobě podstatu působení podle pravdy, kterou poznala. Dále jsou mé pravdy plné krásy a přitažlivosti, a to takovým způsobem, že duše, uchváćena jejich krásou, se jimi nechává okouzlit.

Ve Mně je vše v pořádku, harmonii a kráse. Podívej, stvořil jsem nebesa, ta by sama o sobě stačila - ale ne, chtěl jsem je ozdobit hvězdami, téměř je poset krásou, aby se lidské oko mohlo více těšit z děl svého Stvořitele. Stvořil jsem zemi a ozdobil jsem ji mnoha rostlinami a květinami... Nestvořil jsem nic, co by nemělo svou vlastní ozdobu. A je-li tomu tak v řádu stvořených věcí, tím spíše je tomu tak v mých pravdách, které sídlí v mém Božství. I když se zdá, že dosahují duše, jsou jako sluneční paprsky, které dopadají na zemi a zahřívají ji, aniž by se kdy vzdálily od středu Slunce. A duše zůstává mými pravdami natolik okouzlena, že je pro ni téměř nemožné, aby poznané pravdy neuváděla do praxe, a to i za cenu svého života.

Na druhou stranu, když chce o pravdách mluvit nepřítel nebo spekulace fantazie, nepřináší ani světlo, ani podstatu, ani krásu, ani přitažlivost. Jsou to prázdné pravdy, bez života, a duše necítí milost obětovat se pro jejich uskutečnění. Proto jsou pravdy, které vám říká váš Ježíš, plné života a všeho, co obsahují mé pravdy. Proč pochybujete?"

10. března 1922

Univerzální účinky, které vyvolávají činy konané v Boží vůli. Ten, kdo žije v Božské vůli, je královnou všeho.

Prováděla jsem Hodinky umučení a podle svého obvyklého způsobu jsem se vlévala do svaté Boží vůle a obětovala je pro dobro všech; ale moje vůle, jako by si je chtěla přivlastnit, velmi často říkala: "Můj Ježíši, zvláštním způsobem za pomoc, úlevu a osvobození této duše..." A můj sladký Ježíš, kárající mě, mi řekl: "Proč jsi mě tak milovala?" A já jsem se na to podívala: "Když se člověk modlí v mé vůli, obětuje mou Krev, mé bolesti, mé rány, ty se proměňují v tolik paprsků světla, které se rozptylují na všechny. Rychle sestupují do nejhlubšího vězení očištění a proměňují své bolesti a temnotu ve světlo. Proto to může být pro všechny stejné, a pokud může být rozdíl, nikdy to nemůže být na straně toho, kdo dává, ale těch, kdo přijímají, podle dispozic každého z nich. Stává se to jako se Sluncem, které dává světlo všem stejně; dopadá a ohřívá jeden bod země stejně jako kterýkoli jiný. Ale kdo z toho má prospěch? Ti, kdo pracují. Která země přináší ovoce? Ta, do níž byla zasetá semena. Každá jiná půda zůstává navzdory slunečnímu světlu neúrodná. Proto v mé Vůli neexistují rozdíly; sama od sebe běží, rozptyluje se a chce se dát všem - kdo chce, může si z ní vzít."

Když jsem to uslyšela, zůstala jsem zarmoucená a Ježíš dodal: "Ach! Chtěla bys jednat jako Slunce, kdyby chtělo silněji soustředit své světlo a teplo do jednoho bodu, aby ho mohlo zahřát a osvětlit natolik, že by se tento bod proměnil v samotné Slunce, zatímco nad všemi ostatními věcmi pokračuje ve svém pravidelném běhu." A já: "Ano, ano, je to přesně tak - je to tíha vděčnosti, která mě k tomu tlačí. Ježíš se usmál, když mě vyslechl, a pokračoval: "Je-li tomu tak, pak do toho jdí a udělej to. Ale musíš vědět, že vzhledem k tomu, že má Vůle ovládá všechno, je všude, všechny udržuje, znají ji v nebi, na zemi a dokonce i démoni, neexistuje nikdo, kdo by se jí mohl postavit. Stejně tak duše, která plní mou Vůli, musí ovládat všechno, být všude, udržovat všechno a já chci, aby ji všichni znali."

A já: "Má láska, nikdo mě nezná. A on: "Jak to, že tě nikdo nezná?! Všichni andělé a svatí tě znají - jeden po druhém - a netrpělivě čekají na tvé působení v Mé Vůli jako na božskou notu, a to tu nejharmoničtější, která se přelévá přes všechno, co v životě vykonali, aby jim dala větší lesk a spokojenost. Všechny očišťující se duše tě znají, protože nad sebou pociťují neustálé osvěžení, které působení v mé Vůli přináší. Démoni vás znají ze síly mé Vůle, kterou ve vás cítí. A pokud vás země prozatím nezná, pozná vás později."

Stává se to té, která plní Mou vůli, a Já s ní jedním, stejně jako jsem jednal se svou nebeskou Matkou: ustanovil jsem Ji Královnou všech a přikázal jsem všem, aby Ji uznávali a ctili jako svou Královnou, a přikázal jsem Ji, aby nohou rozdrtila hlavu pekelného draka. Stejně tak činím s těmi, kdo žijí v mé Vůli: vše je pod jejich vládou a není dobra, které by nepocházelo od nich."

13. března 1922

Velké dobro, které přináší naslouchání pravdám.

Jak jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se uprostřed rozkvetlého údolí, v němž jsem našla svého zesnulého zpovědníka, který zemřel desátého dne tohoto měsíce [její třetí zpovědník, Don Gennaro di Gennaro]. Podle svého zvyku, když žil tady dole, mi řekl: "Řekni mi, co ti řekl Ježíš?" "Ano," odpověděla jsem. A já: "Mluvil ke mně v mém nitru, neřekl mi nic slovy; a ty víš, že neberu v úvahu věci, které slyším v mém nitru." A já: "Ne, ne, ne. A on: "Chci také slyšet, co ti řekl ve tvém nitru." A já, jako bych byla nucena: "Řekl mi to: "Má dcero, nosím tě v náručí. Má náruč ti poslouží jako malá loďka, abys mohla plout po nekonečném moři Mé Vůle. Když pak budeš konat své skutky v mé Vůli, budeš tvořit plachty, stěžeň, kotvu, které budou sloužit nejen jako ozdoba té malé loďky, ale také k tomu, aby se pohybovala rychleji. Láska, kterou chovám k té, která žije v mé Vůli, je tak velká, že ji nosím v náručí, aniž bych ji kdy opustil." A zatímco to říkal, viděla jsem Ježíšovu náruč ve tvaru malé loďky a sebe uprostřed ní."

Když to zpovědník uslyšel, řekl mi: "Musíš vědět, že když k tobě Ježíš mluví a zjevuje ti své pravdy, dopadají na tebe paprsky světla. Tehdy, když jsi mi je zjevoval, nemaje Jeho ctnost, zjevoval jsi je po kapkách, a přesto moje duše zůstala celá naplněna těmito kapkami světla. To světlo mi dávalo větší podnět, větší touhu slyšet více pravd, abych mohl přijímat více světla, protože pravdy přinášejí nebeskou vůni a božský pocit - a to, už jen tím, že je slyším. Jaké to bude pro ty, kdo je praktikují? Proto jsem milovala - tolik jsem toužila slyšet, co vám Ježíš řekl, a chtěla jsem to říct ostatním: bylo to světlo a vůně, které jsem cítila, a chtěla jsem, aby se na nich podíleli i ostatní. Kdybyste věděli, jakého velkého dobra se mé duši dostalo, když jsem slyšela pravdy, které vám Ježíš říkal! Jak z ní stále kape světlo a vyzářuje nebeskou vůni, která mě nejen osvěžuje, ale slouží jako světlo mně i těm, kdo jsou mi nablízku. A když konáš své skutky v Boží vůli, mám na nich zvláštní účast, protože cítím sémě Jeho nejsvětější vůle, které jsi do mě zasévala."

A já: "Ukaž mi svou duši - jak z ní kape světlo? Otevřel se na straně srdce a já jsem viděl jeho duši, z níž kapalo světlo. Ty kapky se prolínaly a oddělovaly; jedna přetékala přes druhou - byl to krásný pohled. A on: "Viděla jsi to? Jak krásné je slyšet pravdy! Z těch, kdo je neslyší, kape taková temnota, až to nahání hrůzu." A tak jsem se na ně podíval.

16. března 1922

Žít v Boží vůli nemá navenek nic velkého; vše prochází mezi duši a Bohem.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a říkala jsem si: "Cítím, že jsem ze všech nejhorší, ale můj sladký Ježíš mi říká, že Jeho záměry se mnou jsou velké, že dílo, které ve mně koná, je tak důležité, že ho nechce svěřit ani andělům, ale sám chce být Správcem, Akterem a Divákem. Jaké velké věci však dělám? Nic. Můj vnější život je tak obyčejný, že dělám věci, které jsou pod úroveň ostatních.

Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj vždy milý Ježíš mi přerušil myšlenky a řekl mi: "Má dcero, to ukazuje, jak bez svého Ježíše můžeš myslet a říkat jen nesmysly. Moje drahá maminka také neudělala ve svém vnějším životě nic mimořádného, ba co víc, zřejmě toho udělala méně než ostatní. Snížila se k těm nejobyčejnějším životním úkonům: Vždycky předla, šila, zametala, zapalovala oheň... Kdo by si kdy pomyslel, že byla Matkou Boha? Její vnější činy tomu nijak nenásvědčovaly. A když Mě nosila ve svém lůně a obsahovala v sobě Věčné Slovo, každý Její pohyb, každé lidské jednání si získalo obdiv celého stvoření. Z Ní vycházel život a zachování všech tvorů: Slunce bylo nan í závislé a očekávalo zachování svého světla a tepla; země, rozvoj života rostlin... Vše se kolem Ní vznášelo - nebe i země byly závislé na každém Jejím pohybu. Kdo však něco viděl? Nikdo. Veškerá Její velikost, moc a svatost i nesmírná moře dober, která z Ní vycházela, se skrývala v Jejím nitru. Každý úder Jejího srdce, dech, myšlenky, slova byly výlevem do Jejího Stvořitele; mezi Ní a Bohem probíhaly nepřetržité proudy, které Ona přijímala a dávala. Nevycházelo nic, co by nezranilo Jejího Stvořitele a čím by Ona nebyla zraněna. Tyto proudy Ji rozšiřovaly, povznášely a činily Ji nadřazenou všemu - ale nikdo nic neviděl. Jen Já, Její Bůh a Syn, jsem si byl všeho vědom. Mezi Mnou a Mou Mámou probíhaly takové proudy, že Její tlukot srdce probíhal v mém a můj v Jejím. Ona tedy žila z mého věčného tlukotu srdce a já z Jejího mateřského tlukotu; proto se naše životy prolínaly. A to bylo přesně to, co Ji v mých očích odlišovalo od mé Mámy. Vnější činy Mě neuspokojují, ani Mě netěší, pokud nevycházejí z nitra, jehož život je utvářen Mnou.

Čemu se divíte, když je váš vnější život úplně obyčejný? Jsem zvyklý zakrývat svá největší díla těmi nejobyčejnějšími věcmi, aby na ně nikdo nepoukazoval a já mohl volněji působit. A když jsem vše dokončil, dělám překvapení a všem je zjevují, takže všichni zůstávají ohromeni. A je jisté, že dílo, které v tobě konám, je veliké. Myslíte si, že je to malicherné, že činím, aby všechny vaše činy probíhaly v proudu Mé Vůle a aby proud Mé Vůle probíhal ve vašich činech? A že když tyto proudy tečou, tvoří se všemi činy tvorů jeden jediný čin, čímž se božská Vůle přelévá přes všechny, stává se akterem činu každého z nich, nahrazuje všechny božským činem, božskou a věčnou láskou, odčiněním a slávou? A že proud lidské vůle je v nepřetržitém vztahu s božskou Vůlí a že se jedna vlévá do druhé? Má dcero, to, co ti doporučuji, je, abys byla pozorná a věrně Mě následovala."

A já: "Má lásko, v těchto dnech byly okolnosti takové, že jsem se cítila rozptýlená. A On: Když jsi rozptýlená, tvoříš před Sluncem mraky a zůstáváš zastřená. "A já jsem ti řekl: "Buď tedy pozorná, protože když vše, co děláš, neplyne v Mé Vůli, stane se, jako by Slunce zastavilo svůj běh. Když je však rozptýlení nedobrovolné, stačí silný a pevný úkon vaší vůle, abyste běželi v mé Vůli, a Slunce se dá do pohybu a jako rychlý vánek rozežene mraky, aby Slunce mé Vůle krásněji zářilo."

18. března 1922

Hřích spoutává duši a brání jí v konání dobra. Odpočinek, který si Bůh a stvoření navzájem poskytují.

Doprovázela jsem svého sladkého Ježíše v bolestech Jeho utrpení a On, když se mi ukázal, mi řekl: "Má dcero, hřích spoutává duši a brání jí v konání dobra. Její mysl cítí řetěz hříchu a brání jí pochopit, co je dobré. Její vůle cítí řetěz, který ji svazuje, a cítí se otupělá; a místo aby chtěla dobro, chce zlo. Její touha, spoutaná řetězem, cítí, že jsou jí přistřížena křídla, jimiž by mohla vzlétnout k Bohu. Ach, jak je mi líto člověka spoutaného vlastními hříchy! Proto první bolestí, kterou jsem chtěl ve svém umučení vytrpět, byly řetězy. Chtěl jsem být spoután, abych osvobodil člověka z jeho vlastních řetězů. Tyto řetězy, které jsem vytrpěl, se, jakmile se Mě dotkly, změnilly v řetězy lásky, které při dotyku člověka spálily a přetrhaly jeho okovy a spoutaly ho mými láskyplnými řetězy.

Má Lásko je operativní - nemůže být bez působení. Proto jsem pro všechny a pro každého připravil to, co je potřeba, abych je rehabilitoval, uzdravil a nově zkrášlil. Učinil jsem vše, aby duše, pokud se rozhodne, našla vše připravené a k dispozici. A tak mám připraveny své řetězy, aby jí spálily její vlastní; kousky svého těla, aby jí zakryly rány a ozdobily ji krásou; svou Krev, aby jí znovu vdechla život - vše mám připraveno. Pro každou z nich mám v zásobě vše, co je potřeba. Ale má Lásko chce dát sama sebe; chce působit. Cítím neklid, neodolatelnou sílu, která Mi nedopřeje klidu, pokud se nedám. A víte, co dělám? Když vidím, že si nikdo nebere, soustředím Svě řetězy, kousky Svěho těla, Svě Krve, do té, která je chce a která Mě miluje, a ověním ji krásou, celou ji okrášlím řetězy Svě Lásky. Stonásobně pro ni zvětšuji Život Milosti, takže se má Lásko vylévá a uklidňuje."

Zatímco to říkal, viděla jsem, jak na mě stékají Jeho řetězy, kousky Jeho těla, Jeho Krev, a On se bavil tím, že je na mě přikládal a celý mne okrášloval. Jak je Ježíš dobrý! Kéž je vždy požeňnaný!

Poté se vrátil a dodal: "Má dcero, cítím potřebu, aby stvoření spočinulo ve mně a já v něm. Ale víš, kdy tvor spočívá ve Mně a Já v něm? Když její inteligence myslí na Mne a chápe Mne, spočívá v inteligenci svého Stvořitele a ta Stvořitelova nachází spočinutí ve stvořené mysli. Když se lidská vůle spojí s Boží vůlí, obě vůle se obejmou a spočinou spolu. Když se lidská láska povznese nad všechny stvořené věci a miluje pouze svého Boha - jak krásný odpočinek nalézají Bůh a stvoření vzájemně! Ten, kdo dává odpočinek, ho také nachází. Stávám se jejím lůžkem a udržuji ji v nejsladším spánku, sevřenou v náručí. Proto pojd' a odpočiň si v mém lůně."

21. března 1922

Dvojitá pečeť FIAT ve všech stvořených věcech.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, přemýšlela jsem o Svaté Boží vůli a můj vždy obdivuhodný Ježíš mě sevřel v náručí, a jak intenzivně vzdychal, cítila jsem, jak Jeho dech sestupuje hluboko do mého srdce. Pak mi řekl: "Dcero mé Vůle, můj všemohoucí dech ti dává Život mé Vůle. Ve skutečnosti té, která plní Mou Vůli, Moje Vůle podává Svůj dech jako život; a jak na ni Jeho dech působí, odsune od ní vše, co Mi nepatří, a ona nedýchá nic jiného než vzduch Mé Vůle. A stejně jako se vzduch vdechuje a vydechuje, je tomu tak i u duše: při každém nádechu neustále přijímá Mne a dává se Mi.

Má vůle se vznáší nad celým stvořením - není nic, v čem by Moje vůle neměla svou pečeť. Když jsem vyslovil FIAT při stvoření věcí, Má Vůle nad nimi převzala vládu a stala se životem a zachováním všech věcí. Nyní chce tato Má Vůle všechny věci uzavřít do Sebe, aby se jí dostalo odplaty za její vlastní ušlechtilé a božské činy. Chce, aby se vzduch, vítr, vůně a světlo Její Vůle vznášely nad všemi lidskými činy, a to takovým způsobem, aby s tím, jak se Její činy vznášejí spolu s činy tvorů, splynuly a vytvořily jednu jedinou věc. Jedině to bylo účelem Stvoření - aby emanace vůle byly spojitě. Chci to, žádám to, očekávám to.

Proto tak spěchám, aby se má Vůle, její hodnota a její účinky staly známými - aby duše, které žijí v mé Vůli, konaly své činy, aby je svým nepřetržitým vyzářováním v mé Vůli rozptýlily po všem jako vzduch a aby se jejich činy rozmnožily ve všech lidských činech, aby vše investovaly a pokryly jako činy mé Vůle. Pak dosáhnu cíle Stvoření, má Vůle v nich spočine a utvoří nové pokolení a všechny věci budou mít dvojitou pečeť mé Vůle: FIAT Stvoření a ozvěnu mého FIAT ve tvorech."

24. března 1922

Duše, které žijí v Boží vůli, svými skutky nahrazují rozmnožování Ježíšova svátostného života.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš mi při příchodu řekl: "Má dcero, jak duše vyzářuje své skutky v mé Vůli, rozmnožuje můj Život. Takže když vykoná deset úkonů v mé Vůli, desetkrát mě rozmnoží; když vykoná dvacet, sto, tisíc a více úkonů, tolikrát zůstanu rozmnožen já. Děje se to jako při svátostném svěcení: kolik hostií položí, tolikrát zůstanu rozmnožen. Rozdíl, který existuje, spočívá v tom, že při svátostném svěcení potřebuji hostie, abych se rozmnožil, a kněze, který mě svěťí; zatímco ve své Vůli, abych se rozmnožil, potřebuji úkony stvoření, v nichž mě má Vůle svěťí a uzavírá více než v živé hostii - ne mrtvé, jako ty hostie před mým svěcením; tak jsem rozmnožen v každém jejím úkonu vykonaném v mé Vůli. Proto má má Láska své úplně vylití u duší, které konají mou Vůli a žijí v mé Vůli. Ty jsou těmi, kdo vždy vynahrazují nejen všechny úkony, které mi stvoření dluží, ale i samotný můj svátostný život.

Kolikrát zůstává můj svátostný život v těch několika málo hostiích, v nichž zůstávám zasvěcen, znemožněn, protože je málo komunikantů! Jindy nejsou kněží, kteří by mě zasvětili, a můj svátostný život se nejen nerozmnožuje tak, jak bych si přál, ale zůstává bez existence. Ó, jak trpí Má Láska! Rád bych každý den rozmnožil svůj Život do tolika hostií pro tolik existujících tvorů a daroval se jim. Ale marně čekám. Má Vůle zůstává bez účinku. Vše, co jsem rozhodl, však dojde svého naplnění. Proto volím jinou cestu a rozmnožuju Sebe v každém živém úkonu tvora vykonaném podle Mé Vůle, aby nahradil rozmnožení Mého svátostného Života. Ach ano, pouze duše žijící v mé Vůli nahradí všechna přijímání, která stvoření nekonají; všechna svěcení, která nekonají kněží. V nich naleznou vše - i rozmnožení svého svátostného života.

Proto vám opakuji - vaše poslání je skvělé. Nemohl jsem si vás vybrat pro vyšší, vznešenější, vznešenější a božštější poslání. Není nic, co bych v tobě nesoustředil - dokonce ani rozmnožení svého vlastního Života. Učiním nové zázraky Milosti, které se nikdy předtím nestaly. Proto vás prosím, buďte pozorní, buďte Mi věrní. Ať v tobě má Moje Vůle vždycky Život, a Já v tobě najdu ve své vlastní Vůli Dílo Stvoření jako plně dokončené, s plnými právy; a všechno, co chci."

28. března 1922

Všechno, co Ježíš na zemi vykonal, se neustále dává člověku. Korespondence za každou stvořenou věc.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a celá jsem splynula se svatou vůlí svého milovaného Ježíše; a On mi řekl: "Kdybys znala předzvěsti, zázraky, které se dějí, když se spojíš s mou Vůlí, byla bys omráčena. Poslouchej trochu: vše, co jsem učinil na zemi, se v neustálém aktu dává člověku, obklopuje ho jako koruna. Mé myšlenky tvoří korunu kolem inteligence stvoření; má slova, mé skutky, mé kroky atd. tvoří korunu kolem jejich slov, skutků a kroků, takže tím, že splétám její věci s mými, mohu říci svému Nebeskému Otci, že její skutky jsou jako mé.

Kdo zaujímá tento můj trvalý postoj? Kdo se nechá oplést Mými díly, jimiž jsem korunoval celý lidský rod? Ten, kdo žije v Mé Vůli. Když jsi své myšlenky slévala v mé Vůli, mé myšlenky, které tě obklopovaly jako koruna, zaslechly

ozvěnu mých myšlenek ve tvé mysli a ztotožnily se s tvými, znásobily tvé s mými a vytvořily kolem lidské inteligence dvojitou korunu. A můj nebeský Otec obdržel nejen ode Mne, ale i od tebe božskou slávu ze strany všech stvořených inteligencí; totéž se slovy a se všemi ostatními. A tuto božskou slávu přijímá nejen od stvoření, ale i od všech ostatních stvořených věcí, protože všechny věci byly stvořeny k tomu, aby k člověku běžela nepřetržitá láska, a člověk má podle spravedlnosti vzdávat hold a lásku svému Stvořiteli za každou stvořenou věc.

Kdo to kompenzuje? Kdo učiní ten FIAT, skrze nějž bylo vše stvořeno, svým vlastním, aby nade vším šířil úctu, klanění, božskou lásku ke svému Stvořiteli? Ta, která žije v Mé Vůli! Ta činí tento všemohoucí FIAT svým vlastním téměř při každém svém slově. Ozvěna Věčného FIATA se ozývá v jejím Božském FIATU, v němž žije, a šíří se, běží - letí, vtiskává každému stvořenému další FIAT a vrací svému Stvořiteli úctu a lásku, kterou po něm chce.

To jsem učinil, když jsem byl na zemi. Nebylo nic, za co bych svému Božskému Otci neodplatil ze strany všech tvorů. Nyní to činí - a Já to chci, Já to očekávám - ten, kdo žije v Mé Vůli. Kdybys viděla, jak krásné je vidět Mou slávu, Mou Lásku, Mou hlubokou adoraci spojenou s tvou, v každém mihotání hvězd, v každé kapce světla Slunce! Ó, jak to běží - letí na křídlech větru, naplňuje celou atmosféru! Překračuje vody moří, vkládá se do každé rostliny, do každého květu, rozmnožuje se při každém pohybu! Je to hlas, který se ozývá nade vším a říká: "Láska, sláva, klanění mému Stvořiteli!". Proto ten, kdo žije v mé Vůli, je ozvěnou mého hlasu, opakovatelem mého Života, dokonalou slávou mého Stvoření. Jak bych ji mohl nemilovat? Jak bych jí nemohl dát vše, co bych měl dát všem ostatním stvořením dohromady, a dát jí přednost přede všemi? Ach, má Láska by se cítila stísněná, kdybych tak neučinil!"

1. dubna 1922

Důvod Luisina utrpení, které předčí utrpení v očistci. Nejponiženějším krokem Ježíšova utrpení bylo to, že byla oblečena a bylo s ní zacházeno jako s bláznem. Každá bolest, kterou Ježíš vytrpěl, nebyla ničím jiným než ozvěnou bolestí, které si stvoření zasloužila.

Prožívám velmi hořké dny kvůli nedostatku mého sladkého Ježíše. Když se zjeví, je to jako blesk, který se mihne kolem. Jaká bolest! Jaká muka! Moji mysl zatemnilo pomýšlení, že můj Život, mé Všechno, se už nikdy nevrátí: "Ach, pro mě všechno skončilo. Co mám dělat, abych Ho znovu našela? Na koho se mám obrátit? Ach, nikdo není pohnut k lítosti nade mnou!"

Zatímco jsem o tom a o dalších věcech přemýšlela, přišel můj milovaný Ježíš a řekl mi: "Ubohá má dcero, ubohá má dcero, jak moc trpíš... Tvůj bolestný stav předčí i stav očistujících se duší. Ve skutečnosti, pokud jsou tyto duše zbaveny Mne, je to kvůli hříchům, kterými se vidí umazané a které jim brání v tom, aby Mne viděly, a ony samy se neodvažují předstoupit přede Mne, protože před Mou nekonečnou Svatosťou není ani malá vada, která by mohla v Mé přítomnosti odolat. A kdybych jim dovolil předstoupit přede Mne, byla by to pro ně ta největší muka, jaká předčí i samotné pekelné bolesti. Největší muka, která bych mohl duši dopřát, by bylo udržet ji přede Mnou poskvrněnou. Abych ji tedy netrápil ještě více, nechávám ji nejprve očistit a pak ji připouštím ke Své přítomnosti.

Ale mezi Mnou a malou dcerou Mé Vůle to nejsou hříchy, které Mi brání v tom, abych se zjevil - je to Má Spravedlnost, která se staví mezi Mne a ni. Proto tvá bolest z toho, že Mě nevidíš, převyšuje jakoukoli jinou bolest. Ubohá dceruško, odvalu, měla jsi stejný úděl jako já. Jak strašné jsou bolesti Spravedlnosti! A mohu je sdílet s tím, kdo žije v Mé Vůli, protože k jejich snášení je zapotřebí božské síly. Ale neboj se - brzy se vrátím podle obvyklého způsobu. Ať se paprsky Spravedlnosti dotknou tvorů; i má Spravedlnost musí jít svou cestou, ani vy ji nebudete moci celou udržet. Pak budu s vámi jako dříve. Přesto tě však neopouštím; i já vím, že beze mne nemůžeš být, proto zůstanu v hloubi tvého srdce a budeme spolu prosit."

Potom jsem sledovala Hodiny umučení a sledovala jsem svého sladkého Ježíše při úkonu, při kterém byl oblečen a zacházelo se s ním jako s bláznem. Moje mysl bloudila v tomto tajemství a Ježíš mi řekl: "Má dcero, nejponiženějším krokem mého umučení bylo právě toto: být oblečen a zacházet s ním jako s bláznem. Stal jsem se zábavou Židů - jejich hadrem. Větší ponižení moje nekonečná Moudrost nemohla snést. Přesto bylo nutné, abych já, Syn Boží, tuto bolest vytrpěl.

Hříchem se člověk stává šíleným - větší šílenství už nemůže být. A z krále, jakým je, se stává otrokem a zábavou nejodpornějších vášní, které ho tyranizují a více než šilencem ho spoutávají, jak se jim zlíbí, házejí ho do bláta a zahrnují ho nejspinavějšími věcmi. Ó, jak velké šílenství je hřích! V tomto stavu by člověk nikdy nemohl být připuštěn před Nejvyšší Veličenstvom. Proto jsem sám chtěl snášet tuto bolest, tak ponižující, abych se přimluvil za člověka, aby mohl opustit tento stav šílenství, a nabídl jsem se svému Nebeskému Otci, abych vytrpěl bolesti, které si lidské šílenství zaslouží. Každá bolest, kterou jsem při svém umučení vytrpěl, nebyla ničím jiným než ozvěnou bolestí, které si zasloužila stvoření. Tato ozvěna nade Mnou burácela a vystavovala Mé bolestem, posměchu, vřeměchu a všemožným mukám."

6. dubna 1922

Účinky činů vykonaných v Boží vůli. V Božské vůli se duše staví na úroveň svého Stvořitele.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj sladký Ježíš mě přenesl mimo sebe a ukázal mi zástupy plačících lidí bez domova, kteří se stali obětí největšího zpusošení; města se zhroutila, ulice byly opuštěné a neobyvatelné. Nebylo

vidět nic než hromady kamení a sutin. Jen jeden bod zůstal pohromou nedotčen. Můj Bože, jaká bolest, vidět takové věci a žít! Podívala jsem se na svého sladkého Ježíše, ale On se na mě neostýchal podívat; raději hořce zaplakal a hlasem, zlomeným slzami, mi řekl: "Má dcero, člověk zapomněl na nebe kvůli zemi. Je spravedlivé, aby mu bylo odňato to, co je země, a aby bloudil a nemohl najít útočiště, aby si vzpomněl, že existuje nebe. Člověk zapomněl na duši kvůli tělu. Všechno je tedy pro tělo: požitky, pohodlí, přepych, luxus a podobně. Duše hladoví, je o všechno ochuzena a u mnohých je mrtvá, jako by ji neměli. Nyní je spravedlivé, aby jejich těla byla zbavena, aby si vzpomněli, že mají duši. Ale - ach, jak je člověk tvrdý! Jeho tvrdost mě nutí, abych ho více udeřil - kdo ví, zda by pod úderem změkkl."

Cítil jsem, jak mě mučí srdce, a On: "Velmi trpíš, když vidíš svět, který jako by se chtěl zmítat - voda a oheň se vylévají ze svých hranic a vrhají se na člověka. Proto se společně stáhněme do tvého lože a společně se modleme za osud člověka. Ve své Vůli pocítím, jak tvé srdce bije nad celou tvář země, a dám tak všem tlukot srdce, které bude mluvit "láska". A když budu bít tvory, tvůj tlukot srdce se jim postaví do cesty, aby úder nebyl tak tvrdý a při dotyku jim přinesly balzám mé a tvé lásky."

Zůstala jsem velmi ztrápená; tím spíš, že když jsme se vzdálili, můj sladký Ježíš se skryl v mém nitru, ale tak hluboko, že se už téměř nedal pocítit. Jaká bolest! Jaká muka! Myšlenka na bičování mě děsila; Jeho nedostatky mi působily smrtelné bolesti.

V tomto stavu jsem se snažila splynout se svatou Boží Vůlí a řekla jsem: "Má Lásko, ve Tvé Vůli je všechno, co je Tvé, moje; všechny stvořené věci jsou moje. Slunce je moje a já Ti ho na oplátku dávám, aby Ti všechno světlo a teplo Slunce, každá kapka jeho světla a tepla, řekla, že Tě miluji, klaním se Ti, žehnám Ti, modlím se k Tobě za všechny. Hvězdy jsou mé a v každém jejich mihotání pečeti své "miluji Tě", nekonečné a nesmírné, za všechny. Rostliny, květiny, voda, oheň, vzduch jsou mé a já Ti je na oplátku dávám, aby Ti všechny jménem všech říkaly: "Miluji Tě stejnou věčnou Láskou, s jakou jsi nás stvořil...". Ale kdybych chtěl říci všechno, trvalo by to příliš dlouho.

Tedy mi Ježíš, který se pohyboval v mém nitru, řekl: "Má dcero, jak krásné jsou modlitby a skutky konané v mé vůli! Jak se stvoření proměňuje v samotného Boha Stvořitele a dává Mu odměnu za to, co jí dal! Všechno jsem stvořil pro člověka a všechno jsem mu dal jako dar! V mé Vůli se stvoření pozvedá ke svému Bohu a Stvořiteli a nachází Ho v činu, v němž stvořil všechny věci, aby jí je dal jako dar; a chvějíc se před mnohostí tolika darů, nemajíc v sobě tvůrčí sílu vytvořit tolik věcí za tolik, kolik jich dostala - nabízí své vlastní věci, aby Mu je s láskou oplatila.

Dal jsem vám Slunce, hvězdy, květiny, vodu, oheň, vzduch..., abych vám dal lásku, a vy jste je vděčně přijali a uvedli jste Mou Lásku do oběhu, dali jste Mi za ně protislužbu. Tak jsem vám dal Slunce a Slunce jste mi dali; dal jsem vám hvězdy, květiny, vodu..., a vy jste mi je vrátili. Tóny Mé Lásky se znovu rozezněly nad všemi stvořenými věcmi a jedním hlasem Mi daly Lásku, kterou jsem nechal proudit celým Stvořením. V Mé Vůli se duše staví na úroveň svého Stvořitele a v Jeho vlastní Vůli přijímá a dává. Ó, jaký zápas mezi stvořením a Stvořitelem! Kdyby to všichni mohli vidět, zůstali by omámeni, když by viděli, že v mé Vůli se duše stává malým bohem - ale vše díky moci mé Vůle."

8. dubna 1922

Nejsvětější Trojice se podílela na stvoření člověka. Ježíšův zármutek nad tím, že vidí deformovanou vůli, inteligenci a paměť člověka.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, přemýšlela jsem o zármutku, který můj sladký Ježíš vytrpěl v Getsemanské zahradě, když se všechny naše hříchy objevily před Jeho Svatostí. A Ježíš, celý utrápený, mi to řekl v mém nitru: "Má dcero, můj zármutek byl velký a nepochopitelný pro stvořenou mysl, zvláště když jsem viděl lidskou inteligenci znetvořenou - krásný Obraz sebe sama, který jsem v ní reprodukoval, už nebyl krásný, ale ošklivý a hrozný.

Obdařil jsem člověka vůlí, intelektem a pamětí. V prvním zazařil můj Nebeský Otec, který jako prvotní akt sdělil svou Moc, svou Svatost a svou výšku, skrze něž povzněl lidskou vůli, vložil do ní svou vlastní Svatost, Moc a vznešenost a nechal všechny proudy mezi sebou a lidskou vůlí otevřené, aby jí stále více obohacoval poklady mého Božství. Mezi lidskou vůlí a Božstvím nebylo ani "tvoje", ani "moje", ale vše bylo společné, ve vzájemné shodě. Člověk byl Naším obrazem - Naší vlastní věcí; proto Nás zahalil. Náš Život měl být jeho; proto jako prvotní akt představoval jeho vůli svobodnou a nezávislou, stejně jako byla jako prvotní akt vůle mého nebeského Otce. Jak moc se však tato vůle znetvořila! Jakkoli byla svobodná, stala se otrokyní nejhorších vášní. Ach, to je počátek všeho lidského zla! Už ji nelze poznat. Jak se rozpadla ze své ušlechtilosti... je odporné se na ni dívat!

A jako druhý akt jsem já, Syn Boží, obdařil člověka intelektem, předal mu svou Moudrost a poznání všech věcí, aby je poznával, těšil se z nich a měl radost z toho, co je dobré. Ale běda, jaká je inteligence stvoření plná neřestí! Využil poznání k tomu, aby popřel svého Stvořitele.

Duch svatý pak jako třetí akt přispěl tím, že ho obdařil pamětí, aby při vzpomínání na tolik dobrodiní byl v nepřetržitých proudcích lásky, v nepřetržitých vztazích. Lásko ho měla korunovat, objímat a postupovat celým jeho životem. Jak smutná však zůstává věčná Lásko! Tato paměť vzpomíná na rozkoše, bohatství, a dokonce na hřích, zatímco Nejsvětější Trojice je vyražena z darů, které dala svému stvoření.

Můj zármutek byl nepopsatelný, když jsem viděl znetvoření tří lidských sil. Vytvořili jsme v něm Náš královský palác a on Nás vyhnal."

12. dubna 1922

Hřích přerušuje proud Lásky a otevírá proud Spravedlnosti.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj sladký Ježíš se ukázal celý utrápený, téměř ve chvíli, kdy se chtěl vzdát spravedlnosti, ale jako by ho k tomu donutili sami tvorové. Prosila jsem Ho, aby zadržel bičování, a On mi řekl: "Má dcero, mezi Stvořitelem a stvořením není nic než proudy Lásky. Hřích tyto proudy přerušuje a otevírá proud Spravedlnosti. Má Spravedlnost hájí práva Mé uražené Lásky, Mé porušené Lásky mezi Stvořitelem a tvorem; a razí si cestu do jejich středu, chtěla by tuto porušenou Lásku znovu sjednotit. Ach! Kdyby člověk nehřešil, moje Spravedlnost by neměla se stvořením nic společného. Ale jakmile začne vina, moje Spravedlnost se staví na cestu. Myslíte si, že jsem chtěl člověka zasáhnout? Ne, ne; naopak, zarmucuje Mě to - je pro Mě těžké se ho dotknout. Ale on sám Mě k tomu nutí a pobízí Mě, abych ho udeřil. Ty se modli, aby se člověk napravil; tak bude moci Spravedlnost, rychle sjednocující proud Lásky, ustoupit."

13. dubna 1922

Trojí potvrzení touhy žít v Boží vůli. Duše, která žije v Boží vůli, žije v lůně Nejsvětější Trojice.

Pokračovala jsem ve svých obvyklých modlitbách a můj milovaný Ježíš mě překvapil zpoza mých ramen, zavolal mě jménem a řekl mi: "Luiso, dcero mé vůle, chceš žít stále v mé vůli?" "Ano," odpověděl mi Ježíš.

A já: "Ano, Ježíši.

A on: "Ale je to opravdu pravda, že chceš žít podle mé vůle?"

A já: "Je to opravdu pravda, Lásko, ani já bych se nepřizpůsobila životu z jiné vůle.

A Ježíš znovu: "Říkáš to pevně?"

Teď, když jsem viděla, že jsem zmatená a skoro se bojím, dodala jsem: "Můj živote, Ježíši, ty mě těmi otázkami nutíš bát se. Vysvětlí je lépe. Říkám to pevně, ale vždy s Tvou pomocí a v síle Tvé Vůle, která mě zcela zahrnuje, takovým způsobem, že bych se bez života v Tvé Vůli neobešla." A On, úlevně si povzdechнув, opakoval: "Jak jsem šťastný z tvého trojího potvrzení! Neboj se, nejsou to nic jiného než ujištění, potvrzení a utvrzení, aby v tobě vtiskly trojí pečeť Vůle Tří božských Osob. Musíš vědět, že ten, kdo žije v mé Vůli, se musí povznést vysoko - ale tak vysoko, aby žil v lůně Nejsvětější Trojice. Tvůj život a Náš život musí být jedno; proto je nutné, je slušné, abys věděla, kde jsi a s kým jsi; aby ses přizpůsobila všemu, co děláme, a abys ne násilím, ale dobrovolně, s láskou a s plným vědomím žila v Našem lůně

Víte, co je náš božský život? Velmi se bavíme tím, že od Nás uvolňujeme nové obrazy Nás samých. Neustále tvoříme Naše obrazy, a to do té míry, že nebe i země jsou naplněny Našimi obrazy - jejich stíny proudí všude. Slunce je Naším obrazem a Jeho světlo je Naším stínem, který pokrývá celou zemi. Nebesa jsou Naším obrazem, který se rozprostírá všude a nese stín Naší vlastní Nesmírnosti. Člověk je Naším obrazem, který v sobě nese Naší Moc, Moudrost a Lásku. Neděláme tedy nic jiného, než že neustále vytváříme Naše obrazy, které se Nám podobají. Nuže, ta, která musí žít v Naší Vůli, žít v Našem lůně, musí spolu s Námi tvořit mnoho dalších kopií Našich podob; musí být s Námi v Našem díle; musí ze sebe nechat vycházet kopie a stíny Nás, které naplní celou zemi i nebe.

A když jsme stvořili prvního člověka, utvořili jsme ho rukama Svýma, a když jsme na něj dýchali, dali jsme mu život. Jakmile jsme stvořili prvního, všichni ostatní od něj pocházejí a jsou jeho kopiemi. Naše Moc, proudící všemi generacemi, rozmnožuje jeho kopie. Nyní, když tě ustanovujeme prvorozenou dcerou Naší Vůle, je nutné, abys žila s Námi, abys vytvořila první kopii duše, která žije v Naší Vůli, aby tak, jak žije v Nás, přijala Náš postoj a naučila se s Naší Silou jednat podle Naší cesty. Jakmile z vás vytvoříme první kopii duše, která žije v Naší Vůli, přijdou další kopie.

Cesta naší vůle je nesmírně dlouhá - zahrnuje Věčnost. A jakkoli se zdá, že člověk po ní již proplul, zbývá mu ještě mnoho vykonat a přijmout od Nás, aby se naučil Našim cestám a vytvořil první kopii duše, která žije v Naší Vůli. To je ta největší práce, kterou musíme vykonat; proto ti musíme mnoho dát a je vhodné ti mnoho dát k dispozici, abys mohl přijímat. To je důvod mých opakovaných otázek: je to proto, abych vámi disponoval, abych vás rozšířil a povznesl, abyste mohli uskutečnit Mé záměry. Záleží mi na tom tak moc, že bych nechal všechno stranou, abych dosáhl svého záměru. Proto buďte pozorní a věrní."

17. dubna 1922

Božská vůle se stává aktérem všeho v duši a je pro ni Královnou všeho.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe a našla jsem svého sladkého Ježíše, svůj Život a své Všechno. Vycházelo z Něho nespočetné množství světelných sluncí a obklopovalo Ho. Vlétla jsem doprostřed toho Světla, vrhla se Mu do náruče, pevně Ho sevřela a řekla Mu: "Konečně jsem Tě našla. Teď už Tě neopustím. Necháváš mě tak dlouho čekat a já zůstávám bez života, bez Tebe. Ale já nemohu být bez života, proto Tě nyní již neopustím. A stiskla jsem Ho ještě pevněji ze strachu, aby mi neutekl; a Ježíš, jako by se těšil z mého stisku, mi řekl: "Dcero,

neboj se, ani já tě neopustím. Nemůžeš-li být beze Mne, nemohu být ani Já bez tebe; a abych tě ujistil, že tě neopouštím, chci tě spoutat svým vlastním Světlem." A tak jsem se vrátila do svého pokoje.

Zůstala jsem tak ponořená do Ježíšova světla a propletená s ním, že se mi zdálo, že už nenajdu cestu ven. Jak šťastná jsem se cítila a kolik věcí jsem v tom Světle pochopila! Chybí mi slova, kterými bych to vyjádřila. Jen si vzpomínám, že mi řekl: "Dcero Mé Vůle, toto Světlo, které vidíš, není nic jiného než Má Vůle, která chce pohltit tvou vůli, aby ti dala podobu Našeho obrazu - Tří božských Osob - tak, že tě zcela proměním v Sebe, zanecháme v tobě Naši Vůli jako božského činitele, který se s Námi shoduje ve všem, co děláme. Naše Obrazy tedy budou vycházet z Nás samých a Naše Vůle, působící v tobě, jich z tebe vezme co nejvíce. Ó, jak bude naplněn záměr Stvoření!

Ozvěna Naší vůle bude ozvěnou Naší vlastní vůle, kterou máš ty; výměny budou vzájemné; Láska bude oboustranná; budeme v plném souladu a stvoření zmizí ve svém Stvořiteli. Pak už k Naší radosti, k Našemu štěstí, pro něž jsme stvoření vysvobodili, nebude chybět nic. *'Učiňme člověka k Našemu obrazu a podobě'* bude mít svůj účinek. Pouze Naše Vůle jako aktér ve stvoření dá všemu dovršení a stvoření Nám přinese božský záměr a My jej přijmeme do svého lůna jako Naše dílo, tak jak jsme jej vydali.

A pak, když nemůžeš být beze Mne, je to ozvěna Mé Lásky, která zní ve tvém srdci a nemůže být beze Mne, ozývá se v tobě; a ty, otřesená, hledáš Toho, který tě tolik miluje. A Já, když vidím, že Mě hledáš, cítím ozvěnu tvé lásky ve Svě a cítím se být přitahován, abych ti poslal nový proud lásky, abys Mě hledala ještě více." A já: "Ach, má Lásko, někdy, ať Tě hledám sebevíc, nepřicházíš, a proto teď, když jsem Tě našla, už Tě neopustím. Už se nevrátím do svého lůžka - nemohu; nechal jsi mě čekat příliš dlouho a já se bojím, že když se vrátím, zopakuješ své strádání. Stiskla jsem Ho ještě pevněji a opakovala: "Už Tě neopustím, už Tě neopustím." A pak jsem se vrátila do svého pokoje.

A Ježíš, ačkoli se mu mé stisky líbily, mi řekl: "Má milovaná dcero, máš pravdu, že nemůžeš být beze Mne, beze svého života. Ale co budeme dělat s Mou Vůlí? Je to Má Vůle, která chce, aby ses vrátila do svého lůžka. Neboj se, neopouštím tě. Nechám mezi sebou a tebou proud Světla Mé Vůle; a kdykoli po Mně budeš toužit, dotkneš se proudu Světla Mé Vůle a na Jeho křídlech budu okamžitě s tebou. Proto se vraťte, ale pro nic jiného, než abyste umožnili Mé Vůli uskutečnit Její záměry a směr, který chce ve vás nastolit. Já Sám tě budu doprovázet, abych ti dodal sílu k návratu." Ale, ó Ježíšova dobroto! - zdálo se, že když nemá můj souhlas, On sám by neměl chuť mě nutit k návratu. A jakmile jsem řekla: "Ježíši, udělej, co chceš," ocitla jsem se zpátky v sobě.

Celý den jsem se cítila obklopená Světlem, a kdykoli jsem po Něm zatoužila, dotkla jsem se Světla a On přišel.

Následujícího dne mě vynesl mimo sebe a dal mi vidět všechny stvořené věci, jejichž Stvořitelem a vládcem byl nejen Ježíš, ale z něho také vycházel život, který zachovává všechny věci. Proud Stvořitelovy síly s nimi byl v neustálém spojení, a kdyby chyběl, všechny věci by se rozplynuly v nic. Tehdy mi můj sladký Ježíš řekl: "Dceři své Vůle chci dát nadvládu nad vším. Moje vláda a její musí být jedno. Jsem-li Já Králem, ona musí být Královnou; a jestliže jsem ti dal poznání všeho, je to proto, že chci, abys nejen znala Má panství, ale abys se Mnou vládla a spolupůsobila na zachování všech stvořených věcí. Stejně jako se ode Mne Moje Vůle rozprostírá nade vším, chci, aby se rozprostírala i od tebe."

Pak mě přiměl, abych si všimla jednoho místa na světě, z něhož vycházel černý kouř. A On: "Podívej, jsou tam státníci, kteří chtějí rozhodnout o losu království, ale dělají to beze Mne, a kde nejsem přítomen, tam nemůže být světlo. Nemají nic než kouř svých vášní, který je ještě více oslepuje. Proto nepřijdou s ničím dobrým. Poslouží jim to jen k tomu, aby se navzájem rozhořčili a způsobili si vážnější následky. Ubohé národy, vedené slepými a zaujatými lidmi! Na tyto muže se bude poukazovat jako na posměváčky dějin, dobré jen k tomu, aby přinesli zkázu a zmatek. Ale ustupme, nechme je napospas sobě samým, aby poznali, co to znamená dělat věci beze mne." Pak zmizel a já se ocitla sama v sobě.

21. dubna 1922

Účinky modlitby v Nejsvětější vůli Boží.

Všechno, co jsem napsala a píšu, je jen proto, abych poslechla, a to ještě z obavy, aby můj Ježíš, který se mu znelíbí, nenašel záminku, aby mě o něj připravil. On sám ví, kolik mě to stojí.

Tak jsem strávil jeden den bez Ježíše - jen pár jeho stínů. Bože, jaká bolest! Říkala jsem si: "Jak brzy porušil svůj slib, že mě neopustí! Ó, svatá věčná vůle, přines mi mé Nejvyšší dobro, mé Všechno!". Bolest, kterou jsem pociťovala, byla taková, že jsem se cítila podrážděná a roztěkaná; ale v tomto stavu jsem se snažila splynout s Jeho Svatou Vůlí. Mezitím přišel On a ukázal se s hořkým pláčem a se Srdcem rozřezávaným na mnoho kousků. Když jsem Ho viděla plakat, odložila jsem svou rozmrzelost, objala jsem Ho a osušila Mu slzy a řekla jsem Mu: "Co se děje, Ježíši, proč pláčeš? Řekni mi, co Ti to udělalo?" "Ne," odpověděla jsem. A On: "Ach, má dcero, chtějí mě napadnout. Připravují pro Mne strašnou výzvu - a to od vůdců. Můj zármutek je takový, že cítím, jak se Mé Srdce rozřezává na kousky! Ach, jak spravedlivé je, že se Má Spravedlnost vylévá proti tvorbě! Proto vstupte do Mé Vůle spolu se Mnou, vznesme se mezi nebem a zemí a uctívejme společně Nejvyšší Majestát. Požehnejme Jí a vzdejme Jí hold za všechny, aby se nebesa i země naplnily adorací, poklonami a požehnáním a aby se všem dostalo jejich účinků."

Strávila jsem tedy dopoledne společnou modlitbou s Ježíšem v Jeho vůli, ale - ó, překvapení! Když jsme se modlili, slovo bylo jedno, ale Boží Vůle ho rozptýlila po všech stvořených věcech a na všech zůstala jeho stopa. Přinesla ho do nebe,

a nejenže všichni blažení přijali jeho stopu, ale bylo pro ně příčinou nové blaženosti. Sestoupila až na dno země, a dokonce i do očiště, a všichni přijali její účinky. Kdo však může říci, jaká byla modlitba s Ježíšem a všechny její účinky?

Poté, co jsme se společně pomodlili, mi řekl: "Má dcero, viděla jsi, co to znamená modlit se podle mé vůle? Stejně jako neexistuje bod, kde by moje Vůle neexistovala - obíhá ve všem a ve všech, je životem, aktérem a divákem všeho -, tak i skutky konané v mé Vůli se stávají životem, aktéry a diváky všeho, dokonce i samotné radosti, blaženosti a štěstí svatých. Všude přináší světlo, balzamický a nebeský vzduch, který rozpoutává radost a štěstí. Proto se nikdy nevzdalujte od mé Vůle, nebe a země na vás čekají, abyste přijali novou radost a novou nádheru."

25. dubna 1922

Tisíce andělů jsou strážci a opatrovníky činů vykonaných podle Boží vůle.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, cítila jsem se celá ponořená do Boží vůle a můj sladký Ježíš mi řekl: "Má dcero, tak jako Slunce neopouští rostlinu, ale laská ji svým světlem, oplodňuje ji svým žářem, dokud nevytvoří plody a květy, a pak je žárlivě nechává dozrát, udržuje je svým světlem, a teprve pak opouští plody, když je zemědělec trhá, aby z nich udělal svůj pokrm, tak je tomu i s činy konanými v mé Vůli: má Láska, má žárlivost vůči nim je taková, že je Milost laská, má Láska je počíná, oplodňuje a dozrává. Ustanovuji tisíce andělů jako strážce jednoho jediného činu vykonaného v mé Vůli. Ve skutečnosti, protože tyto skutky vykonané v mé Vůli jsou semeny, aby se má Vůle mohla uskutečňovat na zemi tak, jak se uskutečňuje v Nebi, všichni na tyto skutky žárlí. Jejich rosou je můj dech, jejich stínem je mé Světlo. Andělé jimi zůstávají uchvázeni a s úctou je zbožňují, protože v těchto skutečích vidí Věčnou Vůli, která si zaslouží veškerý jejich obdiv. Teprve pak tyto úkony opouštějí, když nacházím duše, které je sbírají jako božské plody a činí z nich pokrm pro své vlastní duše. Ó, plodnost a mnohost těchto úkonů! Sama bytost, která je koná, je nedokáže spočítat."

Pak jsem si říkala: "Jak je možné, že jsou tyto činy tak skvělé? A proč i andělé zůstávají uchvázeni?" A Ježíš, tisknouc mě pevněji v náručí, dodal: "Má dcero, tyto skutky jsou tak veliké, že když je duše stále koná, není nic, jak v nebi, tak na zemi, čeho by se neúčastnila. Zůstává ve spojení se všemi stvořenými věcmi. Všechna dobra, účinky, hodnoty nebes, Slunce, hvězd, vody, ohně atd. jsou s ní nejen v nepřetržitém vztahu, ale jsou to její vlastní věci. Ona harmonizuje s celým stvořením a celé stvoření harmonizuje v ní."

Proč tedy? Protože ti, kdo žijí v mé vůli, jsou jejími uchovateli, strážci, podporovateli a obránci. Předvídají, co chci, a aniž bych jim to nařídil, vykonávají to, co chci, a chápou velikost, svatost mé Vůle, uchovávají ji a žárlivě ji brání. Jak by každý nemohl zůstat uchvácen při pohledu na tyto duše, které tvoří oporu svého Boha, a to díky zázračnosti Mé Vůle? Kdo vůbec může hájit má práva, když ne ten, kdo žije v mé Vůli? Kdo mě kdy může skutečně milovat nezištnou láskou podobnou mé Láске, ne-li ten, kdo žije v mé Vůli? V těchto duších se cítím silnější, ale silný ze své vlastní Síly. Jsem jako král obklopený věrnými služebníky, který se cítí silnější, slavnější, oporou uprostřed svých věrných než sám. Zůstane-li sám, lituje, že nemá své služebníky, protože nemá nikoho, s kým by se mohl vylít a komu by svěřil úděl svého království. Tak tomu je i u Mne - a kdo by Mi mohl být věrnější než ten, kdo žije v Mé Vůli? Cítím, že se má Vůle dabljuje, proto se cítím slavnější, vylévám se s nimi a důvěřuji jim."

29. dubna 1922

Kdo žije v Boží vůli, žije z věčného tlukotu srdce.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, viděla jsem, jak se moje duše a celé mé nitro - myšlenky, city, tlukot srdce, sklony... - mění v mnoho světelných vláken, která se tak prodlužují a rozšiřují, že vycházejí z mého nitra, harmonizují se Sluncem, stoupají výš, dotýkají se nebes a rozptylují se po celé zemi. Zatímco jsem to pozorovala, viděla jsem svého sladkého Ježíše, který všechna ta světelná vlákna držel v ruce a s okouzujícím mistrovstvím je usměrňoval, natahoval, rozmnožoval a rozšiřoval, jak chtěl. Při doteku tohoto světla se všechny stvořené věci snížily, sladily se dohromady a uspořádaly hostinu. Pak mi můj sladký Ježíš řekl: "Má dcero, viděla jsi, s jakou láskou se bavím a řídím činy konané podle Mé Vůle? Má žárlivost je taková, že je nesvěřuji nikomu, dokonce ani samotné duši. Nenechám jedinou myšlenku, jediné vlákno, aniž bych do něj uzavřel veškerou Moc své Vůle. Každý z těchto úkonů obsahuje Božský Život, proto při doteku těchto úkonů všechny stvořené věci pociťují Život svého Stvořitele, znovu pociťují sílu onoho všemocného FIATA, z něhož vznikly, a hodují. Proto jsou pro ně tyto úkony novou slávou a novou hostinou."

Nuže, co se týče této krásné harmonie, těchto vláken světla, která vycházejí z tvého nitra..., kdyby tvé srdce neplynulo v Mé Vůli, ale ve tvé nebo v jiné vůli, chybělo by ve tvém srdci mnoho úderů Božského života, zatímco mnoho lidských úderů by je vystřídalo, neboť tolik, kolik jich chybí k Božskému; a tak je to i s vlákny, náklonnostmi... A protože to, co je lidské, není schopno tvořit světlo, nýbrž temnotu, vzniklo by mnoho vláken temnoty a Má Vůle by zůstala zarmoucená, neschopná uskutečnit v tobě veškerou Sílu Mé Vůle."

Zatímco to říkal, chtěla jsem se podívat, jestli v mé duši nejsou nějaké lidské údery srdce, které by přerušovaly život Božského tlukotu srdce, ale ať jsem hledala, jak jsem hledala, žádné jsem nenašla. A Ježíš: "Vždyť teď není nic. Řekl jsem ti to proto, abys byla pozorná a abys věděla, co to znamená žít v mé Vůli: žít z Věčného a Božského Tlukotu Srdce, žít s mým Všemohoucím Dechem." "A co to znamená?" zeptala jsem se.

8. května 1922

Bolesti toho, kdo Ježíše nejvíce miluje, jsou v neustálém proudu s Jeho Srdcem.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, požehnaný Ježíš se sotva zviditelnil, jako blesk, který uteče. Ukázal tu stín svého světla, tu svou ruku... Pocítila jsem nepopsatelnou bolest; a On, hladíc mě rukou po tváři, mi řekl: "Ubohá dcero, jak moc trpíš!" A hned se vzdálil.

A tak jsem si pomyslela: "Ježíš mi mnohokrát řekl, že mě velmi miluje a že velmi trpí, když vidí, že trpím kvůli jeho nedostatku. Kdo ví, jak moc trpí nyní, když vidí, jak jsem zkamenělá bolestí z Jeho nedostatku? Abych Ho tedy příliš netrápila, chci sebrat své síly a snažit se být spokojenější, méně utlačovaná, pozornější v udržování svého letu, svého postoje v Jeho vůli, abych Mu přinesla svůj polibek - ne rozhořčený, ale klidný a spokojený, který Ho nemusí zarmoutit, ale spíše potěšit.

Zatímco jsem o tom přemýšlela, vyšel z mého nitra, celý zarmoucený a s poraněným Srdcem. V Jeho středu jsem viděla ránu a z ní vycházející plamen. A On mi řekl: "Má dcero, vskutku, čím více vidím, že trpíš, když tě o Mě připravuji, tím větší bolest cítím, protože tvá bolest je způsobena tím, že Mě postrádáš, není ničím jiným než důsledkem lásky, kterou ke Mně chováš. Proto, jsi-li rozhořčená a utlačovaná, ozývá se tlukot tvého srdce v mém Srdci a Já cítím tvou hořkost a útlak. Ach, kdybys věděla, jak moc trpím, když vidím, že trpíš kvůli Mně, vždy bys používala tuto opatrnost, tuto pozornost, abys Mě ještě více nerozhořčila. To jsou bolesti toho, kdo Mě nejvíce miluje, které jsou v neustálém proudu s Mým Srdcem.

Podívej, rána, kterou vidíš uprostřed mého Srdce a z níž vychází malý plamínek, je přesně ta tvoje. Bud' však utěšena; jestliže Mi působí nejvyšší bolest, dává Mi také nejvyšší lásku. Ty však zůstaň klidná a Já půjdu vpřed, abych naplnil svou Spravedlnost. Ale neopouštím tě, budu se často vracet; ať je to třeba jen jako blesk, nepřestanu ti dělat své malé návštěvy."

12. května 1922

Ten, kdo žije v Boží vůli, souhlasí se vším, co Bůh činí.

Říkala jsem si: "Kdo ví, čím jsem ho urazila, že můj sladký Ježíš nepřichází jako obvykle? Jak je vůbec možné, že by bez jakéhokoliv dobra Jeho Nejsvětějšího Srdce, které se snadno překonává s těmi, kdo Ho milují, odolala tolika jeho voláním?

Zatímco jsem o tom a o dalších věcech přemýšlela, vyšel z mého nitra a zcela mě zahalil pláštěm nejsilnějšího světla tak, že jsem neviděl nic jiného než světlo, řekl mi: "Má dcero, čeho se bojíš? Vidíš, abych tě udržel v bezpečí a dobře tě ochránil, obklopil jsem tě tímto pláštěm světla, aby ti žádný tvor a nic nemohlo ublížit. A proč tedy chceš ztrácet čas myšlenkou, že jsi Mě urazila? Jed viny nevstoupí do toho, kdo žije v Mé Vůli. Ostatně tvůj Ježíš by tě zasáhl bleskem, kdyby tě viděl se sebemenší skvrnou hříchu; vyřadil bych tě z okruhu své Vůle a ty bys okamžitě ztratila postoj působení v mé Vůli.

Ach, má dcero, Svatost v mé vůli ještě není známa. Každý druh svatosti má své zvláštní odlišnosti. Mnozí se diví, když slyší, že k tobě často přicházím, protože jsem nebyl zvyklý to dělat s jinými dušemi. Svatost v Mé Vůli je ode Mne neoddělitelná, a abych mohl stvoření povznést na božskou úroveň, je nutné, abych ji udržoval buď ztotožněnou s Mým Lidstvím, nebo ve Světle Mého Božství. Jak jinak by si duše mohla udržet postoj působení v mé Vůli, kdyby mé působení a její působení nebylo jedno?

Duše, která žije v Mé Vůli, se podílí na všech Mých vlastnostech a spolu se Mnou se účastní každého Mého činu. Proto se se mnou musí podílet i na skutcích Spravedlnosti. Proto, když chci trestat, skrývám před vámi své Lidství, které je přístupnější lidské přirozenosti, a to tak, že při odrazu mého Lidství cítíte lásku a soucit, které chovám k duším, a vytrháváte mi biče, jimiž je chci zasáhnout. Když pak stvoření udělají tolik, že mě nutí, abych je udeřil, a skrývám před vámi své Lidství, pozvedám vás do světla svého Božství; a protože vás pohlcuje a těší, necítíte odrazy mého Lidství a já, ponechán volný, zasahuji stvoření.

Proto vám buď zjevuji své lidství, abyste se spolu se Mnou podíleli na skutcích Milosrdenství vůči tvorům, nebo vás pohlcuji do Světla svého Božství, abyste se podíleli na skutcích Spravedlnosti. Ty jsi však stále se Mnou, ba co víc, když tě pohlcuji do Světla svého Božství, je to větší milost, kterou ti dávám, zatímco ty, nevidouc Mé Lidství, naříkáš, že tě o Mě připravuji, a nevážíš si milosti, kterou dostáváš."

Když jsem se dozvěděla, že jsem se podílela na činech Spravedlnosti, vyděšená jsem řekla: "Tak, má Lásko, když teď biješ tvory a hrotíš jejich domovy, dělám to spolu s Tebou? Ne, ne, chraň Bůh, abych se dotkla svých bratrů! Když je chceš zasáhnout, zmenším se ve Tvé Vůli, nebudu se v ní rozptylovat, abych se nepodílela na tom, co děláš. Ve všem chci dělat to, co děláš Ty. Ale v tomto - zasáhnout tvory - nikdy.

A Ježíš: "Proč se bojíš? Podle mé vůle nemůžeš být osvobozena od toho, co dělám já. Je to přirozené, a právě to je svátost v mé Vůli: nedělat nic ze svého, ale dělat to, co dělá Bůh. A pak, má Spravedlnost je Svatost a Lásko a slouží k vyvážení božských práv. Kdybych neměl Spravedlnost, chyběla by mému Božství veškerá plnost dokonalosti. Pokud tedy chcete žít v mé Vůli a nechcete se podílet na úkonech Spravedlnosti, Svatost konaná v mé Vůli by neměla své plné naplnění.

Jsou to dvě vody spojené dohromady - jedna je nucena dělat to, co dělá druhá. Na druhou stranu, jsou-li odděleny, každá z nich si jde svou cestou. Má a vaše Vůle jsou dvě vody srostlé dohromady, a cokoli dělá jedna, musí dělat i druhá. Proto chci, abys byla stále v mé Vůli."

A tak jsem se celá odevzdala do Jeho vůle, ale cítila jsem v sobě velký odpor ke spravedlnosti; a můj sladký Ježíš, když se vrátil, mi řekl: "Kdybys věděla, jak těžké je pro Mne používat Spravedlnost a jak moc miluji stvoření! Celé stvoření je pro Mne jako tělo pro duši, jako kůže pro plod. Jsem v neustálém a bezprostředním jednání s člověkem, ačkoli mě stvořené věci skrývají, stejně jako tělo skrývá duši. Kdyby však nebylo duše, tělo by nemělo život. Stejně tak kdybych se vzdálil od stvořených věcí, všechny by zůstaly bez života. Ve všech stvořených věcech navštěvuji člověka, dotýkám se ho a dávám mu život. Jsem skryt v ohni a navštěvuji ho jeho žářem; kdybych tam nebyl, oheň by neměl žár - byl by to pomalovaný oheň a bez života. Ale zatímco navštěvuji člověka v ohni, on Mě nepoznává a neposílá Mi jediný pozdrav. Jsem ve vodě a navštěvuji ho tím, že hasím jeho žížeň; kdybych tam nebyl, voda by nikomu neuhasila žížeň - byla by to mrtvá voda. Ale zatímco ho navštěvuji, on přede Mnou prochází, aniž by se Mi jednou poklonil. Jsem skryt v jídle a navštěvuji člověka tím, že mu dávám obsah, sílu a chuť; kdybych tam nebyl, při přijímání potravy by člověk zůstal s prázdným žaludkem. Avšak nevděčný, zatímco žije ze Mne, obrací se ke Mně zády. Jsem skryt ve Slunci a navštěvuji ho svým světlem téměř každý okamžik; přesto se Mi nevděčný člověk odvděčuje neustálými urážkami. Navštěvuji ho ve všech věcech: ve vzduchu, který dýchá, v květině, která vydává svou vůni, v osvěžujícím vánku, v úderu hromu - ve všem. Mé návštěvy jsou nespočetné. Vidíš, jak moc ho miluji? A ty, jsi v Mé Vůli, spolu se Mnou navštěvuješ člověka a dáváš mu život. Proto se nelekej, když se někdy shodneš se Spravedlností." Všichni se na to podívali.

15. května 1922

Luisiny nářky a obavy. Ježíš jí ukazuje, jak moc ji miluje.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a cítila jsem se celá utlačovaná nedostatkem svého sladkého Ježíše. Nyní, když jsem se modlila, jsem cítila, že mi někdo stojí za rameny, a aniž bych věděla, že je to Ježíš, trásla jsem se strachy. Vztáhl ke mně ruku, vzal mou ruku do dlaně a řekl mi: "Luiso, neboj se, to jsem já." Tísňena, jak jsem byla, a unavena čekáním na Něho, jsem řekla: "Je vidět, Ježíši, že už mě nemiluješ jako dřív. Všechno jsi mi vzal, dokonce i utrpení. Zůstal jsi mi jen Ty, ale tak často odlétáš a já nevím, co mám dělat, ani kde Tě hledat. Ach, je to opravdu pravda, že už mě nemiluješ!" "To je pravda," řekl jsem. A Ježíš, který na sebe vzal důstojný vzhled, takový, který vzbuzuje strach, dodal: "Urážíš mě tím, že mi říkáš, že už tě nemiluji jako dřív. Pozor na to - vždyť pouhé podezření, že tě možná nemiluji, je pro Mne tou největší urážkou. Jak to - nemám tě rád?! Takže všechny milosti, které ti dávám, považuješ za maličkosti?" "Ne," odpověděla jsem. Zůstala jsem zmatená a při pohledu na Ježíšův přísný pohled jsem se opravdu zachvěla a v hloubi srdce jsem prosila o odpuštění a soucit. A On se obměkčil: "Slib mi, že už to nebudeš říkat. A abych ti ukázal, že tě miluji, chci, abys trpěla, a nechám tě sdílet své bolesti." A tak jsem se na něj podívala.

Poté, co jsem se trochu trápila, zopakoval: "Teď ti chci ukázat, jak tě miluji." Ukázal tedy své otevřené Srdce a z jeho nitra se rozlilo nesmírné moře Síly, Moudrosti, Dobrot, Lásky, Krávy a Svatosti. Uprostřed každého z těchto moří bylo napsáno: "Luiso, dcero mé Nesmírnosti, dcero mé Síly, dcero mé Moudrosti, dcero mé Dobrot, dcero mé Lásky, dcero mé Krávy, dcero mé Svatosti." Čím více jsem se dívala, tím více jsem zůstávala zmatená. A Ježíš: "Viděla jsi, jak moc tě miluji? A jak nejen ve svém Srdci, ale ve všech svých vlastnostech nosím zapsané tvé jméno a tvé jméno zapsané ve mně ti otevírá stále nové proudy milosti, světla, lásky atd. Přesto Mi říkáš, že tě nemiluji? Jak to můžeš vůbec tušit?"

Jen Ježíš ví, jak jsem se zhroutila, když jsem si myslela, že jsem svého Ježíše urazila, a to dokonce v Jeho přítomnosti. Ach, Bože, jaká bolest! Jak strašná je vina!

19. května 1922

V nebi vytváří Boží vůle blaženost, zatímco na zemi působí a rozmnožuje svůj život a svá dobra v jednání stvoření.

Když jsem pokračovala v obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš se zjevil v mém nitru, z něhož se otvíraly malé dveře, opřel se o ně rukama a vystrčil hlavu, aby se podíval, co dělají ostatní tvorové. Dívala jsem se spolu s Ježíšem, ale kdo může říci, jaké zlo se objevilo, jaké urážky se dějí a jaké tresty se vylijí? Ten pohled, tak smutný, byl děsivý. Viděla jsem také, jak naši ubohou zemi zasáhla božská pohroma.

Když jsem viděla, že se Ježíš dívá s takovou něhou, láskou a zármutkem, zatímco v předchozích dnech pro mě bylo nemožné, aby se podíval a obrátil svou tvář ke stvořením, řekla jsem mu: "Má Lásko a Můj Živote, vidíš, jak moc trpí Tvoji a moji drazí bratři - nechceš se slitovat? Jak ráda bych všechno vytrpěla, aby byli ušetřeni. Hle, to je povinnost, kterou mi ukládá stav oběti - napodobovat Tebe. Cožpak jsi pro nás netrpěl mnoho? A jak bys mohl chtít, abych netrpěla, abych je ušetřila, a napodobovala Tebe, který jsi tolik trpěl?"

Ježíš mě přerušil a řekl mi: "Ach, má dcero, člověk dosáhl takového bodu, že se na něj nemohu dívat jinak než s hrůzou! A pokud se na něj dívám, je to jen z tvého nitra, protože když v tobě nacházím všechny něžnosti svého Lidství a své modlitby, cítím se pohnut, abych na něj pohlédl se soucitem, a z lásky k tobě ušetřím jejich životy. Člověk potřebuje silnou očistu, jinak nezmění své smýšlení. Proto všechno smetu, abych vše obnovil. Udělám nečekané věci, nové tresty, pro

kteře člověk nebude moci najít důvod; a to proto, abych ho zmátl. Ale nebojte se; z lásky k vám něco ušetřím. V tobě cítím proud komunikace se všemi tvory, stejně jako jsem ho cítil ve svém Lidství; proto je pro Mne těžké ti nic nedat a v ničem tě neuspokojit."

Později jsem se ocitla mimo sebe, na velmi vysokém bodě, a našla jsem svou nebeskou maminku, našeho zesnulého arcibiskupa, své rodiče a svého sladkého Ježíše, který byl v náručí biskupa. Jakmile mě biskup uviděl, vložil mi Ho do náruče a řekl mi: "Vezmi si Ho, dcero, a užívej si Ho." Ježíš v mém náručí udělal hostinu a řekl: "Nejdražší dcero Mé Vůle, chci obnovit pouto velkého daru, který tě činí živou v Mé Vůli. Proto jsem chtěl, aby zde byli jako zástupci přítomni má drahá maminka, biskup, který se podílel na tvém vedení, když byl na zemi, a tvoji rodiče - abyste zůstali ještě více utvrzeni v mé Vůli a mohli přijmout všechny proudy a dobra, které má Vůle obsahuje; a aby oni jako první přijali slávu díla života v mé Vůli.

V Mé Vůli nejsi nic než atom, ale do tohoto atomu vkládám celou váhu Své Vůle, takže když se pohybuješ, obrovské moře Mé Vůle může přijmout její pohyb, jeho vody se mohou rozvlnit a jakoby se rozvířily, mohou vydat svou svěžest, své vůně a mohou se rozlít pro dobro Nebe a Země. Atom je malý, nesmírně lehký a není schopen rozbouřit celé nesmírné moře Mé Vůle, ale jakmile se do něj vloží celá váha Mé Vůle, bude schopen všeho a vy Mi poskytnete pole k uvolnění dalších božských činů ze Sebe. Budeš jako malý kamínek, který je vhozen do pramene: když spadne, vody se rozvlní, zdrsni a vydávají svou svěžest a vůni. Malý kamínek však neobsahuje váhu Mé Vůle, a proto nemůže způsobit, aby pramen přetekl; ale tvůj atom s vahou Mé Vůle může nejen zaplavit Mé moře, ale zaplavit nebe i zemi.

Vypijesh celou mou Vůli se všemi statky, které obsahuje, jakoby jedním douškem, a dalším douškem ji vypustíš. A zatímco tak budeš činit, rozmnožíš můj Život a mé statky tolikrát, kolikrát jej vypijesh a kolikrát jej vypustíš. A jestliže blahoslavení v nebi požívají všech blažeností, které obsahuje má Vůle, a žijí v ní jako ve svém vlastním středu, nicméně ji nerozmnožují, protože jejich zásluhy jsou v nich pevně zakotveny. Ty jsi šťastnější než oni, protože můžeš rozmnožovat můj Život, mou Vůli a mé statky. V nich má Vůle přináší blaženost, zatímco v tobě působí a já žádám o tvé skutky, abych se rozmnožil. Když působil, úzkostlivě sleduji, zda působil v mé Vůli, aby se vám dostalo uspokojení z toho, že ve vašem činu vidím rozmnoženého Sebe. Jak pozorní byste měli být a nic vám nesmí uniknout!"

27. května 1922

Preventivní čin a skutečný čin.

Říkala jsem si: "Když je jeden skutek vykonaný v Jeho vůli tak velký, kolik jich, bohužel, nechávám uniknout! A můj sladký Ježíš, který se pohyboval v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, existuje preventivní čin a skutečný čin. Preventivní čin je, když duše při prvním denním vstávání upevní svou vůli v Mé vůli a rozhodne se a potvrdí, že chce žít a působit pouze v Mé Vůli. Předjímá všechny své úkony a způsobuje, že všechny plynou v mé Vůli. S preventivní vůlí vychází mé Slunce, můj Život zůstává zdvojen ve všech jejích úkonech, jako by šlo o jeden jediný úkon; a to vynahrazuje skutečný úkon. Preventivní akt však může být zastíněn - zatemněn lidskými způsoby, vlastní vůlí, sebeúctou, nedbalostí a dalšími věcmi, které jsou jako mraky před Sluncem, jež činí jeho světlo na povrchu země méně živé.

Na druhou stranu skutečný akt nepodléhá mrakům, naopak, má tu vlastnost, že rozptyluje mraky, pokud nějaké jsou, a způsobuje, že vychází mnoho dalších sluncí, v nichž se můj Život zdvojuje, a to s takovou jasností světla a tepla, že tvoří tolik nových sluncí, jedno krásnější než druhé. Obojí je však nezbytné: preventivní úkon dává ruku, disponuje a formuje rovinu pro aktuální úkon; aktuální úkon zachovává a rozšiřuje rovinu preventivního."

1. června 1922

Ježíš před Pilátem. Jaká je pravda.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, sledovala jsem hodiny utrpení mého sladkého Ježíše, zvláště když byl předveden před Piláta, který se ho ptal, co je jeho království. A můj vždy milý Ježíš mi to řekl: "Má dcero, to bylo poprvé v mém pozemském životě, kdy jsem jednal s pohanskou autoritou, která se Mě ptala, co je Mé Království. Odpověděl jsem mu, že Mé Království není z tohoto světa, neboť kdyby bylo z tohoto světa, bránily by Mě tisíce legií andělů. Tím jsem však své Království otevřel pohanům a sdělil jim své nebeské učení; a to natolik, že se mě Pilát zeptal: "Jak to - ty jsi Král?". A já jsem mu hned odpověděl: "Já jsem Král a přišel jsem na svět učit Pravdu..." A on se na mě podíval. Tím jsem si chtěl prorazit cestu do jeho mysli, abych se mu dal poznat; natolik, že se mě dojatě zeptal: "Co je Pravda?" Ale nečekal na mou odpověď; neměl jsem to dobro, abych se dal pochopit. Byl bych mu řekl: "Já jsem Pravda; všechno je ve Mně Pravda. Pravda je Má trpělivost uprostřed tolika urážek; Pravda je Můj sladký pohled uprostřed tolika posměšků, pomluv, pohrdání. Pravda jsou mé jemné a přitažlivé způsoby uprostřed tolika nepřátel, kteří Mě nenávidí, zatímco Já je miluji, a kteří Mi chtějí dát smrt, zatímco Já je chci obejmout a dát jim Život. Pravdy jsou má slova, plná důstojnosti a nebeské Moudrosti - vše je ve Mně Pravda. Pravda je víc než majestátní Slunce, které bez ohledu na to, jak moc se ho snaží pošlapat, stoupá stále krásněji a jasněji, až zahanbuje samotné své nepřátele a sráží je k nohám.

Pilát se mě zeptal s upřímným srdcem a já jsem byl připraven odpovědět. Herodes se mě naopak ptal se zlobou a zvědavostí a já jsem neodpověděl. Proto těm, kdo chtějí poznat svaté věci s upřímností, zjevují Sebe více, než očekávají;

ale s těmi, kdo je chtějí poznat se zlobou a zvědavostí, se skrývám, a zatímco se Mi chtějí vysmívat, matu je a dělám si z nich legraci.

Protože však moje Osoba nesla Pravdu s sebou, vykonávala svůj úřad i před Herodem. Mé mlčení při Herodových bouřlivých otázkách, můj pokorný pohled, ovzduší mé Osoby, vše plné sladkosti, důstojnosti a vznešenosti, to vše byly Pravdy - a působící Pravdy."

6. června 1922

Životem v Boží vůli se kříž a svatost stávají podobnými Ježíšovým.

Říkala jsem si: "Jak je možné, že se můj dobrý Ježíš se mnou změnil? Dřív byl celý nadšený z toho, že mě nechává trpět; všechno byla účast na hřebech a kříži. Teď všechno zmizelo. Už nemá radost z toho, že mě nechává trpět; a když někdy trpím, dívá se na mě s takovou lhostejností; už neprojevuje tu chuť minulosti".

Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj sladký Ježíš, který se pohyboval v mém nitru a vzdychal, mi řekl: "Má dcero, když existují vyšší chutě, menší chutě ztrácejí svou rozkoš, svou přitažlivost, a proto se na ně člověk dívá s lhostejností.

Kříž spojuje milost, ale kdo ji živí? Kdo jí dává vyrůst do patřičné velikosti? Má vůle. Jedině má Vůle vše dovršuje a umožňuje, aby se v duši uskutečnily mé nejvyšší záměry. Kdyby nebylo mé Vůle, i kříž, jakkoli je v něm obsažena moc a velikost, může způsobit, že duše zůstanou na půli cesty. Ach, jak mnozí trpí, ale protože jim chybí neustálá výživa z mé Vůle, nedosáhnou cíle - zrušení lidské vůle. A Boží Vůle nemůže dát poslední ránu, poslední tah štětcem Boží Svatosti.

Vidíte, říkáte, že hřeby a kříž zmizely. To je lež, dcero - lež. Dříve byl tvůj kříž malý a neúplný; nyní má Vůle, která tě pozvedá do mé Vůle, způsobuje, že se tvůj kříž stává velkým, a každý čin, který v mé Vůli vykonáš, je hřebíkem, který tvá Vůle dostává. A jak žiješ v Mé Vůli, tvoje Vůle se rozšiřuje natolik, že se rozprostírá v každém stvoření a pro každé z nich mi dává ten Život, který jsem jim dal, aby Mi vzdaly čest, slávu a účel, pro který jsem je stvořil. Hle, tvůj kříž se rozprostírá nejen pro tebe, ale pro každého tvora; proto vidím tvůj kříž všude. Dříve jsem ho viděl jen v tobě, nyní ho vidím všude. Tvé splnutí s Mou Vůli, bez osobního zájmu, ale jen proto, abys Mi dala to, co Mi mají dát všichni, a abys každému dala všechno dobro, které Moje Vůle obsahuje, je jen z Božského života, ne z lidského. Pouze má Vůle je tedy tím, co tvoří tuto Božskou svatost v duši. Na druhé straně tvé předchozí kříže byly lidskou svatostí, a ta, která je lidská, jakkoli může být svatá, nemůže dělat velké věci, nýbrž malé; a ještě méně může duši povznést ke Svatosti a ke splnutí s díly jejího Stvořitele; zůstává stále v omezení tvora. Ale má Vůle, ničící všechny lidské překážky, vrhá stvoření do božské Nesmírnosti a vše se v ní stává nesmírným: kříž, hřeby, svatost, láska, pokání - vše.

Mým cílem v tobě nebyla lidská svatost, ačkoli bylo třeba nejprve v tobě vykonat maličkosti; a proto jsem se tak těšil. Nyní, když jsem tě přiměl jít dál a když jsem tě musel učinit živou v Mé Vůli, při pohledu na tvou malost, na tvůj atom, obejmout Nesmírnost, abys Mi dala lásku a slávu za všechny a za každého, abys Mi poskytla všechna práva celého Stvoření, jsem tak potěšen, že všechny ostatní věci Mi už nedávají žádnou chuť.

Proto tvůj kříž, tvé hřeby, budou mou Vůli, která, udržujíc tvé ukřižování, dovrší v tobě pravé ukřižování - nikoliv s přestávkami, ale trvale, plně podobné tomu mému, který byl počat ukřižovaný a zemřel ukřižovaný. Můj Kříž byl živěn pouze Věčnou Vůli, a proto jsem byl ukřižován za všechny a za každého. Můj Kříž označil každého svým znakem."

9. června 1922

Ježíš chce spočinout v duši. Všechno v Něm je milosrdná láska.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš přicházel velmi často a někdy si opřel hlavu o mou a říkal mi: "Má dcero, potřebuji odpočinek. Nestvořená Inteligence chce odpočívat ve stvořené inteligenci. Abych však našel pravý odpočinek, měl bych ve tvé inteligenci nalézt veškerou slávu a spokojenost, kterou by mi měly poskytnout všechny ostatní inteligence. Proto chce Má Vůle rozšířit tvou schopnost, abys mohla tento odpočinek nalézt. Ne, nejsem spokojen, pokud do tebe má Vůle nevloží vše, co by Mi měly dát ostatní inteligence." Pak jako by se nadechl nad mou inteligencí a ta zůstala jakoby spoutána mnoha světelnými vlákny, neboť tolik stvořených myslí vyšlo z rukou našeho Stvořitele. A každé světelné vlákno říkalo: "Sláva, vděčnost, čest... mému Bohu, třikrát Svatému." A Ježíš řekl: "Ach, ano, teď si mohu odpočinout! Nacházím návrat inteligence Stvoření; stvořená mysl splýnula s myslí nestvořenou." A tak se stalo.

Potom si opřel hlavu o mé srdce a zdálo se, že nemůže najít úplný klid, a tak položil svá ústa na mé srdce a dýchal do něj. Při každém nádechu se mé srdce zvětšovalo. Pak dodal: "Dcero, jsem rozhodnutý si odpočinout; proto chci do tvého srdce vdechnout tolik, abych do něj vložil všechnu lásku, kterou by Mi měl dát celý zbytek stvoření. Můj odpočinek nemůže být dokonalý, pokud nenajdu opět lásku, která ze Mne vyšla. Proto chci v tomto srdci nalézt lásku, kterou by Mi měli dát všichni. Má Vůle v tobě učiní tento zázrak a tvé srdce bude mít pro všechny notu, která Mi řekne: "*Miluj!*"". Pak si opět opřel hlavu o mé srdce a odpočinul si. Jak krásné bylo vidět Ježíše odpočívat! Pak zmizel a vrátil se; a teď chtěl spočinout na mých rukou, teď na mém rameni... Zdálo se, že chce zjistit, zda je celá moje osoba vhodná k tomu, aby Ho nechala odpočívat.

Poté dodal: "Moji milovaní, kolik lásky k vám cítím! Všechnu lásku, kterou bych měl dát jiným a kterou oni odmítají, soustředí do tebe. V tobě slyším ozvěnu svého stvořitelského slova: "*Učiňme člověka k Našemu obrazu a podobě*"

a vidím jeho naplnění. Ach! Jedině Naše Vůle způsobí, že se člověk vrátí ke svému prvotnímu původu. Naše Vůle vlije do lidské vůle všechny božské vjemy a přemohouc jednu vůli v druhé, odnese ho na svých křídlech do náruče jeho Stvořitele - ne ošklivého, jak ho učinil hřích, ale čistého, krásného a podobného svému Stvořiteli. Proto chci, abys přijala všechny dojmy mé vůle do své, aby nebe a země nepoznaly nic jiného než božskou vůli působící v tobě, kterou se budou cítit jako přemožené; a všichni přijmou dobro z božského díla ve stvoření. Proto buď ve všem připravena a buď Mi věrná."

Poté se vrátil, ale celý ztrápený, a řekl mi: "Jsem smutný, když si myslí, že jsem přísný a že používám více spravedlnosti než milosrdenství. Jsou se Mnou, jako bych je chtěl v každé věci udeřit. Ach, jak zneuctěn se cítím těmito! Ve skutečnosti je to vede k tomu, že ode Mne zůstávají v patričné vzdálenosti, a ten, kdo je vzdálený, nemůže přijmout veškeré splynutí Mé Lásky. A zatímco oni jsou těmi, kdo Mě nemilují, myslí si, že jsem přísný a téměř bytostí, která nahání strach; zatímco pouhým pohledem na Můj Život si mohou všimnout, že jsem vykonal pouze jeden skutek Spravedlnosti - když jsem na obranu domu Svého Otce vzal provazy a lomcoval jimi napravo i nalevo, abych vyhnal znesvěcovatele. Všechno ostatní bylo jen Milosrdenství: Milosrdenství bylo Mé početí, Mé narození, Má slova, Mé skutky, Mé kroky, Krev, kterou jsem prolil, Mé bolesti - všechno ve Mně byla Milosrdná láska. Přesto se Mne bojí, zatímco by se měli bát více sebe než Mne."

11. června 1922

Přirozený život symbolizuje duchovní život.

Říkala jsem si: "Jak je možné, že i duchovní život prochází tolika změnami? Zatímco je člověk přesvědčen, že to bude jeho život, pak, když to nejméně čeká, je vržen někam jinam a táhne s sebou kdiví kolik bolestných následků, z nichž srdce krvácí. Dá se říci, že kvůli tolika změnám, kterými člověk prochází, je to neustálé mučednictví. A můj sladký Ježíš, který se pohyboval v mém nitru, mi řekl: "Má dcero, duchovní život musí být vskutku nepřetržitým mučednictvím, protože se musí podobat prvnímu a největšímu mučedníkovi - mně samému. A kdyby tomu tak nebylo, nemohl by se skutečně nazývat duchovním životem, ale jeho larvou a stínem. Pak je nutné, aby procházel různými proměnami; to proto, aby dosáhl patričného vzrůstu a stal se ušlechtilým, krásným a dokonalým. Jestliže sama lidská přirozenost, která je méně důležitá, prochází kdiví kolika proměnami, aby dosáhla náležitého vzrůstu, tím spíše to platí pro život duchovní, který je důležitější než život přirozený a je mu nadřazen. Ba co víc, přirozený život symbolizuje život duchovní."

Trochu se podívejte: kolik změnami prochází přirozený život? Je počat v mateřském lůně a tam zůstává až devět měsíců, aby se zformovalo malé tělíčko; a když je zformováno, je nuceno vyjít ven. A kdyby chtělo zůstat uvnitř, zemřelo by, protože by mu chyběl prostor k růstu, a tak by se udusilo, čímž by ohrozilo svůj život i život matky. Kdyby toto početí vzniklo mimo mateřské lůno, kdo by mu poskytl krev a teplo pro vytvoření malého tělíčka? Navíc, protože údy jsou nesmírně křehké, samotný vzduch by je zabil. Kolik péče je třeba u malého novorozence! Teplo, chlad, a dokonce i přitisknutí k mateřskému lůnu pro něj může být smrtící, a proto pleny, kolébka, mléko... Kdyby mu někdo chtěl dát nějakou jinou potravu, maličký by ji neuměl rozkousat, a tak by byl ohrožen jeho život. Pak ale také přijde čas, kdy začne být schopné přijímat potravu; plenky se sundají a naučí se udělat pár kroků. Vidíte to? Jsme ještě v jeho dětském věku, a on už prošel třemi změnami.

Co byste řekli na to, kdyby toto děťátko, které se postavilo na zem, aby mohlo udělat první krok, ve strachu, že bude vyrváno z náruče své maminky, křičelo, plakalo a odmítalo si to nechat líbit? Člověku by ho bylo líto, protože v náručí své maminky by se nikdy nestal člověkem; bez pohybu by se nestal silným ani vyvinutým.

Nyní přejděme k pravému duchovnímu životu. Je počat v mém lůně; tvoří ho má Krev, má Láska a můj Dech. Pak ho krmím u svého prsu, zahrnuji ho svými milostmi. Pak pokračuji tím, že ji nechávám kráčet se svými Pravdami. Mým záměrem však není vytvořit dítě, se kterým si budu hrát - ale kopii plně podobnou Mně samému. A právě proto dochází ke změnám - pro nic jiného, než abych mu umožnil dosáhnout zralého věku a dal mu všechny ty výsady a vlastnosti, které pravý duchovní život obsahuje. Jinak by zůstalo jako dítě v plenkách, které by místo mé cti a slávy tvořilo můj smutek a potupu. Kolik je však těch, kteří zůstávají pouze novorozenci, nebo nanejvýš zavinutí. Jen velmi málo je těch, kteří se mnou spolupracují, aby se stali mou kopií."

15. června 1922

Božský tlukot srdce je malá buňka duše, která žije v Boží vůli a způsobuje, že se ve stvoření vše harmonizuje.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a přemýšlela o svatě Boží vůli, a zatímco jsem se v ní utápěla, můj vždy milý Ježíš mi řekl: "Má dcero, má Věčná Vůle byla ústředním bodem mého života od prvního aktu mého početí až do mého posledního výdechu. Předcházela mě, doprovázela mě, stala se Životem mého činu a následovala mě, uzavírala můj čin do věčné sféry mé Vůle, z níž nemohl najít cestu ven. A protože má Věčná Vůle byla nesmírná, nebylo bodu, který by neobklopila, ani pokolení, v němž by nepřevládla. Proto pro Ni bylo jakoby přirozené tvořit mé činy a rozmnožovat je pro všechny, jako by byly určeny jen pro jednoho.

Jednotlivec může dávat jen to, co má; ať má sebevětší moc, nemůže dávat víc, než kolik má. Nuže, má Vůle vlastnila Nesmírnost, Moc rozmnožování činů na tolik, kolik chtěla, Věčnost, v níž přemáhala všechny věci přítomné každému, jako

na počátku všech věcí, tak až do konce. Proto od prvního okamžiku mého početí tvořila Síla mé Vůle tolik početí pro tolik tvorů, kolik jich mělo vzniknout. Rozmnožila má slova, myšlenky, skutky a kroky a rozšířila je od prvního až po posledního člověka. Síla Věčné Vůle proměnila mou Krev, mé bolesti v nesmírná moře, z nichž mohli všichni těžit. Nebýt zázraku Nejvyšší Vůle, bylo by právě mé Vykoupení individuální, ohraničené a jen pro několik generací.

Má vůle se nezměnila: jaká byla, taková je a bude. Tím spíše, že jsem sám přišel na zem a přišel jsem znovu spojit Božskou Vůli s člověkem. A pro duši, která neunikne tomuto poutu a vydá se na milost a nemilost Božské Vůli, nechá se předcházet, doprovázet a následovat, uzavře svůj čin do Mé Vůle, se stane to, co se stalo Mně.

Hle, když jste v Mé Vůli spojovali své myšlenky, svá slova, své skutky, svá zadostiučinění, svou malou lásku, rozšířil jsem je, rozmnožil jsem je a ony se staly odměnou za každou myšlenku a za každý skutek, zadostiučiněním za každé provinění a láskou za každou lásku, která Mi náleží. A pokud se tak neděje, je to vina lidské vůle, která se zcela nevzdává kořisti Boží Vůle, nebere všechno a nemůže se dát každému. A tak pociťuje pocity toho, co je lidské, které ji činí nešťastnou, omezují ji, ochuzují ji a činí ji neúplnou. To je důvodem veškerého mého zájmu, aby tvá vůle žila v Mé a abys dobře pochopila, co to znamená žít v Ní, nakolik je to pro tvora možné; protože pokud to uděláš, získáš všechno a dáš Mi všechno."

Po těchto slovech zmizel. Později se však opět vrátil a dal se vidět celý zraněný. Tyto rány tvořily mnoho malých buněk, do kterých Ježíš povolal duše, aby je uzavřel a udržel v bezpečí. Řekla jsem Mu: "Má Lásko, a co moje malá buňka - kde je, abych se v ní mohla uzavřít a už nikdy nevyšla ven?" On mi odpověděl: "Ne, ne, ne. "Má dcero, pro tebe nejsou v mém Těle žádné malé buňky, protože ten, kdo žije v mé Vůli, nemůže žít v jedné mé komůrce, ale musí žít v tlukotu mého Srdce. Tlukot srdce je středem a životem lidského těla; pokud tlukot srdce ustane, život ustane. Tlukot srdce udržuje krevní oběh, teplo, dýchání, a tedy sílu a aktivitu údů. Není-li tlukot srdce pravidelný, jsou všechny lidské schopnosti v nepořádku; dokonce i inteligence ztrácí živost, vynalézavost a plnost intelektuálního světla. Ve skutečnosti jsem při stvoření člověka vložil do jeho srdce zvláštní zvuk, k němuž jsem připoutal věčnou harmonii, a to takovým způsobem, že je-li tlukot srdce zdravý, je ve stvoření vše harmonické.

Nyní je má vůle jako tlukot srdce ve stvoření. Pokud buší, svatost se harmonizuje, ctnosti se harmonizují - harmonizuje mezi nebem a zemí; její harmonie sahá až k Nejsvětější Trojici. Proto je pro vás připraven můj srdeční tep, který se nabízí jako malá buňka, aby vás v sobě uzavřel a abyste, bušíce jedním jediným srdečním tepem, mohli harmonizovat mezi nebem a zemí, kroužit v minulosti, v přítomnosti i v budoucnosti a být přítomni ve všem - vy kroužíte ve mně a já ve vás."

19. června 1922

Pokaždé, když duše působí ve Věčné vůli, dává Bohu pole k uvolnění nových blahoslavenství a nového uspokojení.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a cítila jsem se ponořená do Nejvyšší vůle svého sladkého Ježíše. Zdálo se mi, že každý můj malý čin vykonaný v Boží Vůli způsobuje, že z Božího Majestátu vychází nové uspokojení; a můj milovaný Ježíš mi řekl: "Má dcero, mám tolik spokojenosti, štěstí a blaženosti, že bych mohl v každém okamžiku dávat stále nové radosti a blaženosti. Proto pokaždé, když duše působí v Mé Vůli, dává Mi pole k uvolnění nových blažeností a nových obsahů, které vlastním. A protože má Vůle je nesmírná a zasahuje všechny a všechno, jakmile vyjdou, proudí přes duši, která působí v mé Vůli, jako prvotní příčina, pro kterou se uvolňují má blahoslavenství, a pak kolují ve všech, jak v nebi, tak na zemi. Proto kolikrát působíš v Mé Vůli, tolikrát více blahoslavenství a radostí Mi uvolňuješ a Já pociťuji spokojenost ze sdílení radostí, které mám.

Má Vůle chce uvolnit to, co má, ale stále hledá toho, kdo by jí k tomu dal příležitost, toho, kdo je ochoten přijímat, toho, kdo si ve své duši připraví místo, kam by mohl umístit tyto Mé nové obsahy. Nyní, tím, že chce plnit Mou Vůli, duše otevírá dveře Mé Vůle a vyprazdňuje se ze své vlastní vůle, připravuje Mi malé místo, do kterého může umístit Mé statky. A když vstupuje do mé Vůle, aby působila, dává mi příležitost uvolnit ze sebe nová blaha. Proto netrpělivě očekávám, že duše přijde působit do mé Věčné Vůle, abych ze Sebe uvolnil novou radost a dal se poznat jako Bůh, který se nikdy nevyčerpá a který má vždy co dát tomu, kdo plní Mou Vůli."

23. června 1922

Kdo není zcela oprostěn od své vlastní vůle, nemůže mít jisté poznání Boží vůle. Pravdy o Boží vůli jsou více než Slunce.

Říkala jsem si: "Ježíš říká mnoho věcí o své nejsvětější vůli, ale zdá se, že mu nerozumějí ani sami Vyznavači. Zdá se, že pochybují a tváří v tvář tak nesmírnému světlu nejsou ani osvíceni, ani přitahováni k lásce k tak milé Vůli. Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj vždy milující Ježíš mi vložil ruku kolem krku a řekl mi: "Má dcero, nediv se tomu. Ten, kdo není zcela oprostěn od své vlastní vůle, nemůže mít jisté poznání Mé, protože lidská vůle tvoří mrak mezi Mou a jeho a brání poznání hodnoty a účinků, které obsahuje Má. Navzdory tomu však nemůže říci, že není světlo.

Hle, ani věci, které lze vidět zde dole, nejsou člověku srozumitelné. Kdo kdy může říci, jak jsem stvořil Slunce nebo kolik světla a tepla obsahuje? Přesto ho vidí, těší se z jeho účinků, je s nimi po celý den a jeho teplo a světlo je všude provází. Přesto při tom všem neznají ani nemohou říci, jaká je jeho výška nebo kolik světla a tepla obsahuje. A kdyby se

někdo chtěl vznést, aby ji poznal, světlo by ho zastínilo a žár by ho spálil. Proto je člověk nucen držet oči nízko a těšit se z jeho světla, aniž by ho mohl zkoumat, a spokojuje se s konstatováním: "Je to Slunce." Vždyť je to Slunce.

Jestliže se to tedy děje se Sluncem, které je vidět a které jsem stvořil pro přirozené dobro člověka, tím spíše s pravdami, které obsahují - ach! o kolik více světla a tepla než samo Slunce; zvláště pak s pravdami, které se týkají Mé Vůle a které obsahují věčné účinky, dobra a hodnoty. Kdo vůbec může změřit vše, co obsahuje? Bylo by to, jako by chtěl být zastíněn. Bylo by pro ně lepší, kdyby se sklonili a těšili se ze světla, které má pravda přináší, milovali ji a učinili tu trochu světla, kterou lidská inteligence chápe, svou vlastní; než aby ji odkládali jako něco, co jim nepatří, protože nechápou celou plnost jejího světla. A tak se těší ze světla Slunce, jak jen mohou, i když ho nechápou; využívají ho, aby mohli pracovat, chodit, dívat se a - ach, jak touží po dni, aby jim jeho světlo dělalo společnost a žilo s nimi! Ale pak, mé pravdy, které jsou víc než světlo a způsobují, že Slunce dne vychází v lidských myslích, nejsou ani považovány, ani milovány, ani po nich netouží, a jsou považovány za maličkost. Jaký smutek! Když však vidím, že mé pravdy odkládají stranou, odkládám je i já a nechávám své pravdy, aby šly svou cestou s dušemi, které po nich touží a milují je, a používají jejich světlo, aby si z nich vymodelovaly život a sjednotily se s nimi. Myslíte si, že jsem vám řekl vše o pravdách, účincích a hodnotách, které moje Pravda obsahuje? Ach, kolik ještě Slunci musím nechat vyjít! A nedivte se, když nebudete všemu rozumět. Spokojte se s tím, že žijete z Jejího světla - to Mi stačí."

26. června 1922

Izolace a osamělost Ježíše uprostřed stvoření.

Když jsem pokračovala v obvyklém stavu, přišel můj vždy milý Ježíš, a protože jsem byla už několik dní celá bolavá, až jsem se cítila neschopná pohybu, vzal mé ruce do svých a řekl mi: "Má dcero, dovol mi, abych tě uvolnil." Přistoupil ke mně, položil si mé ruce na ramena a řekl mi: "Teď jsi uvolněná. Přitiskni se ke mně, neboť jsem přišel, abych ti dělal společnost a na oplátku přijal tvou. Hle, Já jsem Bůh izolovaný tvory; žiji uprostřed nich, jsem životem každého jejich činu, zatímco oni Mě drží, jako bych s nimi nebyl. Ó, jak pláču nad svou osamělostí! Měl jsem stejný úděl jako Slunce: ačkoli žije uprostřed všech svým světlem a teplem a není plodnosti, která by nepocházela od něj, a svým teplem očišťuje zemi od tolika špinavostí a jeho statky jsou nevyčísitelné, které s velkodušností nechává na všechny sestoupit, přesto žije vysoko, vždy osamělé, zatímco člověk, nevděčný, mu nikdy nepošle "děkuji" nebo znamení vděčnosti.

Tak jsem - sám! vždycky sám, zatímco jsem uprostřed nich, jsem světlem každé myšlenky, zvukem každého slova, pohybem každé práce, krokem každé nohy, úderem každého srdce. Přesto mě člověk, nevděčný, nechává samotného a neřekne mi ani jedno "děkuji", ani jedno "miluji tě".

Zůstávám izolován v jeho inteligenci, protože světlo, které mu dávám, používá pro sebe a možná i proto, aby Mě urazil. Zůstávám izolován v jeho slovech, protože mnohdy zvuk, který tvoří, slouží k rouhání proti Mně. Zůstávám izolován v jeho skutcích, které používá k tomu, aby Mě zabil; v jeho krocích a v jeho srdci, které mají v úmyslu Mě pouze neposlouchat a milovat to, co Mi nepatří. Ach, jak mě tato osamělost tíží! Ale Má Láska, Má velkodušnost, je tak velká, že více než Slunce pokračuji ve své cestě a při ní stále zkoumám, zda Mi někdo chce dělat společnost v tak velké samotě. A jakmile ho najdu, tvořím v něm svou věčnou společnost a obdarovávám ho všemi svými milostmi. Proto jsem přišel k tobě - byl jsem unaven z tolika osamělosti. Nikdy mě nenechávej samotného, má dcero."

6. července 1922

Požehnání, které Ježíš dal své mamince před umučením. Ten, kdo žije v Boží vůli, je uchovatelem Ježíšova svátostného života.

Myslela jsem na Ježíše a doprovázela ho v hodině umučení, když šel ke své božské mamince, aby ji požádal o svaté požehnání, a můj nejsladší Ježíš mi v mém nitru řekl: "Má dcero, před svým umučením jsem chtěl požehnat své Mamince a nechat se od ní požehnat. Nežehnal jsem však jen své Mamince, ale všem tvorům, a to nejen těm živým, ale i neživým. Viděla jsem tvory slabé, pokryté ranami, ubohé; v mém Srdci se rozbušila bolest a něžný soucit a řekla jsem: "Ubohé lidstvo, jak jsi zchátralé! Chci vám požehnat, abyste opět povstali ze svého rozkladu. Kéž vám mé požehnání vtiskne trojí pečeť Moci, Moudrosti a Lásky Tří božských Osob a kéž vám navrátí sílu, uzdraví vás a obohatí. A abych tě obklopil obranou, žehnám všem věcem Mnou stvořeným, abys je všechny přijala Mnou požehnané. Žehnám vám světlo, vzduch, oheň, jídlo, abyste zůstali jakoby ponořeni a zahrnuti Mým požehnáním. Protože jste si však toto požehnání nezasloužili, chtěl jsem požehnat Svou Maminku a použít Ji jako kanál, skrze který by se k vám Mé požehnání mohlo dostat. A stejně jako se Mi Máma odvděčila Svým požehnáním, chci, aby se Mi tvorové odvděčili svým požehnáním; ale - bohužel, místo aby se Mi odvděčili požehnáním, odvděčují se Mi urážkami a zlořečením. Proto, Má dcero, vstup do Mé Vůle a vnes se na křídlech všech stvořených věcí, zpečeť je všechny požehnáním, které Mi mají všechny dát, a přines požehnání všech k Mému bolestnému a něžnému Srdci."

Když jsem to udělala, jako by mi to chtěl oplatit, řekl mi: "Má milovaná dcero, žehnám ti zvláštním způsobem: žehnám tvému srdci, tvé mysli, tvému pohybu, tvému slovu, tvému dechu - žehnám ti všemu a všem v tobě."

Poté jsem pokračovala v dalších hodinách umučení, a když jsem následovala eucharistickou večeři, můj sladký Ježíš se pohnul v mém nitru a špičkou prstu silně zaklepal na mé nitro, tak silně, že jsem ho slyšela ušima, a řekla jsem si: "Co asi Ježíš chce, že klepe? A On, když mě zavolal, mi řekl: "Nestačilo zaklepat, abys mě slyšela, ale také tě zavolat, abys byla vyslyšena. Poslouchej, má dcero: když jsem ustanovil eucharistickou večeři, zavolal jsem všechny kolem sebe, podíval jsem se na všechny generace, od prvního do posledního člověka, abych všem dal svůj svátostný život - a ne jednou, ale tolikrát, kolikrát potřebují pokrm pro své tělo.

Chtěl jsem se vytvořit jako pokrm pro duši a bylo mi velmi smutno, když jsem viděl, že můj svátostný život bude obklopen pohrdáním, lhostejností, a dokonce i nemilosrdnou smrtí. Bylo mi zle; zakoušel jsem všechna sevření smrti mého svátostného života, tak trýznivá a opakovaná. Pak se mi udělalo lépe; využil jsem Sílu své Vůle a svolal jsem kolem sebe duše, které chtěly žít v mé Vůli. Ó, jak jsem se cítil šťastný! Cítil jsem se obklopen těmito dušemi, které Síla mé Vůle udržovala jako ponořené a pro které byla má Vůle středem jejich života. Viděl jsem v nich svou Nesmírnost a shledal jsem, že jsem dobře chráněn přede všemi; a jim jsem svěřil svůj svátostný život. Složil jsem ho do nich, aby se o něj nejen starali, ale aby mi za každou zasvěcenou hostii oplatili jedním svým životem. A to se děje přirozeně, protože můj Svátostný život je ožíván mou Věčnou Vůlí a život těchto duší má za svůj střed život mé Vůle. Proto když se můj Svátostný život utváří, moje Vůle, působící ve mně, působí i v nich a já pocítuji jejich život ve svém Svátostném životě. Množí se se mnou v každé Hostii a já cítím, že je mi dán život pro život.

Ó, jak jsem se radoval, když jsem tě viděl jako první, tebe, která jsi byla zvláštním způsobem povolána, abys utvářela svůj život v mé Vůli! Učinil jsem v tobě první vklad všech svých svátostných životů a svěřil jsem tě Síle a Neomezenosti Nejvyšší Vůle, aby tě učinily schopnou tento vklad přijmout. Od té chvíle jsi mi byla přítomna a ustanovil jsem tě za depozitář svých svátostných životů; a v tobě všechny ostatní duše, které chtějí žít v mé Vůli. Dal jsem ti prvenství nad všemi; a to oprávněně, protože má Vůle není nikomu podřízena - ani apoštolům a kněžím. Ve skutečnosti, pokud se mi zasvěťte, však nezůstávají jako život spolu se mnou - naopak, nechávají mě samotného a zapomenutého, nestarají se o mě; zatímco tyto duše by byly životem v mém vlastním Životě - neoddělitelné ode mě. Proto vás tolik miluji - je to Má vlastní Vůle, kterou ve vás miluji."

10. července 1922

Žít podle Boží vůle znamená opakovat skutečný Ježíšův život nejen v duši, ale i v těle.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a cítila jsem ve svém nitru svého vždy milovaného Ježíše - ale tak opravdového, že jsem teď cítila, jak mi svírá srdce tak pevně, až jsem trpěla; teď mi sevřel ruce kolem krku, až mě dusil; teď seděl na mém srdci a měl nad ním moc a rozkazoval mi, a já jsem se cítila, jako bych byla zničena a pak jsem pod jeho velením znovu povstala k novému životu... Ale kdo může říci, co dělal v mém nitru a co jsem cítila? Myslím, že je lepší to přejít mlčením.

Pak, když jsem cítila Jeho skutečnou přítomnost ve svém nitru, mi řekl: "Má dcero, vstaň, vstaň ještě více, ale tak vysoko, abys dosáhla lůna Božství; tvůj život bude mezi Božskými Osobami. Vidíš, aby ses dostala až sem, utvořil jsem v tobě svůj Život, uzavřel jsem svou Věčnou Vůli do všeho, co děláš, a tam plyne podivuhodným a překvapivým způsobem, neboť má Vůle v tobě působí nepřetržitým bezprostředním aktem. Nyní, poté, co jsem v tobě zformoval svůj Život, s mou Vůlí působící v tobě, ve tvých činech, zůstala tvá Vůle nasáklá, přelítá, a to takovým způsobem, že má Vůle vlastní život na zemi.

Nyní je třeba, abys povstala a nesla s sebou můj Život, mou Vůli, aby se má vůle pozemská a nebeská spojily a abys mohla nějaký čas žít v lůně Božství, kde bude tvá vůle působit v mé, aby se rozšířila, jak jen toho je tvor schopen. Pak opět sestoupíte na zem a přinesete sílu a zázraky mé Vůle takovým způsobem, že se stvoření oťesou, otevrou oči a mnozí poznají, co to znamená žít v mé Vůli - žít v podobnosti se svým Stvořitelem. To bude počátek příchodu mého Království na zemi a konečné naplnění mé Vůle.

Myslíte si, že žít v mé závěti je něco banálního? Neexistuje nic, co by se jí vyrovnalo, ani svatost, která by se jí vyrovnala. Je to skutečný Život, ne fantastický, jak si někteří myslí; a tento Můj Život není jen v duši, ale také v těle. Víte však, jak se tento Můj Život utváří? Má Věčná Vůle je Vůlí duše a tlukot Mého srdce, tepající v jejím srdci, tvoří Mé Početí; její láska, její bolesti a všechny její činy konané v Mé Vůli tvoří Mé Lidství a způsobují, že rostu natolik, že nemohu zůstat skrytý, ani ona si nemůže pomoci, aby Mě necítila. Necítíš Mě, živého, ve svém nitru? Proto jsem ti řekl, že svátost života v mé Vůli se nemůže vyrovnat ničemu jinému; všechny ostatní svátosti budou jako malá světla, zatímco Ona bude velkým Sluncem přelítým v jejím Stvořiteli."

Nyní, abych byla poslušná, a s velkým odporem, řeknu, jak cítím svého Ježíše ve svém nitru: Nyní ho slyším, jak se modlí, a mnohokrát ho slyším ušima svého těla a modlím se spolu s ním; nyní trpím a on mi dává slyšet svůj přerývaný a namáhavý dech a já ho cítím ve svém dechu, a to tak, že jsem nucena dýchat spolu s ním. A protože jsou v Něm obsažena všechna stvoření, cítím, jak se Jeho dech rozptyluje jako život ve všech lidských pohybech a nádeších, a rozptyluje se spolu s Ním. Tu cítím, jak sténá a trápí se; tu cítím, jak pohybuje Svými rukama a roztahuje je v mých; tu spí a mé nitro zůstává v hlubokém tichu. Ale kdo může říci všechno? Jedině Ježíš může říci, co ve mně působí, neboť nemám vhodná slova, abych

to projevila. Dějala jsem to jen proto, abych poslechla, s nejvyšší trýzní pro svou duši a ze strachu, aby se Ježíš neznelíbil; protože On se mnou snáší, dokud mi poslušnost nepřikazuje; ale když mi poslušnost přikazuje, zbývá mi jen FIAT, jinak by mě zahubil. Doufám, že vše bude k Jeho slávě a k mému zmatení.

14. července 1922

Jak má Bůh přirozený sklon vytvářet bytosti sobě podobné. Luisa, ta, která v druhých vytváří Království Boží vůle.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj sladký Ježíš mě vynesl mimo sebe, nahoru do lůna Věčného. Ale zatímco jsem plavala v tomto lůně - a nejsem schopna říct, co jsem cítila a co jsem pochopila, protože mi chybí slova, kterými bych se vyjádřila -, můj vždy milující Ježíš mi řekl: "Milovaná dcero Naší Vůle, přivedl jsem tě do lůna Našeho Božství, aby se tvá vůle více rozšířila v rámci Naší a mohla se podílet na Našem způsobu jednání. Naše Božství má přirozený sklon ke generování, nedělá nic jiného než generuje neustále a všechny věci, které jsme stvořili, v sobě nesou ctnost generování.

Slunce vytváří světlo v každém lidském oku, v každém díle a kroku; zdá se, že se násobí pro každého člověka, pro každou rostlinu a pro každý bod země. Kdyby nemělo tuto ctnost, toto spojení se svým Stvořitelem, který generuje, v žádném případě by Slunce nemohlo dávat světlo všem a být každému k dispozici. Květina vytváří další květinu, zcela podobnou sobě samé; semeno vytváří další semeno; člověk vytváří dalšího člověka. Všechny věci si s sebou nesou ctnost generování od svého Stvořitele. Jsme tak zcela přirozeně nakloněni generovat a reprodukovat ze sebe bytosti sobě podobné.

Proto jsem vás povolal do Našeho lůna, aby se vaše vůle, která se rozprostírá v Našem lůně, rozšířila a spolu s Námi vytvářela Svatost, Světlo a Lásku, a násobíc se v každém s Námi, vytvářela v ostatních to, co od Nás přijala. To je to jediné, co si přejeme, co Nám zbývá splnit ve vztahu ke stvoření: aby Naše Vůle působila ve stvoření tak, jako působí v Nás. Naše Láska chce uvolnit Naši Vůli z Našeho lůna, aby ji vložila do stvoření, ale stále hledá někoho, kdo je k tomu disponován, kdo by ji poznal a ocenil, aby v ní vytvořil to, co vytváří v Nás. To je důvod tolika milostí, tolika projevů o Mé Vůli: je to svatost Mé Vůle, která vyžaduje, aby byla poznána, milována a uctívána, než bude vložena do duše; aby v ní mohla projevit všechny své ctnosti a sílu a aby byla obklopena korzetem našich vlastních milostí. Vše, co s vámi dělám, tedy není nic jiného než vybavení a ozdoba přibytku mé Vůle. Proto buď pozorná, zde v Našem lůně se lépe naučíš Našim cestám a dostaneš všechny výsady, které se hodí k záměrům, jež jsme nad tebou vytvořili."

16. července 1922

Abychom mohli vládnout, je třeba poznat svatost života v Boží vůli.

Protože mi Zpovědník řekl, že musím nechat opsat ze svých spisů to, co mi blahoslavený Ježíš přikázal napsat o různých ctnostech, cítila jsem v sobě bolest, mučednictví, když jsem nechala vyjít najevo to, co mi Ježíš řekl. Když tedy blahoslavený Ježíš přišel, řekla jsem Mu: "Má Lásko, jen pro mě tato mučednictví - že já sama musím být nástrojem k vydání toho, co jsi mi zjevil. Tím spíše, že tím, že musím vydat to, co jsi mi řekl, jsem nucena v některých věcech vydat i sebe. Můj Ježíši, jaké mučednictví! Přesto, ač s největšími mukami pro mou duši, jsem nucena poslouchat. Dej mi sílu, pomoz mi! To bylo jen pro mě! Tolik věcí jsi řekl jiným a dal jsi jim mnoho milostí, ale nikdo nic nepoznal, a pokud se něco poznalo po jejich smrti, ostatní zůstalo všechno pohřbeno s nimi. Tohoto mučednictví jsem se musela dočkat jen já!

A Ježíš mi řekl všechnu dobrotu: "Má dcero, odvahu, neztrácej příliš srdce. I v tom budu s tebou. Před mou Vůli musí zmizet ta tvoje, a pak, to je Svatost mé Vůle, která chce být poznána; zde je důvod. Svatost života v mé Vůli nemá cestu, ani dveře, ani klíče, ani pokoje - vniká do všeho. Je jako vzduch, který člověk dýchá: každý ji musí a může dýchat. Stačí jen chtít a odložit lidskou vůli stranou, a Božská Vůle se nechá duši vdechnout a dá jí život, účinky, hodnotu Života mé Vůle. Ale když To nezná, jak může milovat a chtít život tak svatý a největší slávu, kterou mi může stvoření dát?

Svatost ostatních ctností je v celé církvi dostatečně známa, a kdo chce, může ji napodobit; proto jsem se nezabýval rozmnožováním stejných znalostí. Ale svatost života v mé Vůli, účinky a hodnota, kterou obsahuje, konečný dotek, který má tvůrčí ruka dá stvoření, aby se mi podobalo, ještě není známá. To je důvodem všeho mého spěchu, aby se projevilo to, co jsem ti řekl; kdybys to neudělala, omezila bys mou Vůli, uvěznila bys ve Mně plameny, které Mě sžirají, a způsobila bys, že bych se opozdil s úplnou slávou, kterou Mi stvoření dluží. Chci však, aby věci vyšly najevo spořádaně, protože jediné chybějící slovo, jediná porušená spojka, vazba nebo věta by místo aby vrhla světlo, vrhla by na Mne temnotu a místo aby Mi stvoření vzdávala slávu a lásku, způsobila by, že by zůstala lhostejná. Proto buďte pozorní, chci, aby to, co jsem řekl, vyšlo celé." A já: "Abych však mohla vložit tvou část zcela, jsem nucena vložit část své." A Ježíš: "A co tím myslíš? Když jsme si společně připravili cestu, chceš, abych vyšel na pole sám? A na koho tedy mám ukázat a koho mám dát za příklad k napodobení, když ten, koho jsem poučil a kdo má praxi cesty k životu v mé Vůli, nechce být poznán? Má dcero, to je absurdní."

"Ach, Ježíši, do jakého bludiště jsi mě uvrhl! Cítím, že umírám! Doufám, že mi tvůj FIAT dodá sílu."

"Odstraň tedy svou vůli a můj FIAT udělá všechno."

20. července 1922

Život v mé Vůli musí do duše vstoupit vše, co učinila Boží Vůle a co přiměla trpět Ježíše v jeho lidství.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel můj vždy milující Ježíš a ponořil mě tak hluboko do své vůle, že i kdybych chtěla odejít, bylo by to pro mě nemožné. Stalo se mi to jako člověku, který se dobrovolně nechal vrhnout ze svého malého místa na nekonečné místo; a když vidí délku cesty, jejíž hranice ani nezná, vzdá se myšlenky na to, že by sledoval své malé místo, ale je šťastný ze svého údělu. A tak, když jsem plavala v nesmírném moři Boží vůle, můj sladký Ježíš mi řekl: "Nejdražší dcero Mé Vůle, chci z tebe učinit opakovatelku Mého Života. Žijící v mé Vůli musí do duše naroubovat vše, co má Vůle vykonala a kvůli čemu jsem trpěl ve svém Lidství. Má Vůle netoleruje žádné odlišnosti.

Hle, má Věčná Vůle uložila mému Lidství, aby přijalo tolik smrtí za tolik tvorů, kolik jich bude mít život ve světle dne; a mé Lidství přijalo tyto smrti s takovou láskou, že Věčná Vůle učinila v mém Lidství tolik znamení za tolik smrtí, kolik jsem jich měl vytrpět. Chceš, abych nyní poznamenal tvou vůli tolika znameními, kolik jsem jich přijal já, abys mohl vytrpět tolik smrtí, kolik jsem jich vytrpěl já?"

Řekla jsem: "Fiat. A Ježíš mi mistrovsky a rychle označil mou vůli mnoha znameními smrti - tolika, kolik jich měl, a řekl mi: "Buď pozorná a silná v utrpení těchto smrtí; tím spíše, že z těchto smrtí vzejde život pro tolik jiných tvorů." Zatímco to říkal, dotkl se mě svými stvořitelkýma rukama; a jak se mě dotýkal, stvořil utrpení - takové, abych cítila smrtelné bolesti. Roztrhl mi srdce a zranil ho tisícerými způsoby - tu ohnivými šípky, tu šípky tak ledovými, že mě znecitlivily; tu ho stiskl tak pevně, že jsem zůstala nehybná. Ale kdo může říct všechno? Jen On sám může říci, co dělal.

Cítila jsem se zdrcená, zničená a skoro jsem se bála, že nebudu mít dost sil; a On, jako by si chtěl odpočinout od bolesti, kterou mi dal, pokračoval: "Čeho se bojíš? Snad toho, že má vůle nebude mít dost sil, aby tě podržela v bolestech, které ti chci dát? Nebo že bys mohla překročit hranice mé Vůle? To se nikdy nestane. Copak nevidíš, kolik nesmírných moří má Vůle kolem tebe rozšířila, a to takovým způsobem, že ty sama nemůžeš najít cestu ven? Všechny pravdy, účinky, hodnoty a poznání, které jsem vám zjevil, byly jako mnoho moří, jimiž jste byli obklopeni; a ještě více moří budu rozšiřovat.

Odvahu, Má dcero, to vše je nezbytné pro svatost života v Mé Vůli - pro vytvoření podobnosti mezi Mnou a duší. Tak jsem to dělal i se svou Maminkou: nepřipustil jsem ani jedinou malou bolest, čin nebo dobro, které jsem vykonal a na kterém by se Ona nepodílela. Jedna byla Vůle, která Nás oživovala, a proto, když jsem trpěl smrtí a bolestí nebo když jsem pracoval, Ona umírala, trpěla, pracovala spolu se Mnou. Ve své duši měla být mou věrnou kopií, a to takovým způsobem, abych v odrazu sebe samého v Ní našel sebe. To, co jsem učinil se svou Maminkou, chci nyní učinit s vámi - po Ní vás stavím. Chci, aby se Nejsvětější Trojice odrážela na zemi: Já, moje Maminka a ty. A to je nutné, aby skrze stvoření mohla Má Vůle na zemi působit Svůj Život. A jak by mohla mít tento operující Život, kdybych nedal to, co obsahuje má Vůle a co dala trpět mému Lidství? Má Vůle měla pravý provozní Život ve Mně a v Mé nerozlučné Mamince; nyní chci, aby ho měla ve vás. Jedno stvoření je pro Mne naprosto nezbytné - tak to ustanovila Má Vůle; ostatní budou podmíněné."

Cítila jsem se zmatená. pochopila jsem, co Ježíš říká, a cítila jsem, že můj ubohý je více zničený. Cítila jsem se tak nehodná, že jsem si říkala: "Jaký to Ježíš dělá omyl! Je tolik dobrých duší, které by si mohl vybrat!". Ale zatímco jsem o tom v sobě přemýšlela, On dodal: "Ubohá dcero, tvá malost se rozplyne, když je v Mé blízkosti, ale tak jsem se rozhodl. Musel jsem si ji vzít z lidského rodu; kdybych si nevzal tebe, vzal bych si jiné stvoření; ale protože jsi nejmenší, vychoval jsem tě na kolenou, živil jsem tě u svého prsu jako malé dítě. Cítím tedy v tobě svůj vlastní Život, a proto jsem na tebe upřel svůj pohled; znovu a znovu jsem se na tebe díval a potěšen jsem povolal Otce a Ducha svatého, aby se na tebe také podívali, a jednomyslně jsme si tě vybrali. Proto ti zbývá jen to, abys Mi byla věrná a s láskou přijala život, bolesti, účinky a vše, co chce Naše Vůle."

24. července 1922

Pouta mezi Ježíšem a každou duší. Korespondence s milostí.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš přišel s okouzující vznešeností a láskou a ukázal mi všechny generace, od prvního až po posledního člověka, a každá z nich byla svázána a připoutána k mému sladkému Ježíši. Toto pouto bylo takové, že se zdálo, že se pro každého tvora násobí, a to takovým způsobem, že ho každá měla jen pro sebe a že Ježíš dal každému svůj život, aby vytrpěl jakoukoli bolest a smrt, kterou by měl každý vytrpět, aby mohl říci nebeskému Otci: "Otče můj, v každém stvoření budeš mít tolik, kolik je mých, kteří ti za každého dávají to, co ti každý dluží." Když jsem to viděla, můj sladký Ježíš mi řekl: "Má dcero, chceš také přijmout pouto s každou bytostí, aby mezi Mnou a tebou nebyla žádná rozdílnost?" "Ano," odpověděla jsem.

Nevim jak, ale měla jsem pocit, jako by se na mých bedrech skláněla tíha všeho. Viděla jsem svou nehodnost a slabost a cítila jsem takový odpor, že jsem omdlela, až mě požeňnaný Ježíš, který se nade mnou slitoval, vzal do náruče, přitiskl mě ke svému Srdci a dovolil mi, abych přiložila ústa k otvoru rány, která Ho probodla, a řekl mi: "Pij, má dcero, Krev, která vytéká z této rány, abys získala sílu, která ti chybí. Odvahu, neboj se, budu s tebou. Budeme sdílet všechnu tíhu, práci, bolesti i smrt. Proto vám říkám: "Buďte pozorní a věrní" - protože Má Milost chce korespondenci, jinak nic nepotřebuje, aby sestoupila. Co je třeba k otevření a zavření očí? Není k tomu třeba ničeho. Přesto vidíte, jak velké dobro

je mít je otevřené a jak velkou škodu je mít zavřené. Tím, že je máme otevřené, jsou oči naplněny světlem - Sluncem; a s tímto světlem může ruka pracovat, noha bezpečně a bez klopýtnutí chodit; člověk může rozeznávat předměty, ať už jsou dobré, nebo špatné; může přerovnávat věci, číst, psát... Všichni, kdo mají oči otevřené, jsou schopni je otevřít. Co je třeba udělat, aby člověk o všechny tyto dobré věci přišel? Zavřít oči! - a pak ruka nemůže pracovat, noha nemůže chodit, a pokud chodí, je vystavena klopýtání; člověk už nemůže rozlišovat předměty; snižuje se k neschopnosti... Taková je shoda: nic jiného než otevření očí duše. A jakmile je člověk otevře, přichází do mysli světlo, Můj obraz se odráží ve všem, co dělá, věrně Mě kopíruje; takovým způsobem, že nedělá nic jiného, než že ode Mne přijímá nepřetržité světlo, aby celou svou bytost proměnila ve světlo. Na druhé straně nedostatek korespondence uvrhuje duši do temnoty a činí ji nečinnou."

28. července 1922

Podobnost duše s Ježíšem, a to nejen ve smrti z bolesti, ale i ve smrti z lásky.

Cítila jsem se celá ponořená do Jeho nejsvětější vůle a můj sladký Ježíš mi při příchodu řekl: "Má dcero, ztotožni svou inteligenci s Mou, aby tvá mohla obíhat ve všech inteligencích tvorů a přijímat pouto každé jejich myšlenky, aby je nahradila tolika jinými myšlenkami vykonanými v Mé Vůli, a aby se Mi dostalo slávy, jako by všechny myšlenky byly vykonány božským způsobem. Rozšíř svou vůli v mé - nesmí ti uniknout nic, co by nebylo zachyceno v síti mé a tvé Vůle. Má Vůle ve Mně a Má Vůle v tobě musí splynout a mít stejné nekonečné hranice; potřebuji však, aby se tvá vůle byla ochotna rozšířit v Mé a aby jí neuniklo nic z věcí Mnou stvořených, abych ve všech věcech slyšel ozvěnu Božské Vůle v lidské vůli a vytvořil v ní Svou Podobu. Hle, Má dcero, pro každé stvoření jsem vytrpěl dvojí smrt - jednu z lásky a druhou z bolesti. Při jejím stvoření jsem ji stvořil jako komplex, celý stvořený z lásky, takže z ní nemělo vycházet nic jiného než láska, a to natolik, že moje a její Láska měly být v nepřetržitých proudech. Avšak člověk nejenže Mě nemiloval, ale nevděčně Mě urážel, a tak jsem musel svému Božskému Otci tento nedostatek lásky oplatit tím, že jsem za každou z nich přijal jednu smrt z lásky a druhou z bolesti za urážky."

Ale zatímco to říkal, viděla jsem svého sladkého Ježíše v jednom plameni, který Ho stravoval a dával Mu smrt pro každého; ba co víc, viděla jsem, že každá myšlenka, slovo, pohyb, práce, krok atd. byly jako mnoho plamenů, které Ježíše stravovaly a oživovaly. Pak Ježíš dodal: "Nechtěli byste mou podobu? Nechtěla bys přijmout smrt lásky, jako jsi přijala smrt bolesti?" "Ne," odpověděla jsem. A já: "Ach, můj Ježíši, nevím, co se mi stalo. Stále cítím velký odpor k tomu, že jsem přijala ty z bolesti; jak bych mohla přijmout ty z lásky, které se mi zdají těžší? Třesu se při pouhém pomyšlení na ně; má ubohá přirozenost je zničena ještě víc - je rozvrácena. Pomoz mi, dej mi sílu, neboť cítím, že už nemohu dál."

A Ježíš, celý dobrý, ale odhodlaný, dodal: "Ubohá má dcero, odvaž se, neboj se a nechtěj se trápit kvůli odporu, který cítíš. Naopak, abych tě uklidnil, říkám ti, že i to je podobnost se Mnou. Musíš vědět, že i Mé Lidství, jakkoli bylo Svaté a nesmírně toužilo trpět, pocíťovalo tento odpor. Nebyl však můj; byl to odpor, který pocíťovali všichni tvorové, když konali dobro a přijímali bolesti, které si zasloužili. A já jsem musel snášet tyto bolesti, které Mě neměně mučily, abych jim dal sklon k dobru a učinil jejich bolesti sladšími; a to až do té míry, že jsem v zahradě volal k Otci: "Je-li to možné, ať mě tento kalich mine!" Myslíš, že jsem to byl já? Ach, ne! - klameš sám sebe. Miloval jsem utrpení k bláznovství; miloval jsem smrt, abych dal život svým dětem. Bylo to volání celé lidské rodiny, které se ozývalo v mém Lidství, a já, volající spolu s nimi, abych jim dodal sílu, jsem až třikrát opakoval: "Je-li to možné, ať mě tento kalich mine!" Mluvil jsem jménem všech, jako by to byla moje vlastní věc; ale cítil jsem se zdrcen."

Odpor, který cítíš, tedy není tvůj - je to ozvěna Mého. Kdyby byl tvůj, ustoupil bych. Proto, má dcero, jelikož chci ze Sebe vytvořit další Obraz Sebe, chci, abys ho přijala; a Já Sám chci tyto své smrti lásky ve tvé vůli označit za rozšířené a pohlčené v Mé." A jak to říkal, označil mě svou svatou rukou a zmizel. Kéž je vše ke Slávě Boží.

30. července 1922

Luisa cítí odpor k tomu, aby se spisy dostaly ven. Ježíšovy nářky.

Když jsem z poslušnosti Vyznavači nechala opsat z mých spisů to, co mi Ježíš řekl o ctnostech, chtěla jsem, aby to bylo opsáno, aniž bych řekla, že mi to řekl Ježíš. A on, když přišel, nespokojeně mi řekl: "Má dcero, proč mě chceš skrývat? Jsem snad zneuctěný člověk, že nechceš zmínit mé jméno? Když někdo mluví o dobru, výroku, díle, pravdě od zneuctěné osoby, nechce říci, kdo je ta osoba, aby nezpůsobil ztrátu úcty, slávy, prestiže a účinku obsaženého v tom dobru, v tom výroku atd. Pokud totiž člověk řekne, kdo je ta osoba, nebude to oceněno a ztratí to veškerou svou krásu, protože ostatní budou vědět, že zdroj, z něhož to pochází, si žádné ocenění nezaslouží. Na druhé straně, je-li to dobrý a vážený člověk, nejprve se zmíní jeho jméno, aby to, co řekl nebo udělal, více vyniklo a bylo více oceněno; a pak se mluví o tom, co udělal nebo řekl."

Nezasloužím si tedy, aby mé jméno bylo uvedeno před mými slovy? Ach, jak špatně se mnou zacházíte! Takový zármutek jsem od tebe nečekal! Přesto jsem k tobě byl tak velkorysý; zjevil jsem ti mnoho věcí o Mně; dal jsem ti o sobě vědět mnoho věcí, a to těch nejintimnějších, což jsem s jinými neudělal. Měla jsi být velkorysejší v tom, abys Mě poznala;

místo toho - tak šetrná! Jiní by byli zjevili to málo, co jsem jim řekl, trubkami, aby Mě poznali a milovali. Ty Mě však místo toho chceš skrýt. To se mi vůbec nelíbí."

Zmatená a ponížená až na vrchol jsem Mu řekla: "Můj Ježíši, odpusť mi, máš pravdu, je to kvůli velkému odporu, který cítím. Toto vkládání mé vůle do toho, jak mám vyjít, mě mučí. Slituj se nade mnou, dej mi více síly a milosti a zvětš mi srdce, abych Ti už nikdy nemohla dát tento zármutek." "Ať se mi to stane," odpověděla jsem. A Ježíš: "Žehnám ti, aby tvé srdce dostalo více milosti a bylo velkorysejší v tom, aby mě poznávalo a milovalo."

2. srpna 1922

Podobnost s Ježíšem v jeho největší bolesti: opuštění božství v jeho utrpení.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, viděla jsem se celá zmatená a jakoby odloučená od svého sladkého Ježíše, až jsem Mu, když přišel, řekla: "Má Lásko, jak se to se mnou změnilo! Dříve jsem se s Tebou cítila tak ztotožněná, že jsem necítila žádné rozdělení mezi mnou a Tebou, a v samotných bolestech, které jsem trpěla, jsi byl se mnou. Teď je to úplně naopak: když trpím, cítím se od Tebe oddělená, a když Tě vidím před sebou nebo v sobě, je to v podobě soudce, který mě odsuzuje k trestu - k smrti; a Ty se už neúčastníš bolesti, které mi sám dáváš. Přesto mi říkáš: "Vstávej stále víc a víc"; zatímco já sestupuji.

Ježíš mě přerušil a řekl mi: "Má dcero, jak se klameš! Děje se to proto, že jsi přijala a já jsem v tobě vyznačil smrt a bolest, kterou jsem vytrpěl za každé stvoření. I Mé Lidství se ocitlo v těchto bolestných podmínkách. Bylo neoddělitelné od mého Božství; protože však mé Božství bylo bolestmi nedotknutelné, ani nebylo schopné snášet jakýkoli stín bolesti, mé Lidství se v utrpení ocitlo samo, zatímco mé Božství bylo pouze divákem bolesti a smrti, které jsem vytrpěl. Ba co víc, bylo mým neúprosným soudcem, který chtěl, aby mu byla vyplacena pokuta za každou bolest každého stvoření. Ach, jak se mé Lidství chvělo! Zůstala jsem zdrcená před tím Nejvyšším Světlem a Majestátem, když jsem se viděla pokrytá hříchy všech a bolestmi a smrtí, které si každý z nich zasloužil! Byla to největší bolest mého Života - že zatímco jsem byla jedno s Božstvím a neoddělitelná od Něho, v bolestech jsem zůstávala sama a jakoby oddělená.

Protože jsem tě tedy povolal ke své podobnosti, co je na tom divného, že zatímco mě cítíš v sobě, vidíš mě jako diváka svých bolestí, které ti sám působím, a cítíš se, jako bys byla ode Mne oddělena? Tvoje bolest však není nic jiného než stín té Mé, a tak jako Mé Lidství nebylo nikdy odděleno od Božství, tak tě ujišťuji, že ani ty nejsi ode Mne nikdy oddělena. To jsou účinky, které pociťuješ; ale pak, více než kdy jindy, tvořím s tebou jednu jedinou věc. Proto odvahu, věrnost a nebojte se."

6. srpna 1922

Božská vůle je rovnováha a řád.

Cítila jsem se celá ponořená do svaté Boží vůle a můj sladký Ježíš mi při příchodu řekl: "Má dcero, všechny věci mají pro Mne stejnou váhu - váha nebe je pro Mne stejná jako váha země. Má Vůle obsahuje dokonalou rovnováhu. Rovnováha přináší řád, režim, užitečnost, harmonii. Všechny věci spolu harmonizují, jako by byly jednou jedinou věcí. Řád přináší rovnost, rovnost přináší podobnost. Proto je ve Třech Božských Osobách tolik harmonie, řádu a podobnosti. Všechny stvořené věci jsou v dokonalé harmonii - jedna je oporou, silou a životem druhé. Kdyby se jen jedna stvořená věc disharmonizovala, všechny ostatní by se válely a skončily by v troskách.

Pouze člověk se od Nás vzdálil, od rovnováhy Naší vůle. Ó, jak se člověk kutálel a z nejvyššího místa se propadl do nejhlubší propasti! A navzdory Mému Vykoupení se ne celá lidská rodina vrátila do původního stavu. To znamená, že nejzávažnější je vystoupit z rovnováhy Naší Vůle; znamená to vrhnout se do chaosu, do nepořádku, do propasti všeho zla.

Proto jsem tě, Má dcero, zvláštním způsobem povolal do této rovnováhy Mé Vůle, abys, když v ní budeš žít, vyrovnala veškeré dílo pomateného lidstva. Tím, že budeš žít v Mé Vůli, vyrovnáš sama sebe, budeš v pořádku a v dokonalé harmonii s Námí a se všemi věcmi, které jsme stvořili. Protože tedy vše harmonizuješ, budeme cítit, jak plyneš ve sféře Naší Vůle a dáváš Nám řád a harmonii všech inteligencí, slov, děl a kroků všech. Ustavíme tvé činy v Naší Vůli jako vládce všech ostatních a budeme odměněni za chaos nešťastného lidstva. Každý tvůj čin bude pečeti řádu, který přijmeme ve jménu všech ostatních. V Naší Vůli máš mnoho co dělat, budeš jako královna a přineseš Nám všechna vítězství a všechny harmonie. Naše Vůle ti poskytne vše potřebné, abys mohla vše vynahradiť a zaplnit mezeru rovnováhy lidské vůle, která dostala tolik škody tím, že se vzdálila rovnováze Naší Vůle."

12. srpna 1922

Hodnota a účinky oběti.

Cítila jsem se utlačovaná a trpěla jsem bolestí, jakou může znát jen můj sladký Ježíš. On zkoumá každé vlákno mého ubohého srdce a vidí celou intenzitu mého trápení. Slitoval se nade mnou, když přišel, podepřel mě ve svém náručí a řekl mi: "Dcero moje, odvahu, jsem tu pro tebe, čeho se bojíš? Zklamal jsem tě snad? A pokud se za žádnou cenu nechceš ani v nejmenším hnout z mé Vůle, tím méně se mi chce nebýt s tebou, jako život každého tvého činu a bolesti. Nyní musíš vědět, že má Vůle je nejčistší zlato. A aby se vlákno tvé vůle stalo z nejčistšího zlata - tak, že když je vlákno tvé vůle

spleteno s mým, nelze rozlišit to, co je tvé, a to, co je mé -, k tomu je třeba jen oběti a bolesti. Spotřebovávají nit tvé lidské vůle, nahrazují ji zlatou božskou nití, která se ztotožňuje s mou, tvoří jednu jedinou nit a oplétá velké kolo Věčnosti, táhne se všude a ocitá se na každém místě.

Je-li však má vůle zlatá a tvá železná, zůstaneš pozadu a má se nesníží k tomu, aby se zapletla s tvou. Vezmeš-li dva zlaté předměty, ačkoli každý z nich může mít jiný tvar, jejich roztavením bys mohl vytvořit jeden jediný předmět a už bys nerozpoznal zlato jednoho od zlata druhého. Je-li však jeden předmět ze zlata a druhý ze železa, jeden se k druhému nepřichytí a nebude možné vytvořit jeden jediný předmět. Povahu lidské vůle tedy mění pouze oběť.

Oběť je hořící oheň, který taví a stravuje. Oběť je posvátná a má tu ctnost, že posvěcuje Boží vůli v člověku. Oběť je milost a svým obratným štětcem vtiskává božský tvar a rysy. Zde je důvod, proč přibývá tvých utrpení: jsou to poslední tahy štětcem, kterých je zapotřebí, aby došlo ke konečnému rozšíření a oplétání tvé vůle v mé."

A já: "Ach, můj Ježíši, všechna má utrpení, jakkoli jsou bolestná, taková, že se zdá, že mě zničí, netlač mě; a pokud se Ti to líbí, rozmnož je pro mě. Ty však víš, která bolest je ta, která mě mučí; pro tu jedinou tě prosím o soucit, neboť se zdá, že už nemohu dál. Ó, prosím, ze soucitu mi pomoz a osvobod' mě, chceš-li."

A Ježíš: "Budu ti nápomocen, dám ti svou sílu, abys to unesla." Ježíš: "Má dcero, i v této bolesti budu s tebou. Mohl bych tě učinit spokojenou, ale nebylo by ode Mne slušné, abych to udělal. Dílo tak vznešené, poslání tak vznešené a jedinečné - povolati tě, abys žila v Mé Vůli - by Mi znělo divně, kdybych ho nenechal projít orgánem Mé Církve. Kromě toho jsi se do tohoto stavu dostala díky Mé Vůli a zásahu poslušnosti Mého služebníka. Kdyby se mu nechtělo pokračovat, může ti vypovědět poslušnost, aby, jak bys to udělala, abys poslechla, stále existovala dokonalá shoda mezi Mnou a tebou. Ve skutečnosti, kdybys to udělala sama, ze své vlastní vůle, nejenže bychom nezůstali ve shodě, ale zůstal bych znetvořený.

Musí však vědět, že svět je v současnosti na hranici, a pokud chtějí, abych vznítit plameny a všechno spálil na popel, ať si dělají, co chtějí." Zůstala jsem vyděšená a utrápená víc než předtím, ale připravená plnit Jeho nejsvětější vůli, ne svou.

15. srpna 1922

Skutky Ježíše a Nejsvětější Panny v Boží vůli.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, svěřila jsem se do náruče Nejsvětější Boží vůle a můj sladký Ježíš mi řekl: "Má dcero, v Mé Vůli najdeš nejen všechny skutky, které vykonalo Mé Lidství, v nichž jsem propletl všechna stvoření, ale najdeš tam také všechny skutky, které vykonala Má drahá Maminka a které, propletené s Mými, vytvořily jeden jediný skutek.

Jakmile jsem byl počat v jejím lůně, začala s mými skutky; a protože mé Lidství nemělo žádný jiný život, žádný jiný pokrm a žádný jiný účel než jediné Vůli mého Otce, která, proudíc všude, mě činila činem každého tvora, abych Otcí dal práva Stvořitele ze strany tvorů a abych se dal jako život všem tvorům, stejně tak, jako Ona začala své splétání se mnou, i Ona vrátila Otcí jeho práva Stvořitele ve jménu všech a dala se všem tvorům. Proto všichni tvorové přijali spolu s mými činy i činy mé Maminky jako Život.

Nyní v nebi zahrnuje veškerou slávu každého stvoření; má Vůle jí dává takovou slávu na straně každého stvoření, že není slávy, kterou by neobsahovala, a není slávy, která by z ní nevycházela. A protože se mnou utkala svá díla, svou lásku, své bolesti atd. nyní v nebi je obklopena takovou slávou, jakou měly tkalcovské stavy, které utkala v mé Vůli: proto všechno překonává, všechno objímá a ve všem proudí. To je to, co znamená žít v Mé Vůli. Má milovaná Maminka by nikdy nemohla získat tolik slávy, kdyby všechny její činy neplynuly v mé Vůli; činy, které z Ní činí Královnu a korunu všeho.

Nyní tě chci mít ve své Vůli, aby se tkalcovství neodehrávalo mezi dvěma, ale mezi třemi; má Vůle se chce rozšířit, aby se všechna stvoření spojila v jedno stvoření. Vidíš to velké dobro, které tě potká; kolik slávy Mi dáš a kolik dobra všem učiníš?" "Ne," odpověděla jsem.

19. srpna 1922

Bolesti, které Ježíšovi způsobilo Božství v jeho nitru. Bolesti utrpení byly stíny a podobenství vnitřních bolestí.

Když jsem byla v obvyklém stavu, můj sladký Ježíš mi dal snášet část svých bolestí a smrti, které vytrpěl za každé stvoření. Ze svých malých bolestí jsem mohla pochopit, jak kruté a smrtelné byly Ježíšovy bolesti. Pak mi to řekl: "Má dcero, mé bolesti jsou pro lidskou přirozenost nepochopitelné a samotné bolesti mého umučení byly stíny či podobenství mých vnitřních bolestí. Mé vnitřní bolesti mi způsobil všemohoucí Bůh a ani jedno vlákno se nemohlo vyhnout jeho úderu; bolesti mého umučení mi způsobili lidé, kteří, nemajíce ani všemohoucnost, ani vševidoucí schopnost, nemohli dělat, co chtěli, ani proniknout do každého mého vlákna.

Mé vnitřní bolesti se vtělily a samo mé Lidství se proměnilo v hřeby, v trny, v biče, v rány, v mučednictví, tak kruté, že mi přinášelo nepřetržitou smrt; a ty byly ode mne neoddelitelné - tvořily samotný můj Život. Na druhé straně ty z Mého utrpení byly pro Mne cizí; byly to trny a hřeby, které se daly vrazit dovnitř, a nakonec se také daly odstranit; a pouhá myšlenka, že bolest lze odstranit, je úlevou. Ale mé vnitřní bolesti, které byly tvořeny mým vlastním tělem - tam nebyla žádná naděje, že by mohly být odstraněny, nebo že by ostrost trnu či probodnutí hřeby mohlo být zmírněno.

Mé vnitřní bolesti byly tak velké a četné, že jsem bolesti svého utrpení mohla nazývat úlevami a polibky, které jsem dávala svým vnitřním bolestem, a společně podávaly poslední důkaz mé velké a nadměrné Lásky ke spáse duší. Mé vnější bolesti byly hlasy, které každého vyzývaly, aby vstoupil do oceánu mých vnitřních bolestí, aby pochopil, kolik mě stála jeho spása. A pak ze svých vlastních vnitřních bolestí, které jsem vám sdělil, můžete nějak pochopit neustálou intenzitu těch Mých. Proto seberte odvahu - je to Lásky, která Mě k tomu tlačí."

23. srpna 1922

Duše, která žije v Boží vůli, obsahuje pramen všech mučednictví, smutků a bolestí, ale také pramen všech radostí, spokojenosti a milostí.

Cítala jsem se utlačovaná a trpící, jako by mé nitro neustále procházelo novými destrukcemi a zánikem mé ubohé bytosti. Proto jsem prosila Ježíše, aby mi dal sílu, a On, když přišel, mě vzal do náruče, aby do mě vlil nový život; tento nový život mi však byl dán jako příležitost přijmout novou smrt, aby mi pak byl vlit další nový život. Pak mi řekl: "Má dcero, Má Vůle objímá všechno; pevně v sobě drží všechny bolesti, všechna mučednictví, všechna trápení, která existují v koloběhu všech věků. Proto mé Lidství objímalo všechno - každou bolest, každé mučednictví tvořilo: protože můj Život nebyl nic jiného než Život Boží Vůle. A to bylo vhodné nejen k tomu, abych vykonal Dílo vykoupení, ale také proto, abych byl ustanoven Králem, pomocníkem a posilou všech mučednictví a bolestí. Kdybych v sobě neměl pramen všech mučednictví, smutků a bolestí, jak bych mohl být nazýván Králem všech a mít v sobě pramen všech pomoci, podpor, síly a milosti, které jsou potřebné pro každou bolest tvořící? Je třeba vlastnit, abychom mohli dávat.

Proto jsem vám mnohokrát řekl, že povolání duše k životu v Mé Vůli je posláním největším, nejvyšším a nejvznešenějším; žádné jiné se mu nevyrovná. Nesmírnost mé Vůle jí pošle všechna mučednictví, bolesti a strasti; má vlastní Vůle jí dá božskou sílu, aby je ustála, a vytvoří v ní pramen mučednictví a strastí. A má vlastní Vůle z ní učiní královnu všech mučednictví, smutků a bolestí. Chápete, co to znamená žít v mé Vůli? Vytrpět nejen jedno mučednictví, ale všechna mučednictví; ne jednu bolest a smutek, ale všechny bolesti a všechny smutky. Proto je nutné, aby má Vůle byla Životem; kdo by jí jinak dal sílu v tolika utrpeních? A kdyby tomu tak nebylo, jak by se dalo říci, že duše, která žije v mé Vůli, je silou mučedníka? Kdyby v sobě neměla podstatu této bolesti, jak by mohla být silou pro někoho jiného? Pak by to byl jen způsob, jak říci, imaginární věc - nikoli skutečnost.

Vidím, že jste z toho vyděšeni. Ne, nebojte se. Tolik mučednictví, strastí a bolestí bude odměněno nesčetnými radostmi, spokojeností a milostmi, jejichž nevyčerpatelným zdrojem bude má vlastní vůle. To je spravedlivé: jestliže v duši, která v ní žije, bude moje Vůle tvořit pramen bolestí jako pomoc pro celou lidskou rodinu, je také spravedlivé, aby tvořila pramen radostí a milostí. S tímto rozdílem: že pramen bolestí bude mít konec, protože věci zde dole, jakkoli velké mohou být, jsou vždy omezené; ale pramen radostí je tam nahoře - je božský, a proto je nekonečný. Proto odvahu při následování cesty v mé Vůli."

26. srpna 1922

Čím více člověk o pravdách přemýšlí, čte je, píše, mluví o nich a šíří je, tím více vůně vydávající.

Z poslušnosti jsem si ve svých spisech prohlížela to, co jsem musela označit, aby to mohlo být opsáno, a pomyslela jsem si: "K čemu je tolik obětí? Co dobrého z nich vzejde? A zatímco jsem o tom přemýšlela a dělala to, požehnaný Ježíš vzal mou ruku do své a pevně ji stiskl a řekl mi: Čím více o nich člověk přemýšlí, čte je, píše, mluví o nich a šíří je, tím více vůně vydávající, a to takovým způsobem, že provoní všechno a dosáhnou až do nebe." "Má dcero, tak jako květina, když se jí člověk dotkne, vydává svou vůni s větší intenzitou - natolik, že když se jí nedotkne, zdá se, že neobsahuje tolik vůně, a vzduch touto vůní nepřijímá balzám - tak je tomu i s mými pravdami: čím více o nich člověk přemýšlí, čte je, píše je, mluví o nich a šíří je, tím více vůně vydávající, a to takovým způsobem, že provoní všechno a dosáhnou až do nebe. A já cítím vůni svých pravd a mám chuť projevat další pravdy, když vidím, že mnou projevené pravdy šíří světlo a vůni, kterou obsahují. Na druhé straně, pokud se mých pravd nikdo nedotkne, vůně a světlo zůstávají jakoby stlačené a nešíří se; dobro a užitečnost, které mé pravdy obsahují, zůstávají bez účinku a já se cítím ošizen o účel, pro který jsem své pravdy projevila. Proto, jen abyste Mi dali pocítit vůni mých slov a učinili Mne spokojeným, měli byste s radostí přinést oběť."

29. srpna 1922

Ten, kdo žije v Boží vůli, přijímá štěpy Ježíšových děl a dobra, která obsahují.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a přemýšlela jsem o tom, kolik toho můj sladký Ježíš udělal a vytrpěl pro záchranu duší, a On mi při svém příchodu řekl: "Má dcero, všechno, co mé lidství vykonal - modlitby, slova, skutky, kroky a bolesti - je činem, který se dává člověku. Ale kdo si to vezme? Kdo přijímá štěpy mých skutků? Ten, kdo se ke mně přiblíží a modlí se, sjednocuje se se mnou, přijímá štěp mé modlitby a dobra, která obsahuje. Ten, kdo mluví, kdo učí, sjednocený se Mnou, přijímá štěpy a plody mých slov; a stejně tak ten, kdo pracuje, kdo trpí, sjednocený se Mnou, přijímá štěpy a dobra, která jsou obsažena v mých bolestech a skutečích. Jinak všechna dobra, která jsem pro stvoření získal, zůstávají

pozastavena; a není-li naroubována se Mnou, nemůže se těšit z užívání dober, která jí mé Lidství chce s takovou láskou darovat. Pokud nedojde ke spojení, dobra jednoho zůstávají pro druhého jakoby mrtvá.

Představte si kolo: střed kola je mé Lidství; paprsky - vše, co vykonalo a vytrpělo; obvod, na němž jsou paprsky upevněny, je celá lidská rodina, která se kolem kola otáčí. Nuže, pokud se tento obvod, tento druhý kruh kola, nepřiblíží, aby přijal spojení s paprsky, paprsky zůstanou zavěšeny a nemohou předávat dobra, která střed kola obsahuje. Ó, jak trpím, když vidím tolik svých pozastavených dober, která lidská nevděčnost nejenže nepřijímá, ale pohrdá jimi a pošlapává je! Proto se s velkou dychtivostí pouštím do hledání duší, které chtějí žít v mé Vůli: abych v nich mohl upevnit paprsky svého kola. Má Vůle jim dá milost, aby mohly tvořit obvod druhého kruhu kola, a ony obdrží všechna má dobra, která ostatní odmítají a pohrdají jimi."

1. září 1922

Odmítnutá láska se mění v oheň trestu. Duše v Boží vůli se podílí na bolestech odmítnuté Lásky. Ježíšova bolest z pocitu udušení na kříži.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš se zjevil celý udýchaný a utiskovaný; ale nejvíce Ho tísnily plameny Jeho Lásky, které z Něj sice vycházely, aby byly uvolněny, ale lidská nevděčnost je nutila znovu je uvěznit. Ó, jak Jeho Nejsvětější Srdce dusily Jeho vlastní plameny a žádalo o osvěžení! Pak mi řekl: "Má dcero, ulev Mi, už nemohu, Mé plameny Mě sžírají. Dovol Mi rozšířit tvé srdce, abych do něj vložil svou odmítnutou Lásku a smutek své vlastní Lásky. Ach, bolest Mé Lásky převyšuje všechny Mé bolesti dohromady!" A tak jsem se na ni podívala.

Když to říkal, přiložil svá ústa k místu mého srdce a intenzivně do něj dýchal, až jsem cítila, jak se mi zvětšuje. Pak se ho dotkl rukama, jako by ho chtěl zvětšit, a znovu do něj vdechl. Měla jsem pocit, že brzy zemřu, ale On si mě nevšímal a dál do něj vdechoval. Když do ní důkladně vdechl, uzavřel ji rukama, jako by ji zapečetil, a to takovým způsobem, že nebyla naděje, že bych mohla dostat úlevu; a řekl mi: "Dcero mého Srdce, chtěl jsem svou pečetí uzavřít svou Lásku a svou bolest, kterou jsem do tebe vložil, abych ti dal pocítit, jak strašná je bolest omezené Lásky, odmítnuté Lásky. Má dcero, trpělivost. Budeš velmi trpět - to je ta nejtěžší bolest; ale je to tvůj Ježíš, tvůj Život, který chce od tebe tuto úlevu." Jen Ježíš ví, co jsem cítila a trpěla; proto věřím, že je lepší obejít se bez toho, abych to dávala na papír.

Poté, co jsem strávila den s pocitem, že neustále umírám, v noci, když se můj sladký Ježíš vrátil, chtěl opět více nafouknout místo v mém srdci, a já jsem mu řekla: "Ježíši, už nemohu víc, nemohu pojmout to, co mám, a Ty chceš ještě přidat? A On, když mě vzal do náruče, aby mi dodal sílu, mi řekl: "Má dcero, odvahu, nech mě to udělat. Je to nutné, jinak bych ti nedal tolik bolesti. Zlo dosáhlo takového bodu, že je zcela nezbytné, abys trpěla mými bolestmi - živě, jako bych znovu žil na zemi. Země se chystá rozpoutat plameny, aby potrestala tvory. Má Lásky, která k nim běží, aby je zahrnula milostmi, se po odmítnutí mění v oheň, aby je zasáhla. Lidstvo se tedy ocitá uprostřed dvou ohňů - ohně z nebe a ohně ze země. Je tolik zla, že se tyto ohně chystají spojit, zatímco bolesti, které vám dávám vytrpět, proudí uprostřed těchto dvou ohňů a brání jejich spojení. Kdybych tak neučinil, pro ubohé lidstvo by vše skončilo. Proto Mi to dovoďte, dám vám sílu a budu s vámi." "Dovoďte mi, abych to udělal.

Zatímco to říkal, znovu se do mě nadechl a já, neschopena více snést, jsem ho prosila, aby se mě dotkl svými rukama, aby mě podepřel a dodal mi sílu. A Ježíš se mě dotkl, ano, vzal mé srdce do svých rukou a stiskl ho tak pevně, že jen On sám ví, co jsem díky němu cítila. Ale nespokojil se s tím a silně mi sevřel rukama hrdlo, až jsem cítila, jak mi praskají kosti a nervy v krku, a to tak silně, že jsem se cítila udušená. Potom, když mě v této poloze nějakou dobu nechal, celý něžný, mi řekl: "Odvahu, v takovém stavu se nachází současná generace - a to ve všech třídách. Vášně, které ji ovládají, jsou takové a tak početné, že se tvorové utápějí ve svých vlastních vášních a v těch nejošklivějších neřestech. Hniloby, bahna, je tolik, že se je chystá potopit. Proto jsem ti chtěl způsobit bolest, která tě dusí v hrdle: je to bolest krajních excesů; a nemohouc už snést pohled na lidstvo, které se dusí vlastními zlovyky, chtěl jsem od tebe odškodnění. Vězte však, že i já jsem trpěl touto bolestí. Když Mě ukřižovali, natáhli Mě na kříži tak, že mi potrhali všechny nervy, až jsem cítil, jak praskají a krotí se. A ty v mém hrdle trpěly ještě větší bolesti a trháním, které bylo takové, že jsem se cítil udušený. Byl to výkřik lidstva ponořeného do vášni, který mi sevřel hrdlo a utopil Mě v bolestech. Tato moje bolest byla strašná a příšerná - cítil jsem, jak se mi nervy a kosti v hrdle, všechny nervy v hlavě, v ústech, a dokonce i v očích, napínají až k prasknutí. Napětí bylo takové, že jsem při každém malém pohybu pocítil smrtelné bolesti - tu jsem znehybněl, tu jsem se svíjel tak, že jsem strašlivým způsobem tloukl o kříž, až to nahánělo hrůzu i nepřátelům. Proto ti opakuji - odvahu, Má Vůle ti dá sílu ke všemu."

5. září 1922

Kdo žije v Boží vůli, musí v sobě uzavřít celé stvoření.

Můj vždy rozkošný Ježíš se stále zjevuje se svým Srdcem proboděným a rozhořčeným až k vrcholu. Zdálo se, že v tomto Srdci se zračí všechny bolesti tvorů; ve skutečnosti to nejsou jen hříchy, které probodávají toto Srdce, ale také utrpení, které si tvor způsobuje tím, že neodpovídá milosti. A zdálo se, že jelikož probodávají Srdce, které miluje, protože zraňují toto milující Srdce, je Jeho láska tak velká, že se snaží samotná provinění přetvořit v milosti a požehnání. Ach, Ježíšova dobrota! On jediný se může pochlubit tím, že skutečně miluje tvory, a to až neuvěřitelně. Tak Ho také bolesti každého z

nich probodávaly, ale urážek bylo tolik, že samotné milosti, které z toho Nejsvětějšího Srdce vycházely, proměňovaly v blesky. Proto mi řekl: "Má dcero, jak nesnesitelným se člověk učinil. Mění mé milosti v blesky a žene se ke všeobecné revoluci. Sám tedy plánuje svou zkázu a dosáhl takového bodu, že si zaslouží, abych ho zasáhl." A zatímco to říkal, všude ukazoval potíže - zhroutená města a zlo nového druhu.

Potom se opět vrátil, unavený, a prosil mě o pomoc ve svých bolestech; a znovu na mě dýchl na místě mého srdce a podělil se se mnou o stíny, dalo by se říci, svých bolestí. Ale i když to byly stíny, kdyby mi nezůstal nablízku, aby mi poskytl pomoc, nemohla bych je vydržet. Jaké musí být bolesti toho Nejsvětějšího Srdce?! Pak se uklidnil a řekl mi: "Má dcero, prvorozená mé Vůli, protože má Vůle všechno obklopuje, tím, že jsem ti dal svou Vůli jako život, chci všechno obklopit i v tobě. Vzpomeň si, že před několika měsíci jsem v tobě upevnil malé sluneční kolečko a pravítkem jsem tě celou změřil; pak z nebe sestoupilo další kolečko, a poté, co jsem ho v tobě upevnil, udrželo mnoho vláken světla, která byla upevněna v Nejsvětější Trojici. Mezi tebou a Námí zůstalo vše otevřené a na tu dobu jsem tě opustil, aniž bych ti podal nějaké vysvětlení o svém díle. Nyní, poté, co jsem v tobě tolik pracoval po celou tuto uplynulou dobu a musel jsem dokončit své dílo, ti chci podat několik vysvětlení, aby pečeť Mé Vůle a tvé Vůle, které se stanou jedním, mohla dát dokončení poslání, k němuž jsem tě povolal. Tak tedy, malé světelné kolečko, které jsem v tobě upevnil jako první, bylo celým Stvořením, které vyšlo z Božství celé lásky, světla a krásy. Pak jsem vás změřil pravítkem, abych viděl vaše dispozice a ty, které vám chyběly, abych je do vás vložil, abyste mohli toto malé kolečko dobře upevnit a udržet v bezpečí. Druhé malé kolečko bylo Božství, které do tebe sestoupilo, ustanovilo to, co stvořilo v nebi, a upevnilo to v tobě, aby se uvedlo do náležitých vztahů, které mu stvoření dlužilo.

Nyní vězte, že jsem Stvoření uzavřel a zajistil v tobě. Chci, aby to, co bylo učiněno v nebi, žilo na zemi - ale v Naší Vůli, která k Nám znovu vzestupuje a může nám to přinést všechno láskyplné, plné světla a krásné, jak jsme to doručili. Proto jsem v tobě poznamenal všechny smrti a bolesti každého stvoření i všech dohromady - abych v tobě našel celé Stvoření. A protože mezi tebou a Námí zůstává otevřené nebe, přineseš stvoření na Naš klín, jako bys ho ty sama vysvobodila - tedy jako zrození z Naší Vůle učiněné v tobě, které přineseš zpět k Naším nohám a vysvobodíš ho na Naš klín. To jsou Naše práva, kterých se domáháme; chceme jen, aby to, co z Nás vyšlo, vstoupilo do Nás. Je pravda, že jedině Naše Vůle, působící v duši Svou silou stejně, jako působila v oné prázdnotě, když jsme vysvobodili Stvoření, Nám dokáže vrátit Naše práva a přimět celé Stvoření, aby se na Nás, u Našich nohou, jakoby vítězoslavně usmívalo. Chceme však tuto moc použít, abychom nezůstali zklamáni v díle Stvoření; a Naše Láska triumfuje spíše tím, že jednomu stvoření bere to, co by Nám mělo dát všechno. Nyní vše upevňujeme v tobě; pak se zrodí další malé děti, které s láskou žijí takto v Naší Vůli a přinesou nám Stvoření na klín - některé deset, některé dvacet, některé sto. Budeš jako strom, který zapustil kořeny hluboko do Naší Vůle, a z těchto kořenů vyklíčí další stromky, které, obklopující strom jako korunu, přinesou své plody.

Pravé dobro nikdy nezůstává osamocené, a protože má Vůle je největší dobro, bude jeho plodnost nesmírná. Proto, odvahu, buď ve všem pozorná; je pravda, že Naše Vůle vykoná všechno, ale tvoje nitka musí běžet společně s Ní a táhnout se do nebe, na zemi a ve všem, abychom mohli uskutečnit to, co v tobě chceme působit."

9. září 1922

Stvořením člověka si Bůh vytvořil království. Ježíšova spokojenost, když ve stvoření vidí nejen obraz svého lidství, ale vše, co v něm působilo jeho božství.

Můj stále sladký Ježíš stále mluví o své nejsvětější vůli. Ukázal své otevřené Srdce, z něhož vytéká mnoho pramínek světla, které zraňují všechny tvory a vytvářejí světelnou síť, která vše zahlučuje. A začal mluvit a říkal mi: "Má dcero, stvořením prvního člověka jsem dal počátek stvoření lidstva a poté, co jsem utvořil jeho tělo, jsem mu svým všemohoucím dechem vlil duši. A dalším svým dechem, dalo by se říci, jsem se vlil do nitra člověka, abych ho udržoval, ovládal a udržoval v bezpečí. Tak pro Mne tento člověk vytvořil království, v němž jsem měl jako Král rozšířit své hranice. Má radost dosáhla vrcholu, když jsem v tomto člověku viděl téměř nekonečné generování mnoha dalších bytostí, které Mi měly poskytnout tolik dalších království pro tolik tvorů, kolik jich vyjde na světlo, v nichž jsem měl vládnout a rozšiřovat své božské hranice. A všechno dobro ostatních království se mělo přelévat ke slávě a cti prvního království, které mělo být hlavou ostatních a jakoby prvotním aktem Stvoření. Ale jakmile se člověk vzdálil od mé Vůle, skončilo mé i jeho království; nejen to, ale pošlapal mě a postavil se k vládě na mé místo, zbožštil se a vytvořil vládu neřestí, bídy a katastrof. Moje radost zemřela při narození a proměnila se v žal. Hle, všechno zlo spočívalo v jeho odstupu od Mé Vůle.

Naše Láska se nezastavila, nechtěl jsem být izolovaným Bohem - ne. Proto jsem chtěl sestoupit z Nebe a vzít na sebe Lidství podobné prvnímu člověku. Uzavřel jsem v něm celé stvoření; lidskou vůli tohoto Lidství jsem spojil s Boží Vůlí, aby tato lidská vůle, zahrnující celé stvoření a všechny jeho činy do Boží Vůle, mohla přivést k Mému trůnu jako vítěznou nad všemi lidskými činy, které jím byly proměněny v činy Boží Vůle. Tím se lidská vůle zmocnila Božské vůle a Božská se zmocnila lidské - jedna vládla nad druhou. Ve skutečnosti, když jedna bytost tvoří s druhou bytostí jednu jedinou věc, je-li jedna z nich pánem, stává se i ta druhá pánem jakoby přirozeně. Jediným důvodem, proč jsem člověku přikázal, aby se zdržel Mnou zakázaného ovoce, bylo toto: Chtěl jsem, aby se jeho vůle obětovala Mé vůli, aby skrze tuto oběť, která by jeho lidskou vůli svázala s Mou vůlí, mohl on ovládnout Mou vůli a Já jeho a oba mohli vládnout stejnou mocí, moudrostí

a dobrotou. Nechtěl jsem ho v ničem odlišného od sebe; byl zrozen ze mne - byl to můj syn; a který otec nemiluje, aby jeho syn byl bohatý a šťastný jako on? Tím spíše pro Mne, Nebeského Otce, který by nic neztratil, kdyby tento Můj syn byl bohatý, šťastný a vládl jako Já.

A tak, když se člověk odtrhl od Mé lidské vůle, Moje Láska nezůstala potichu, ale pozvedla svůj plamen ještě výš. Za každou cenu jsem chtěl stvořit dalšího Sebe, a tak jsem si vybral své Lidství, které se ve všem obětovalo Mé Vůli, zmocnilo se Mé Vůle a nechalo Mě v sobě uskutečnit záměr stvoření člověka. Ve skutečnosti je mým obvyklým způsobem, že své největší podniky uskutečňuji s jedním jediným člověkem a pak je rozptýlím. Nebyl to snad jeden jediný člověk, který zničil všechny mé záměry? A tak mi toto zmaření mělo oplátit jediné Mé Lidství a síla Mé Vůle, uzavírající v sobě celé stvoření, mi měla vrátit lásky, polibky a pohlazení, které první člověk tak brutálně odmítl. Má Láska, odloživši roucho, dalo by se říci, smutku a žalu, se znovu oblékla do hodokvasu a triumfálně se oddala největším výstřelkům a bláznovstvím lásky. A tak, když chci s tvorem vykonat nějaké dílo, začínám vždy jeden na jednoho, jako by nikdo jiný neexistoval; a pak ho rozšířím natolik, že naplní nebe i zemi.

Nyní, má dcero, má Láska chce znovu plodit; a zatímco je uchváčena nadbytkem, odchází si oddechnout - chce rodit nové děti. A stejně jako působila v mém Lidství, uzavřela v něm celé stvoření, aby mohla dát Otci vše, co od něj chtěla, a nechala vše sestoupit k dobru všech tvorů; tak nyní, spojujíc tvou vůli s mou, chci uzavřít celé stvoření v tobě; a nechávaje tě zmocnit se mé Vůle, chci cítit, jak se v tobě opakují mé činy, má láska, mé bolesti. Chci mít na zemi svůj reflektor, abych při pohledu na něj v tobě jako v zrcadle viděl Stvoření, které jsem stvořil v nebi a které do sebe uzavřelo Mé Lidství; a při odrazu Sebe v tomto zrcadle bych v tobě mohl poznat Stvoření. Budeme v neustálých vzájemných odrazech - Já způsobím, že se Stvoření bude odrážet v tobě a ty ve Mně; Já z Nebe, ty ze Země. Pak bude Má Láska spokojená - když ve stvoření uvidím nejen obraz Svého Lidství, ale vše, co v něm působila Má Božská Vůle. Proto buďte pozorní a následujte mou Vůli."

11. září 1922

Hlavním cílem všeho, co Bůh učinil při Stvoření a Vykoupení, je, aby stvoření žilo v Boží vůli. Pouze v Boží vůli je pravý klid.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, odevzdávala jsem se celá do svaté Vůle mého sladkého Ježíše a cítila jsem potřebu odpočinku, a tak jsem si řekla: "I můj spánek je v Tvé Vůli, nechci nic jiného než opravdový odpočinek v náručí Tvé Vůle. A Ježíš: "Dcero, polož svůj odpočinek jako plášť na všechna stvoření, aby je všechna přikryl, protože jen v mé Vůli je pravý odpočinek. A protože Ona zahaluje všechno, tak jak odpočíváš v mé Vůli, položíš se na všechny, abys všem vnukla pravý odpočinek. Jak krásné je vidět naše stvoření odpočívat v náručí naší Vůle! Aby však našla opravdový odpočinek, je třeba, aby všechny své činy, slova, lásku, touhy atd. vložila na cestu do Naší Vůle, aby, jakmile v ní zaujmou své místo, získaly odpočinek a Já v nich mohl spočinout. Teprve pak všechny skutky dávají odpočinek, když jsou naplněny; pokud však naplněny nejsou, vždycky dávají nějakou starost, něco, co je třeba dělat, což činí pravý odpočinek neklidným.

Naplnění díla stvoření spočívalo v tom, že člověk bude ve všem plnit Naši vůli. Naše Vůle měla být životem, potravou, korunou stvoření; a protože tomu tak dosud není, Dílo stvoření dosud není naplněno a ani Já v něm nemohu spočinout, ani ono nemůže spočinout ve Mně. Dává mi stále něco na práci a já toužím po tomto naplnění a odpočinku. Proto tolik miluji a chci, aby byl poznán způsob života v Mé Vůli; ani nikdy nebudu moci říci, že Dílo stvoření a vykoupení je naplněno, pokud nebudu mít všechny úkony stvoření rozprostřené v Mé Vůli jako lůžko, které Mi poskytne odpočinek. A Já - jaký krásný odpočinek jí nedopřeji, když ji uvidím vracet se na křídlech Naší Vůle s pečeti naplnění Stvoření? Mé lůno bude jejím lůžkem.

Proto jsem neudělal nic, co by nemělo za hlavní cíl, aby se člověk zmocnil mé vůle a já jeho. To byl můj primární záměr při Stvoření, totéž při Vykoupení. Svátosti, které jsem ustanovil, mnohé milosti udělené mým svatým, byly semeny, prostředky, aby člověk mohl dosáhnout tohoto vlastnictví mé Vůle. Proto nezanedbávejte nic z toho, co chci o své Vůli, a to jak písmem, tak slovy a skutky. Už jen z toho můžeš poznat, že život v mé Vůli je to největší, to nejdůležitější, to, co mě nejvíce zajímá: z tolika příprav, které tomu předcházely. A chceš vědět, kde bylo zaseto toto semínko mé Vůle? V mém lidství. V něm vyklíčilo, zrodilo se a vyrostlo. Toto semínko je vidět v mých ranách, v mé Krvi, chce být přesazeno do stvoření, aby se ona zmocnila mé Vůle a já její, a aby se Dílo stvoření vrátilo k původu, z něhož vzešlo, a to nejen skrze Mé Lidství, ale i skrze samotné stvoření.

Bude jich málo - ať je to třeba jen jeden: nebyl to snad jen jeden, kdo odstoupením od Mé Vůle znetvořil a rozbil Mé plány a zničil záměr Stvoření? Stejně tak ji může ozdobit a naplnit její záměr jen jeden jediný. Má díla však nikdy nezůstávají osamocena, a tak budu mít armádu duší, které budou žít v mé Vůli, a v nich nechám obnovit své Stvoření - celé krásné a úchvatné, tak jak vyšlo z mých rukou. Jinak bych neměl takový zájem na tom, aby se má Vůle stala známou."

15. září 1922

Ježíšova touha, aby se poznala Boží vůle působící ve stvoření.

Když jsem dál nechávala opisovat ze svých spisů to, co mi Ježíš řekl o ctnostech, cítila jsem takový odpor, že jsem měla pocit, že umírám, a říkala jsem si: "Jiní mají soupis svých věcí až po smrti, jen já jsem měla ten krutý úděl, že jsem to musela udělat sama, dokud jsem ještě naživu. Ach, Pane, dej mi sílu, abych tuto oběť vykonala!"

Kromě toho mi Zpovědník sdělil, jakým způsobem budou postupovat, až je vydají. Ach, Bože, jaká bolest! Cítila jsem rozhořčení až do morku kostí. A blahoslavený Ježíš, když přišel a viděl mě tak rozhořčenou, mi řekl: "Má dcero, co se děje? Proč se tak trápíš? Vyžaduje to má sláva, má čest, a měla by ses z toho radovat. Myslíš si, že to chtějí tvorové, kteří to dělají a kteří ti to přikazují? Ne, ne; jsem to já, kdo vše přemáhá, kdo je postrkuje a osvěcuje. A mnohokrát mě neposlouchají, jinak by více spěchali a projevovali větší zájem, a já jsem nucen na ně silněji tlačit, aby se má Vůle naplnila. Vy byste raději počkali až po své smrti, ale má Vůle nechce čekat. Kromě toho je pravda, že máš spojení a štěp s mou Vůlí, ale zde nejde o tebe - ale o Mne. Jde o to, aby se poznaly účinky, vlastnosti, hodnoty obsažené v mé Vůli působící ve stvoření, když v ní žije."

A pak, nechceš-li se zajímat ty sám - ty, který víš, jak moc mi na tom záleží a jak vroucně toužím po tom, aby se projeví účinky Mé Vůle, z níž obdržím úplnou Slávu Stvoření a naplnění samotného Vykoupení... Ach, kolik účinků je stále pozastaveno jak ve Stvoření, tak ve Vykoupení, protože má Vůle není poznána a nemá své pravé Království ve stvoření! A protože Ona nevládne, lidská vůle zůstává stále otrokem sebe sama. Myslíš si, že se o ni po tvé smrti budou zajímat jiní? Ach, kolik věcí, které jsem zjevil duším, je pohřbeno pro nedostatek těch, kteří by se zajímali o Má díla! Ale jestliže jsem to toleroval u jiných věcí, nebudu to tolerovat u své vůle. Dám tolik milosti těm, kdo se dají do díla, že Mi nebudou moci odporovat. Ale to nejzajímavější a nejpodstatnější chci od vás."

20. září 1922

Duše, která žije v Boží vůli, musí být komplexem všech dober a musí ze sebe nechat vycházet lásku, svatost a slávu Bohu. Dvojitý úřad.

Říkala jsem svému vždy milujícímu Ježíši: "Ó, prosím, má Lásko, ať je to tak, aby z celé mé bytosti nevycházelo nic jiného než láska, chvála, pokání a požehnání vůči Tobě. Zatímco jsem to říkala, přišel požehnaný Ježíš a já jsem se viděla celá rozzářená. Nebylo ani kousku mé bytosti, v němž by nebylo vidět oko, a z každého z nich vycházel paprsek světla, který zraňoval osobu Našeho Pána. A On mi řekl: "Má dcero, pro Mne i pro tebe je slušné, aby z tebe nevycházelo nic než láska, svatost, sláva, vše pro Mne. Jinak bych znehodnotil svou Vůli tím, že bych v ní nechal žít duši, která by nebyla celým komplexem všech dober, jimiž má Vůle překypuje. A kdyby duše neměla zárodky všech dober, nemohla by přijmout dobra, která moje Vůle obsahuje. A kdyby - kéž by se to nikdy nestalo - měla nějaké semeno, které není dobré, byla by vetřelcem, bez ušlechtilosti a slušnosti. Proto by sama, cítíc se zahanbena, z Ní odešla, ani by nezískala žádnou chuť a spokojenost, zatímco by v sobě uchovávala věci, které jsou mé Vůli cizí. Proto jsem označil i kapky tvé krve, tvé kosti, údery tvého srdce...; a těmi znaky jsou tyto světelné oči, aby z tebe nevycházelo nic - nic, co by nebylo svaté a co by nesměřovalo ke Mně."

Pak mě vyvedl mimo sebe a ukázal mi, jak je všechno ve zmatku a jak chystají další války a revoluce; Ježíš se jim hodně snažil rozmluvit, ale když viděl jejich neústupnost, odstoupil od nich. Můj Bože, jaká smutná doba! Věřím, že člověk nikdy nedosáhl takové míry proradnosti - chtěl zničit vlastní bytí.

Potom jsem se s obavami obávala, že můj milý Ježíš nepřijde; tím spíše, že jsem cítila, že mé utrpení je mírnější a jakoby spí; tak jsem si řekla: "Je-li pravda, co jsem viděla, podle jiných časů, aby dal průchod spravedlnosti, asi nepřijde a nedovolí mi, abych se podílela na jeho bolestech... A Ježíš, když se vrátil a viděl mě velmi utlačenou, mi řekl: "Má dcero, neboj se, copak si nepamatuješ, že zastáváš dvojitý úřad - jeden jako oběť a druhý, větší, jako život v Mé Vůli, abys Mi vrátila úplnou slávu celého Stvoření? Proto, pokud nejsi v jednom úřadě spolu se Mnou, budu tě držet v druhém úřadě. Nanejvýš by mohla nastat pauza v utrpení, pokud jde o úřad oběti. Proto se nebojte a uklidněte se."

24. září 1922

Veškeré zlo v člověku spočívá v tom, že ztratil sémě Boží vůle. Božská vůle, oděv duše.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj sladký Ježíš se ukázal svlečený, třásl se zimou a řekl mi: "Má dcero, přikryj mě a zahřej mě, protože je mi zima. Hle, hříchem se stvoření zbavilo všech statků a já jsem pro ni chtěl utvořit krásnější šat, utkat ho svými skutky, korálkovat svou Krví a ozdobit svými ranami. Což však není mým zármutkem, když vidím, že tento tak krásný šat je odmítán, protože tvorové se spokojují s tím, že zůstávají nazí? A já sám se v nich cítím svlečený a cítím jejich chlad. Proto mě oblékněte, neboť to potřebuji."

A já: "Jak Tě mohu obléci? Nemám nic. A On: "Oblečte se! "Máš ve své moci celou mou vůli. Vstřebej ji do sebe a pak ji uvolni, a ušiješ Mi nejkrásnější oděv - oděv nebeský a božský. Ó, jak mě to bude hřát! A Já tě oději oděvem své Vůle, abychom byli oděni jedním jediným stejnokrojem. Proto ji od tebe chci: abych ti ji mohl spravedlivě dát. Když mě oblékáš ty, je spravedlivé, abych oblékl já tebe, abych ti oplatil to, co jsi pro mě udělala. Veškeré zlo v člověku spočívá v tom, že ztratil sémě Mé Vůle; proto nedělá nic jiného, než že se přikrývá největšími zločiny, které ho ponižují a nutí ho jednat jako blázna. Ó, kolik pošetilostí se chystají spáchat! Spravedlivý trest - protože chtějí mít své vlastní já za Boha."

27. září 1922

Laments. Lásky k Ježíši.

Cítala jsem se rozhořčená až na vrchol kvůli tomu, že jsem přišla o svého sladkého Ježíše, a bolest byla tak velká, že jsem došla k tomu, že jsem začala mluvit nesmysly, až jsem řekla, že mě nemiluje, že už o mě nestojí a že já ho miluji víc. Je pravda, že moje láska je malá, jen stín, malá kapka, malý cent, ale to proto, že moje bytost je tak stvořena - úzká, malá; nicméně, ačkoli malá, celá je k tomu, aby Ho milovala... Ale kdo může říci všechny ty nesmysly, které jsem říkala? Bylo to delirium horečky vyvolané Jeho nedostatkem, které mě přimělo říkat hlouposti. Pak, po mnoha útrapách, přišel můj sladký Ježíš a řekl mi: "Má dcero, chci vidět, jestli Mě miluješ víc." A jak to říkal, Ježíšova osoba se zmnožila natolik, že jsem viděla Ježíše napravo, Ježíše nalevo, Ježíše v srdci... A já jsem se najednou začala cítit jako na dlani. Nebylo jediné části mého těla ani jediného místa, kde bych Ježíše neviděla; a všichni dohromady říkali: "Miluji tě, miluji tě..." Ale to nic nebylo. Protože Ježíš obsahuje Tvůrčí sílu, celé Stvoření se opakovalo dohromady: "Miluji tě..." Nebe a země, poutníci a blažené duše - všichni společně v chóru, jako v jedné jediné ozvěně, opakovali: "Miluji tě, tou Láskou, kterou tě miluje Ježíš..." Tváří v tvář tolika láskám jsem zůstala zmatená a Ježíš dodal: "Řekni to - opakuj, že mě miluješ víc; rozmnož se, abys mi dala tolik lásky, kolik ti dávám já."

A já: "Můj Ježíši, odpusť mi, nevím, jak se rozmnožit, nemám Tvůrčí sílu, takže nemám nic ve své moci. Jak Ti mohu dát tolik lásky, kolik mi dáváš Ty? I já vím, že moje láska je stínem ve srovnání s Tvou, ale bolest z Tvého nedostatku mě přivádí do deliria a nutí mě říkat hlouposti. Nenechávej mě proto už bez Tebe samotného, pokud nechceš, abych mluvila hlouposti. A Ježíš mě přerušil a dodal: "Ach, má dcero, ani nevíš, v jakém zápase se nacházím. Má Lásky Mě tlačí k tomu, abych použil násilí, abych k tobě přišel, zatímco Má Spravedlnost Mě to téměř zakazuje, protože lidé se chystají dosáhnout excesů zla a nezaslouží si Milosrdenství, které na ně proudí, když přicházím a nechávám tě sdílet Mé bolesti, které Mě sami způsobují. Musíte vědět, že vůdci národů se společně spikli, aby zničili národy a zosnovali nepokoje proti Mé Církvi; a aby dosáhli svého záměru, chtějí využít pomoci cizích mocností. Bod, v němž se svět nachází, je strašný; proto se modlete a buďte trpěliví."

3. října 1922

Nutnost, aby si Panna byla vědoma vnitřních bolestí Ježíše.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a cítila jsem se tísněna, protože blahoslavený Ježíš často dovoluje, abych trpěla, když je zde přítomen Zpovědník; naříkala jsem k Němu a říkala Mu: "Má Lásko, prosím Tě, zapřísahám Tě, nedovol, abych znovu trpěla v něčí přítomnosti. Ať vše přejde mezi mnou a Tebou a o mých bolestech víš jen Ty sám. Ó, prosím, učiň mě spokojenou, dej mi své slovo, že už to neuděláš. Ba co víc, dej, ať trpím dvakrát tolik; jsem šťastná, pokud vše zůstane skryto mezi mnou a Tebou."

Ježíš mě přerušil a řekl mi: "Když si to má Vůle žádá, musíš se i ty vzdát. Kromě toho to není nic jiného než krok mého Života. Sám můj skrytý Život, mé vnitřní bolesti a všechno, co jsem dělala, mělo vždycky alespoň jednoho nebo dva diváky; a to s rozumem, z nutnosti a proto, abych dosáhl účelu samotných mých bolestí. Prvním divákem byl můj Nebeský Otec, před nímž nemohlo nic uniknout; protože On sám byl tím, kdo mi tyto bolesti působil, byl Aktérem a Divákem. Kdyby můj Otec nic neviděl a nepoznal, jak bych Ho mohl uspokojit, vzdát Mu slávu a sklonit Ho k milosrdenství pro lidstvo při pohledu na mé bolesti? Jejich smysl by ztroskotal."

Za druhé, máma byla divákem všech mých bolestí mého skrytého života, a to bylo nutné. Když jsem přišel z nebe na zem, abych trpěl ne pro sebe, ale pro dobro druhých, musel jsem mít alespoň jednoho tvora, do něhož jsem měl vložit to dobro, které mé bolesti obsahovaly, a proto jsem pohnul svou drahou Maminku, aby mi děkovala, chválila mě, milovala mě a žehnala mi a nechala ji obdivovat přemíru mé Dobroty; natolik, že uchváčena, nadšena a pohnuta pohledem na mé bolesti Mě prosila, abych Ji tváří v tvář velkému dobru, které Jí mé bolesti přinášely, nezbavoval ztotožnění s mými vlastními bolestmi, aby je trpěla, aby Mě je oplácela a byla mým dokonalým napodobitelem. Kdyby moje Maminka nic neviděla, neměla bych svého prvního napodobitele - ani "děkuji", ani pochvalu. Mé bolesti a dobro v nich obsažené by zůstaly bez účinku, protože by je nikdo nepoznal, nemohl bych vytvořit první rekvizitu a účel velkého dobra, které mělo stvoření obdržet, by se ztratil. Vidiš, jak bylo nutné, aby se o mých bolestech dozvěděl alespoň jeden tvor?"

Když to tak bylo pro mě, chci, aby to tak bylo i pro vás. Ještě více ti říkám, že chci, aby Zpovědník jednal spolu se Mnou jako divák a schovatel bolestí, které ti dávám vytrpět, aby i on měl podíl na jejich dobru; a když ho mám u sebe, mohu ho více podnítit ve víře a vdechnout mu světlo a lásku, aby pochopil pravdy, které ti stále zjevují."

Když jsem to uslyšela, zůstala jsem tísněna víc než kdy jindy, a zatímco jsem doufala v Milosrdenství, našla jsem spravedlnost a neochvějnost ze strany Ježíše. Ach, Bože, jaká bolest! Když mě viděl ještě více utrápenou, dodal: "Má dcero, to je ta láska, kterou ke Mně chováš? Časy jsou tak velmi smutné a potíže, které přicházejí, jsou příliš děsivé, a když nejsi schopna sama zabránit celému průběhu Mé Spravedlnosti, budeš to moci udělat ve dvou, a sama bys Mě měla požádat, abych tě nechal trpět. Proto rezignuj i v tomto a buď trpělivá - tvůj Ježíš to chce, a to stačí."

6. října 1922

První rovina lidských činů, které se v Boží vůli proměnily v božské, vykonal Ježíš. Luisa je první, kdo žije v Boží vůli.

Modlila jsem se, když přišel můj vždy milý Ježíš, objal mě kolem krku a řekl mi: "Má dcero, pojďme se spolu modlit, pojďme vstoupit do nesmírného moře mé vůle, aby z tebe nevzešlo nic, co by v něm nebylo ponořeno. Myšlenka, slovo, tlukot srdce, práce, krok - vše musí zaujmout své místo v mé Vůli; a za každou věc, kterou v ní vykonáš, získáš o jedno vlastnictví více a získáš větší právo.

Všechny lidské činy měly podle záměru Stvoření žít v Mé Vůli a tvořit v ní svou rovinu všech lidských činů proměněných v božské, se znakem nejvyšší ušlechtilosti, Svatosti a Moudrosti. Nebylo Naší Vůli, aby se člověk od Nás vzdálil, ale aby žil s Námi, rostl do Naší podoby a působil Našimi vlastními způsoby. Proto jsem chtěl, aby se všechny jeho činy odehrávaly v Mé Vůli - abych mu poskytl prostor, v němž by mohl vytvořit svou vlastní malou řeku v nesmírném moři Mé Vůle. Jednal jsem jako Otec, který vlastní velké země, a řekl jsem svému synovi: Všichni poznají, že jsi můj syn." A řekl: "Dávám ti do vlastnictví střed mého majetku, abys nevybočil z mých hranic a rostl v mém bohatství, s mou vlastní vznešeností a velikostí mých skutků, a aby všichni poznali, že jsi můj syn. Co by se o něm řeklo, kdyby nepřijal velký dar svého Otce a odešel do cizích zemí, aby žil z bídy a vydědil se v otroctví krutých nepřátel? Takový byl člověk.

Nyní, tato rovina, tato malá řeka v mé vůli - chci ji od tebe. Nechť v ní proudí každá vaše myšlenka, aby se při odrazu Naší Inteligence, která je myšlenkou každé z nich, mohla povznést nad každou inteligenci a vzdát Nám božskou poctu každé myšlenky. Nechť proudí i vaše slova a díla, aby se při odrazu Našeho slova "FIAT", které stvořilo všechny věci a je slovem každé z nich, a při odrazu Svatosti Našich děl, která je životem a pohybem všeho, vznášela nad vším a vzdávala nám poctu každého slova a každého díla, a to naším vlastním slovem "FIAT" a samotnou Svatostí Našich děl. Má dcero, pokud se vše, co je lidské - ať je to třeba jen jedna myšlenka -, neděje v Mé Vůli, lidská rovina se neujímá, malá řeka se netvoří a Má Vůle nemůže sestoupit na zem, aby se dala poznat a vládla."

Když jsem to uslyšela, řekla jsem Mu: "Má lásko, Ježíši, jak je možné, že po tolika staletích života Církve, která vydala tolik svatých - a mnozí z nich ohromili nebe i zemi svými ctnostmi a zázraky, které vykonal - nepůsobili plně v Boží vůli, aby vytvořili tu rovinu, o které mluvíš? Čekal jsi snad jen na mne, nejneschopnějšího, nejzlejšího a nejnevědomějšího, abys to mohl učinit? Zdá se mi to prostě neuvěřitelné! A Ježíš: "Poslyš, Má dcero, Má Moudrost má prostředky a způsoby, které člověk ignoruje, takže je povinen sklonit čelo a klanět se Jí v němém mlčení; a není na něm, aby Mi diktoval zákony: koho si mám vybrat a vhodnou dobu - kterou určuje Má Dobrota. Kromě toho jsem nejprve musel zformovat Svaté, kteří se Mi měli podobat a napodobovat Mé Lidství dokonalejším způsobem, jak je to pro ně možné; a to jsem již učinil. Nyní chce Má Dobrota postoupit dále a chce se oddávat ve větších přemírách lásky, a proto chci, aby vstoupili do mého Lidství a napodobovali to, co duše mého Lidství učinila v Boží Vůli. Jestliže ti první spolupracovali na mém vykoupění, aby zachraňovali duše, učili Zákonu, odvrhovali hříchy, přičemž byli omezeni v rámci staletí, v nichž žili, ti druzí půjdou dál a budou kopírovat to, co duše mého Lidství vykonal v Božské Vůli. Budou zahrnovat všechna staletí, všechna stvoření a povznesou se nade vše, uvedou v platnost práva Stvoření, která Mi náleží a která se týkají všech tvorů, přivedou všechny věci k prvotnímu původu Stvoření a k účelu, pro který bylo Stvoření vydáno. Vše je ve Mně uspořádáno: jestliže jsem Stvoření vydal, musí se ke Mně vrátit uspořádané, tak jak vyšlo z Mých rukou.

První rovina lidských úkonů, které se v Mé Vůli proměnily v božské, jsem již vykonal; zanechal jsem ji, jako by byla pozastavena, a stvoření, kromě Mé drahé a nerozlučné Maminky, o ničem nevědělo. To bylo nezbytné. Kdyby člověk neznal cestu, dveře, místnosti mého Lidství, jak by mohl vstoupit do Mého nitra a napodobit to, co jsem učinil? Nyní nastal čas, aby tvor vstoupil do této roviny a udělal také něco svého uvnitř Mého. Jaký je to zázrak, když jsem tě povolal jako prvního? Ostatně je to tak, že jsem tě povolal jako prvního, neboť žádné jiné duši, ačkoli Mi byla drahá, jsem nezjevil způsob, jak žít v Mé Vůli, její účinky a zázraky a dobra, které tvor působící v Nejvyšší Vůli dostává. Projídi si tolik životů svatých, kolik chceš, nebo knih nauk: v žádné z nich nenajdeš zázraky mé Vůle působící ve stvoření a stvoření působícího v ní. Najdeš nanejvýš rezignaci, sjednocení vůle, ale v žádné z nich nenajdeš Boží Vůli působící v ní a ona v Ní. To znamená, že nenastal čas, v němž by Má Dobrota povolala stvoření k životu v tomto vznešeném stavu. Ani způsob, jakým tě nutím modlit se, nemůžeš najít u nikoho jiného. Proto buďte pozorní. Má Spravedlnost to vyžaduje, Má Lásko je blouznivá, a tak Má Moudrost vše zařizuje, aby se dosáhlo záměru. Je to právo, Sláva stvoření, co od vás chceme." "To je to, co od vás chceme.

9. října 1922

Lidská vůle působící v Božském.

Když jsem pokračovala v obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš přišel celý něžný, sevřel mě v náručí, políbil mě a řekl mi, kdo ví kolikrát: "Poslouchej: jakmile tvá vůle vstoupí do mé, vyprázdní se z tebe a má vstoupí a působí v tobě; a jakmile má působí, tvá přijímá sílu tvůrčí síly a zůstává působit ve mně. A protože jsem jeden jediný bod, který obsahuje všechno, zahrnuje všechno, koná všechno, vidím, jak tvá vůle působí ve Mně s Mou vlastní Tvůrčí silou, chce Mi všechno dát a za všechno se Mi odvděčit. A ke svému nejvyššímu uspokojení ji před sebou vidím od prvního okamžiku, kdy jsem

celé Stvoření vysvobodil. Zanechávajíc vše za sebou, vystupuje vpřed, jako bys byla první, kterou jsem stvořil, v níž neexistuje žádné rozdělení vůle mezi Mnou a tebou - tak, jak bych chtěl, aby byl první člověk - a vzdává Mi čest, slávu, lásku, jako by Stvoření nevycházelo z Mé Vůle. Jakou chuť, jakou spokojenost cítím! Nemůžeš to pochopit. Řád Stvoření se Mi vrací, harmonie, radosti se střídají dohromady. Vidím tuto lidskou vůli, jak ve Mně působí ve světle Slunce, na vlnách moře, v mihotání hvězd - ve všem; a dává Mi slávu všech dober, která tyto stvořené věci dávají člověku. Jaké štěstí! Podobá se Mi ve všem, jen s tímto rozdílem: Já jsem jeden jediný bod; a ty, jak stále působíš, myslíš, mluvíš, miluješ v Mé Vůli, postupně zabíráš více místa a tvoříš božské zrození."

19. října 1922

Ježíš opakuje v duši, která v něm žije, to, co učinilo jeho lidství v Boží vůli. Nutnost poznání: čím více hodnot a účinků člověk pozná, tím více jich obdrží. Dlouhé, mnohasetleté Ježíšovo čekání na to, aby poznal svou Božskou Vůli.

Stále jsem byla celá opuštěná v náruči svého sladkého Ježíše, cítila jsem se celá ponořená do Jeho Nejsvětější vůle a ocitla jsem se jakoby v jejím středu. Když pak přišel, řekl mi: "Má dcero, mé lidství žilo jakoby ve středu věčného slunce mé božské Vůle. A stejně jako z tohoto středu vycházely paprsky, které, nesouce s sebou mou Nezměrnost, obklopovaly všechno a všechny, tak i mé dílo, vycházející z tohoto středu, bylo jakoby v činu pro každý čin tvora; každé slovo jakoby v činu pro každé slovo; každá myšlenka jakoby v činu pro každou myšlenku; a tak i se vším ostatním. A když sestoupilo, opět vystoupilo do svého středu jako jeden jediný čin, nesoucí s sebou všechny lidské činy, aby je podle vůle mého Otce předělalo a přerovnálo. Proto jen díky tomu, že Mé Lidství žilo ve středu Věčné Vůle, jsem byl schopen obsáhnout všechny jako jeden jediný akt, abych mohl důstojně, hoden Mne, dokončit Dílo Vykoupení; jinak by to bylo dílo neúplné a nehodné Mne. A stejně jako odloučení lidské vůle od Božské bylo pro člověka celým zlem, mělo stabilní spojení vůle Mého Lidství s Božskou tvořit celé jeho dobro. To se ve Mně dělo jakoby přirozeně.

Podívejte se na Slunce: co je to? Světelná koule, která se rozptyluje rovnoměrně doprava, doleva, dopředu, dozadu, nahoru, dolů - všude. Světlo před mnoha staletími je stejné jako to dnešní: nic se nezměnilo, ani světlo, ani teplo. A světlo dneška bude světlem konce staletí. Kdyby Slunce mělo rozum, mohlo by vyprávět o všech lidských činech; ba co víc, uchovávalo by je v sobě jako svůj vlastní majetek, neboť bylo životem, účinkem a příčinou každého z těchto činů; a to jako něco pro něj přirozeného. To vše se nyní děje duši, která žije ve středu mé Vůle. Objímá všechny a nikdo jí neunikne; jedná pro všechny a nic nevynechá. Spolu se mnou nedělá nic jiného, než že se rozptyluje napravo i nalevo, dopředu i dozadu - ale prostým a přirozeným způsobem. A protože působí v mé Vůli, obchází všechna staletí a božským způsobem povyšuje svůj čin nad všechny lidské činy, a to na základě mé Vůle.

Poslouchej, má dcero, obnovená v Mé Nejvyšší vůli, co z tebe a v tobě chci učinit: Chci, abys opakovala to, co učinilo Mé Lidství v Božské Vůli, ale chci, aby se tvá vůle spojila s Mou, abys spolu se Mnou opakovala to, co jsem činil a stále činím. V Mé Vůli jsou všechny skutky, které konalo Mé Lidství, vnější i vnitřní. Z mých vnějších skutků je více či méně známo, co jsem konal, a pokud to stvoření chce, může se se Mnou spojit a podílet se na dobru, které jsem konal. A já cítím spokojenost, protože vidím své dobro uprostřed tvorů jakoby rozmnožené díky spojení, které se Mnou tvoří; mé skutky jsou jakoby položeny na pult a já vybírám úroky. Na druhé straně se málo nebo vůbec nic neví o vnitřních skutcích, které mé Lidství konalo v Boží Vůli z lásky ke všem. Jak se tedy může tvor se Mnou spojit a podílet se na onom dobru, když nezná ani moc této Vůle, ani to, jak v ní působila moje duše, ani to, co jsem konal? Poznání s sebou nese hodnotu, účinky, život onoho dobra.

Předmět poskytuje tolik užitku, kolik se o něm ví; a mnohokrát se stane, že u dvou předmětů se stejnou hodnotou někdo, kdo o ní ví víc, na jejím prodeji vydělá víc, zatímco někdo jiný, kdo tyto znalosti nemá, se jí vzdá za méně. Kolik toho znalosti dokážou! Mnozí zbohatnou, protože dbají na znalost věcí; jiní se ocitnou ve stejných poměrech, ale jsou chudí, protože věci dobře neznají.

Protože chci, abys byla spolu se Mnou také ve vnitřních úkonech, které Mé Lidství vykonalo v této Nejvyšší Vůli, je správné, že ti dávám poznat vlastnosti, hodnotu, účinky, sílu a způsoby této Mé Vůle; a když ti je stále zjevují, otevírám mezi námi účast na tom, co ti dávám poznat. Proč bych ti to jinak říkal? Snad proto, abych ti sdělil prostou novinu? Ne, ne; když vám něco dávám poznat, je to proto, že vám to chci dát. Proto kolik hodnot a účinků znáš, tolik jsem ti jich dal. Pohleď tedy, jak velké dobro chci vykonat - nejen pro tebe, ale i pro ostatní. Jak si totiž poznání života v Boží Vůli razí cestu, budou ji více milovat a láska do nich vstřebá všechno dobro, které jim poznání jako plodná matka dodá.

Nejsem izolovaný Bůh - ne. Chci, aby stvoření bylo se Mnou; Moje ozvěna musí znít v její a její v Mé, aby se spojily v jedno. A jestliže jsem čekal tolik staletí, abych dal poznat svou Vůli působící ve stvoření a její působící v Mé - téměř jsem ji pozvedl na svou úroveň -, je to proto, že jsem musel připravit a disponovat stvořeními, aby přešla od menších k větším znalostem. Musel jsem si počínat jako učitel, který musí učit samohlásky, souhlásky a pak přejít ke skladbám. Dosud se o mé Vůli nevědělo nic než samohlásky a souhlásky; bylo nutné, abych přešel ke skladbám, a tím se uskuteční Život mé Vůle.

První skladba - chci ji od vás. Budeš-li pozorná, uděláš ji dobře, abys Mi vzdala čest eseje, kterou ti dal tvůj Ježíš; eseje nejušlechtlejší, eseje Věčné Vůle, která Mi přinese největší slávu a vytvoří spojení se stvořeními, dá poznat nové

obzory, nová nebesa a nové přesahy Mé Lásky. Hle, v mé Nejvyšší Vůli jsou všechny mé vnitřní činy, které mé Lidství vykonalo, jako by čekalo, až vyjde jako posel, aby se postavilo na cestu. Tyto úkony byly učiněny pro tvory a chtějí se dát a dát se poznat; a protože se nemohou dát, cítí se jako uvězněné a modlí se - prosí mou Vůli, aby je dala poznat, aby mohly dát dobro, které obsahují.

Ocitám se v situaci ubohé matky, která dlouho zadržuje porod ve svém lůně, a když přijde čas porodu, pokud se tak nestane, trápí se, trápí se a zapomíná na svůj život, za každou cenu chce porodit. Hodiny, dny odkladu jí připadají jako roky a staletí. Udělala a zlikvidovala už všechno; nezbývá jí nic jiného než porodit.

Já jsem také - víc než matka. Po mnoho staletí jsem v sobě uchovával, více než zrození, všechny své lidské činy vykonané ve svátosti Věčné vůle, abych je dal stvoření. A když se dají, povýší lidské činy stvoření na Božské činy a ozdobí ji nejkrásnějšími krásami, učiní ji žít Životem mé Vůle; dají jí hodnotu, účinky a statky, které má má Vůle. Proto se více než matka trápím, trápím, hořím touhou vysvobodit toto zrození z mé Vůle. Nastal čas; nezbývá než najít toho, kdo by přijal první zrození, aby se pokračovalo dalšími zrozeními v jiných tvorech. Proto ti říkám - buď pozorná, rozšiř své srdce, abys mohla přijmout všechny hodnoty, účinky, poznání, které obsahuje má Vůle, abych do tebe mohl vložit první zrození. Kolik radosti Mi tím uděláš! Budete počátkem Mého štěstí na zemi. Mohl bych říci, že lidská vůle mě učinila nešťastným uprostřed tvorů, a má Vůle působící ve stvoření mé štěstí obnoví."

24. října 1922

Ten, kdo žije v Boží vůli, ji uvádí do proudu mezi nebem a zemí a přijímá vklad jejich dober.

Můj vždy milý Ježíš ke mně stále mluví o své nejsvětější vůli. Připadá mi jako opravdový učitel, který, ačkoli se zdá, že už nemá co učit svého žáka, ve skutečnosti si jen odpočívá, aby mohl znovu vstoupit na pole a dávat další vznešené lekce, například upoutat pozornost chlapce a získat si jeho lásku a úctu. A tak mi při příchodu řekl: "Má dcero, kolik zázraků obsahuje Má Nejvyšší vůle působící ve stvoření! Když duše nechá tuto Svatoú Vůli vstoupit do sebe a sebe do Něho a dovolí Mu působit ve všem, i v těch nejmenších věcech, vzniká proud mezi Vůlí působící v Božských Osobách a Jejich vlastní Vůlí působící ve stvoření. Proto když milují nebo chtějí dávat lásku, najdou místo, kam tuto lásku vložit, protože v jednom bodě země je Jejich vlastní Vůle působící ve stvoření, která může tuto lásku přijmout. A stoupajíc do lůna Božství, tato Jejich Vůle - která je jakoby rozdělená na dvě části, ve stvoření a v Božství, zatímco Ona je vždy jedna - jim přinese návrat Jejich lásky božským způsobem ze strany stvoření. A tak se Věčná Láaska umísťuje v proudu mezi nebem a zemí, sestupuje a vystupuje bez překážek, protože existuje někdo, kdo může přijmout Její vklad. Jejich vlastní Vůle působící ve stvoření ji bude žárlivě držet v úschově.

Stejně tak chce-li moje Božství uvolnit Svou Kráasu, Své Pravdy, Svou Moc, Své nekonečné milosti, má místo, kam je může uložit: Svou vlastní Vůli působící ve stvoření. Proud je otevřený: má Vůle bude udržovat tempo v žárlivém uchovávaní mé Kráasy, mých Pravd, mé Moci a v děkování za mé nekonečné milosti. Tak už nebudu v ničem ošizen; budu v dokonalém souladu mezi svou Vůlí působící ve stvoření a Vůlí Nebes. Kolik svých věcí dám ještě více poznat! Má zadušená Láaska bude volná, až vytvořím svůj vklad, a proudy mezi nebem a zemí budou vždy otevřené."

27. října 1922

Boží vůle: Ježíšovo dědictví pro stvoření. Dvě generace.

Premýšlela jsem o všem, co bylo v posledních dnech napsáno, a říkala jsem si: "Jak je možné, že můj sladký Ježíš tak dlouho čekal, aby dal najevo všechno, co jeho lidství působilo v Boží vůli z lásky ke stvořením? Ale zatímco jsem o tom přemýšlela, můj vždy milující Ježíš, který se zjevil s otevřeným Srdcem, mi řekl: "Dcero Mé Vůle, proč se znepokojuješ? To se stalo i ve Stvoření. Jak dlouho jsem ho nenechávala ve svém lůně skutečně zformované? A když se mi zalíbilo, vysvobodil jsem Ho. A i Vykoupení, jak dlouho jsem je v sobě nedržel? Mohl bych říci od věčnosti, přesto jsem čekal dlouho, než jsem sestoupil z nebe a přivedl je k naplnění. To je Můj obvyklý způsob: nejprve svá Díla oplodním, zformuji je v sobě a ve vhodnou dobu je vydám. Ba co víc, musíte vědět, že Mé Lidství v sobě obsahovalo dvě generace: děti temnoty a děti Světla. Přišel jsem zachránit ty první, a tak jsem vydal Svou Krev, abych je zachránil.

Mé lidství bylo svaté a nezdědilo nic z bídy prvního člověka, a přestože mělo podobné přirozené rysy, bylo nedotknutelné sebemenší skvrnou, která by mohla zahalit mou svatost. Mým jediným dědictvím byla Vůle mého Otce, v níž jsem měl uskutečňovat všechny své lidské činy, abych v sobě formoval pokolení dětí Světla. Vidíte, bylo mi dovoleno formovat toto pokolení v samotném lůně Vůle mého Nebeského Otce a nešetřil jsem námahou, činy, bolestmi ani modlitbami, naopak, bylo na vrcholu všeho, co jsem dělal a trpěl, a to takovým způsobem, že jsem ho v sobě počal, oplodnil a zformoval. Byly to ty, děti Světla, které mi Božský Otec svěřil s takovou láskou; byly mým oblíbeným dědictvím, které mi bylo dáno v Nejsvětější Nejvyšší Vůli.

Nyní, poté, co jsem oznámil dobra vykoupení a jak chci, aby všichni byli spaseni, a dal jsem všem potřebné prostředky, přecházím k tomu, abych oznámil, že je ve Mně další generace, kterou musím osvobodit: Mé děti, které budou žít v Boží Vůli, a že ve svém Srdci uchovávám všechny milosti připravené - všechny své vnitřní úkony, které jsem pro ně vykonal v oblasti Věčné Vůle - a čekám na polibek jejich úkonů, na jejich spojení, abych jim dal dědictví Nejvyšší Vůle.

Stejně jako jsem ji přijal já, chci ji dát i jim, abych mohl vysvobodit druhé pokolení dětí Světla. Kdyby Mé Lidství nedalo toto dědictví, které vlastnilo - tedy Božskou Vůli, jedinou a jedinou věc, kterou jsem miloval a která Mi dala vše dobré -, byl by můj sestup na zem neúplný, ani bych nemohl říci, že jsem dal vše; naopak, ponechal bych si pro sebe to největší, tu nejušlechtlejší a nejbožštější část. Pohled' tedy, jak je nutné, aby má Vůle byla poznána ve všech svých vztazích, podivuhodnostech, účincích a hodnotách, co jsem v této Vůli učinil pro tvory a co oni musí učinit. Toto poznání bude mocným magnetem, aby přitáhlo tvory a přimělo je přijmout dědictví mé Vůle, a aby tak na pole vstoupilo pokolení dětí Světla - Děti mé Vůle. Bud' pozorná, má dcero, budeš mým mluvčím, abys je svolala a shromáždila toto pokolení, Mnou tak oblíbené a toužebně očekávané."

Poté, co se vzdálil, se opět vrátil, celý ztrápený, a to takovým způsobem, že se nad ním člověk slitoval. A když se mi vrhl do náruče, jako by chtěl najít klid, když jsem ho viděla, řekla jsem mu: "Co se děje, Ježíši, proč jsi tak utrápený? A Ježíš: "Ach, má dcero, ty nic nevíš o tom, co chtějí udělat! Chtějí se vsadit o Řím, chtějí se vsadit cizinci, ba i Italové. Zlo, které napáchají, je tak velké a tak početné, že kdyby země rozpoutala oheň a spálila ji na popel, bylo by to menší zlo než to, co napáchají. Hle, odevšad vyskakují lidé, aby se do ní vrhli a vtrhli do ní; a co víc, jsou oděni jako beránci, zatímco oni jsou draví vlci, kteří chtějí sežrat kořist. Jaké ďábelské svazky svírají dohromady, aby měli více síly a vtrhli do ní! Modlete se, modlete se; to je poslední propast těchto časů, do níž se chce vrhnout stvoření".

30. října 1922

Zázraky stvoření působícího v Boží vůli.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel můj vždy obdivuhodný Ježíš a ponořil mě do nesmírného světla své nejsvětější vůle a řekl mi: "Má dcero, podívej se na zázraky stvoření, které působí v Mé Vůli. Když vstupuje do mé Vůle a přemýšlí, modlí se, pracuje..., stoupá spolu se mnou. A protože jsem hlas beze slov, můj hlas se utváří a dosahuje ke každému srdci podle jeho vlastních potřeb, a to mnoha různými způsoby a jazyky, které jsou ve stvořeních, tak, aby Mi všichni rozuměli. Jsem dílo bez rukou, a proto jsem dílem každého z nich; jsem krok bez nohou, a to takovým způsobem, že kamkoli jdu, nacházím se v jednaní. Stejně tak se duše působením v Mé Vůli stává hlasem beze slov, prací bez rukou, krokem bez nohou, a já ji cítím proudit ve svém hlase, ve svých dílech a ve svých krocích - cítím ji všude. A protože ji cítím vždy spolu se mnou, necítím se už osamělá; a protože velmi miluji společnost stvoření, uchváćena láskou k ní, zbožšťuji ji, obohacuji ji a dávám jí takové milosti, že udivuje nebe i zemi."

5. listopadu 1922

Boží vůle krystalizuje duši. Poznání paláce Boží vůle.

Zatímco jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš se ukázal, jak drží v náruči mnoho malých oveček - některé se opíraly o Jeho hrud', některé o Jeho ramena, některé se držely Jeho krku, některé byly v Jeho náruči napravo, jiné nalevo a některé vykukovaly svými hlavičkami z Jeho Srdce. Nohy všech těchto malých oveček však byly v Srdci Našeho Pána a Jeho dech jim dával potravu. Všechna byla obrácena ústy k ústům mého sladkého Ježíše, aby přijímala potravu Jeho dechu. Bylo opravdu krásné vidět, jak se Ježíš s největším potěšením a celým záměrem věnoval jejich výživě a radoval se s nimi; opravdu vypadali jako mnoho porodů, které porodilo Jeho Nejsvětější Srdce. Pak se ke mně obrátil a řekl: "Má dcero, tato jehňátka, která vidíš v mém náruči, jsou děti mé vůle, legitimní zrození z mé Nejvyšší vůle. Vyjdou z nitra mého Srdce, ale budou se držet nohama ve středu mého Srdce, aby si nic nebrali ze země a nezabývali se ničím jiným než Mnou samotným. Podívej se na ně, jak jsou krásná, jak čistá a vyživovaná rostou, živena pouze mým dechem. Budou slávou, korunou stvoření."

Pak dodal: "Má Vůle krystalizuje duši, a jako když se nějaký předmět přiblíží ke krystalu, vznikne v něm jiný předmět, zcela podobný tomu, který je umístěn před ním, tak i Má Vůle odráží vše, co činí, v těchto duších, vykrytalizovaných Mou mocí, a ony opakují a konají vše, co činí Má Nejvyšší Vůle. A stejně jako je má Vůle všude, v nebi, na zemi i na všech místech, tak i tyto duše, kdekoli má Vůle působí, ji do sebe vstřebávají jako krystal a opakují můj čin, protože v sobě obsahují mou Vůli jako svůj vlastní Život. Proto, když působím, s velkým potěšením se před ně stavím, abych viděl, jak se v nich opakuje mé vlastní působení. Jsou mými zrcadly a má Vůle je všude rozmnožuje pro každý svůj čin, takže není jediné stvořené věci, v níž by nebyly přítomny: ve tvorech, v moři, ve Slunci, ve hvězdách, a dokonce i v nebi; a má Vůle přijímá návrat mého činu od stvoření božským způsobem."

To je také důvod, proč tak miluji, aby se poznalo, kdo žije v mé Vůli: aby se rozmnožilo více těchto zrcadel vykrytalizovaných mou Vůlí, aby se v nich opakovala má díla. Pak už nebudu sám, ale budu mít bytost ve své společnosti; budu ji mít u sebe, důvěrně se mnou, v hloubi své Vůle, téměř neoddělitelnou ode mne, jako by právě vyšla z mého lůna, když jsem ji stvořil, aniž by šla jinou cestou odporující mé Vůli. Jak budu šťastný!"

Když jsem to uslyšela, řekla jsem Mu: "Má Lásko a můj živote, stále se nemohu přesvědčit. Jak je možné, že žádný světec vždycky neplnil Tvou Nejsvětější Vůli a nežil tak, jak nyní říkáš - ve Tvé Vůli? A Ježíš: "Ach, má dcero, ty se stále nechceš přesvědčit, že člověk může přijmout tolik světla, milosti, rozmanitosti a hodnoty, kolik zná? Jistě byli svatí, kteří vždy plnili mou Vůli, ale brali z mé Vůle tolik, kolik znali. Věděli, že konat mou Vůli je ten největší skutek, který mě

nejvíce ctí a který přináší posvěcení, a s tímto úmyslem ji konali, a to je to, co si vzali, protože bez mé Vůle není svatosti a bez ní nemůže přijít žádné dobro ani svatost, malá ani velká.

Musíte vědět, že co byla má vůle, to je a bude: V ničem se nezměnila. Ale jak se projevuje, dává poznat rozmanitost barev, účinků a hodnot, které obsahuje; a nedává poznat jen sebe, ale dává duši poznat rozmanitost svých barev, účinků a hodnot; proč by je jinak dávala poznat? Má Vůle se chovala jako velký pán, který ukazuje svůj nejrozsáhlejší a nejskvostnější palác. Prvním ukázal cestu, aby se dostali do jeho paláce, druhým dveře, třetím schody, čtvrtým první pokoje a posledním otevřel všechny pokoje, učinil je jejich majiteli a dal jim všechny statky, které se v nich nacházejí. Nuže, první si vzali zboží, které je na cestě; druhí zboží, které je u dveří, nadřazené tomu, které je na cestě; třetí zboží na schodech; čtvrtí zboží v prvních místnostech, kde je více zboží a kde je bezpečněji uloženo; poslední zboží celého paláce.

Stejně tak i moje závěť. Musela jim ukázat cestu, dveře, schody, první místnosti, aby mohli přejít do celé nesmírnosti mé Vůle a ukázat jim velká dobra, která jsou v ní, a jak tvor působící v těchto dobrech obsažených v mé Vůli získává rozmanitost jejích barev, její nesmírnosti, svatosti a moci a všech mých děl. Tím, že něco dávám poznat, dávám a vtiskávám duši onu božskou kvalitu, kterou dávám poznat. Kdybys věděla, pod jak mocnými vlnami milostí se nacházíš, když přecházíš k tomu, abys poznala další účinky mé Vůle, a jak jako zručný malíř maluje ve tvé duši různé účinky a hodnoty, které ti dávám poznat nejživějšími barvami - zůstala bys zdrcená pod mými vlnami! Mám však soucit s tvou slabostí, a tak tě podepírám, a zatímco tě podepírám, ještě více v tobě působím to, co ti říkám, protože když mluvím, tak i jedním. Proto buďte pozorní a věrní."

8. listopadu 1922

Mír bez Boha je nemožný. Hrozby válek.

Prožívám hořké dny kvůli strádání mého sladkého Ježíše, a když se mi ukáže, je tak utrápený a mlčenlivý, že ať říkám, co říkám, nedokážu ho utěšit, a tak zůstávám rozhořčenější než předtím. Dnes ráno, když přišel, mi řekl: "Má dcero, bolestí, urážek, které mi dávají tvorové, je tolik, že už nemohu snést víc; národy se spojují, aby vstoupily do pole s novými válkami. Neřekl jsem ti, že války neskončily a že mír je falešný a zdánlivý, protože mír bez Boha je nemožný? Byl to mír, který nevycházel ze spravedlnosti, a proto nemohl trvat. Ach, vůdci těchto časů jsou skuteční ztělesnění ďáblůvé, kteří se sdružují, aby páchali zlo a vhněli mezi národy zmatek, jatka a války?" "Ano," odpověděla jsem.

A zatímco to říkal, slyšela jsem pláč matek, hřmění děl, poplach ve všech městech... Ale doufám, že se Ježíš uklidní, takže všichni zůstanou v klidu.

11. listopadu 1922

Ježíš dal život v Boží vůli skutkům všech tvorů; spojil s tímto dílem svou Nejsvětější Matku a nyní vyzývá duši, aby ho zopakovala.

Když jsem přišla, můj vždy milý Ježíš si mě přitáhl tak blízko k sobě, do nesmírného Světla, a řekl mi: "Dceruško mé Vůle, toto nesmírné Světlo, které vidíš, je má Nejvyšší Vůle, před kterou nic neunikne. Musíš vědět, že tak jako jsem stvořil nebesa, Slunce, hvězdy atd., pro všechny jsem stanovil hranice, místo a počet a nemohou se ani zvětšit, ani zmenšit. Všechny věci držím ve své dlaní. Stejně tak jsem při stvoření člověka zároveň stvořil všechny inteligence a každou myšlenku, všechna slova, díla, kroky a vše ostatní, co člověk má, od prvního až po poslední, kdo bude existovat. A to bylo u mne jakoby přirozené; tím spíše, že jsem sám měl být aktérem a divákem byt' jediné myšlenky. Jelikož by to člověk beze Mne nedokázal, jak bych to mohl nevědět a neznat i jejich počet? Proto všechna díla tvorů plavou uvnitř Mé Vůle, tak jako ryby plavou uvnitř rozlehlého moře.

Když jsem však stvořil člověka ne jako otroka, nýbrž jako svobodného - protože by pro Mne nebylo důstojné a nebylo by to dílo hodné toho, aby vyšlo z mé rukou, kdybych tohoto člověka vydal omezeného, nesvobodného; ani bych nemohl říci: "Učiňme ho k našemu obrazu a podobě", kdybych ho neučinil svobodným -, chtěl jsem ho obdařit svobodou. Byl jsem svobodný - svobodný měl být i on. Ostatně nic netýrá člověka víc než dávat vynucenou lásku, která v tom, kdo ji přijímá, vyvolává rozpolcenost, podezíravost, obavy a téměř odpor.

Vidíte, kde má původ každý skutek stvoření, dokonce i jedna myšlenka? Ve svatosti mé vůle. S tím rozdílem, že chce-li člověk, může právě tuto myšlenku, slovo vykonat, svatě nebo špatně. Nyní se má Vůle zarmoutila, když viděla, jak se činy mnohých, jejichž byla aktérem, mění ve smrtelné činy pro mě i pro ně. Proto jsem chtěl, aby má Vůle, která se stala dvojím aktérem každého činu, položila nade všechny další božský čin, který mi měl oplatit tolika dalšími božskými činy podle svatosti mé Vůle. K tomu však bylo zapotřebí někoho: a tu je mé Lidství, Svaté a také svobodné, které, nechce jiný život než Božskou Vůli, plující v tomto nesmírném moři, pokračovalo ve spojení každé myšlenky, slova a díla tvora a kladlo nade všechny akt Božské Vůle. To uspokojovalo a oslavovalo Božského Otce takovým způsobem, že mohl pohlédnout na člověka a otevřít mu dveře nebes. A lidskou vůli jsem pevněji spoutal a ponechal jí vždy volnost, aby se neodpoutávala od Vůle svého Stvořitele, neboť odpoutání se od ní ji přivedlo do mnoha katastrof.

S tím jsem se však nespokojil. Chtěl jsem, aby mne má Maminka, také Svatá, následovala v nesmírném moři Nejvyšší vůle a aby spolu se mnou spojovala všechny lidské činy a na všechny činy tvorů kladla dvojí pečeť po mém vzoru,

pečeť činů vykonaných v mé vůli. Jak sladká byla pro Mne společnost Mé nerozlučné Mámy v Mé Vůli! Společnost v konání dává vzniknout štěstí, rozkoši, lásce něžnosti, soutěživosti, shodě a hrdinství; izolace vyvolává pravý opak. Proto když jsme působili společně, Já s mou drahou Maminkou, vznikala moře štěstí, rozkoše na obou stranách a moře lásky, která se při vzájemném soupeření nořila do sebe a vytvářela velké hrdinství. Tato moře vznikala nejen pro Nás samotné, ale také pro ty, kteří nám chtěli dělat společnost v Naší Vůli. Ba co víc, mohl bych říci, že se tato moře proměnila v mnoho hlasů, které člověka vyzývaly, aby žil v Naší Vůli, aby mu vrátily štěstí, jeho původní přirozenost a všechna dobra, o která přišel tím, že se vzdálil Naší Vůli.

Nyní přicházím k vám. Po své nebeské Mamince jsem tě povolal, aby všechny lidské činy měly první pečeť, kterou jsem učinil Já, druhou pečeť, kterou učinila Moje Maminka, a třetí pečeť, kterou učinil jeden tvor ze společného rodu. Má Věčná Láska by nebyla spokojena, kdybys nevychoval jednoho z obyčejného rodu, který musí otevřít dveře těm, kdo se odhodlají vstoupit do těchto bran, aby žili v Naší Vůli. To je důvod mých mnoha projevů, mnoha hodnot a účinků, které jsem vám o své Vůli sdělil. Ty budou mocnými magnety, které vás a pak i ostatní přitáhnou, abyste v Ní žili. Abyste však mohli vstoupit do Naší Vůle a následovat vznešený let mých činů a činů mé nedělitelné Mámy, jsouce společného rodu, nemohli byste vstoupit do Naší Vůle, kdybyste neměli nebo alespoň nebyli proměněni v přirozenost, která vyšla z mých rukou, než se člověk od Naší Vůle vzdálil. Zde je tedy mnoho mých milostí, abych tvou přirozenost, tvou duši, navrátil do tohoto původního stavu. Jak jsem ti stále dával milosti, odstraňoval jsem z tebe zárodky, sklony, vášně vzpurné přirozenosti a vždy jsem ponechával tvé vůli svobodu.

Protože jsem tě chtěl povolat do středu své Vůle, abys v ní žila společným životem, a abych tě přiměl k tomu, abys zahrnula všechny Mnou vykonané skutky, o kterých stvoření ještě nevědí, bylo nutné tvou přirozenost vrátit do tohoto šťastného stavu, pro Mou krásu, svatost a důstojnost. Jinak bys nemohla kráčet se Mnou v nekonečných úkonech Mé Vůle ani být se Mnou v oné důvěrnosti, která je nutná ke společnému působení. Vásně, zárodky sklonů, které nejsou dobré, by byly jako mnohé mříže rozdělení mezi Mnou a tebou. Nanejvýš bys byla na příkaz mé Vůle jako mnozí z mých věrných, ale byla bys velmi daleko od toho, co jsem dělal Já, a ani ty, ani Já bychom nebyli šťastní; zatímco žít v mé Vůli znamená právě toto - žít zcela šťastně na zemi, abys pak přešla k ještě šťastnějšímu životu v nebi.

Proto ti říkám, pravá dcero Mé Vůle, nejprve se šťastně zrod' z Mé Vůle - buď' Mí pozorná a věrná, pojď' a žij v Mé Věčné Vůli. Čekají na tebe mé činy, které chtějí mít pečeť tvou; čekají na tebe činy mé Mámy; čekají na tebe celá nebesa, která chtějí vidět všechny své činy oslavené v mé Vůli tvorem z jejich vlastního rodu. Čekají na tebe současné i budoucí generace, aby ti vrátily ztracené štěstí. Ach! Ne, ne... generace neskončí, dokud se člověk nevrátí do mého lůna, krásný, dominantní, takový, jaký vyšel z mých tvůrčích rukou. Nespokojím se s tím, že jsem ho pouze vykoupil; i za cenu čekání... Budu mít ještě trpělivost, ale musí se ke Mně vrátit takový, jakého jsem ho stvořil, na základě Mé Vůle. Plněním své vlastní vůle sestoupil do propasti a proměnil se v surovce; plněním Mé Vůle povstane a získá novou proměnu v přirozenost Mnou stvořenou. Pak budu moci říci: "Všechno jsem vykonal, řád celého stvoření se ke Mně vrátil a Já v něm spočinu." A tak se stane, že se vrátím do své podstaty.

16. listopadu 1922

Božská vůle nejprve působí a pak zachovává to, co učinila. Nyní chce působit znovu, jako to učinila při Stvoření a Vykoupení. Účinky rozhrěšení v Boží vůli.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš mě po svém příchodu celou vtáhl do své Nejsvětější Vůle; bylo to, jako bych měla pod očima celé dílo Stvoření a sledovala vše, co můj milý Ježíš udělal pro stvoření. Když jsme to pak společně sledovali, řekl mi: "Má dcero, má Vůle působí různými způsoby; ve Stvoření jsem působil a vše jsem nařídil; a poté, co jsem vše vykonal, má Vůle zůstala jako zachovatelka všeho. Od té doby neudělala v řádu celého Stvoření nic nového. Pak má Vůle opět vstoupila na pole, aby působila, když jsem sestoupil z nebe na zem, abych vykoupil člověka. A mé působení netrvalo krátce jako při Stvoření, ale trvalo celých třiatřicet let; pak jsem se opět vrátil, abych zachoval vše, co jsem vykonal při Vykoupení. Proto stejně jako Slunce existuje na základě mé zachovávající Vůle pro dobro všech a každého, tak jsou dobra Vykoupení v činnosti pro všechny a pro každého.

Moje vůle se teď chce vrátit k práci a víte, co chce dělat? Chce ve stvoření působit to, co působila ve mně. To bude nesmírně dlouhé Mé dílo, delší než Vykoupení. A stejně jako jsem si pro sebe vytvořil Matku, abych mohl působit Vykoupení, v níž jsem počal své Lidství, tak jsem si nyní vybral tebe, abych mohl působit to, co Moje Vůle působila v mém Lidství. Vidiš tedy, má dcero, jde o skutky - a to o skutky Mé Nejvyšší Vůle. Budeš jako prostor, který se nabídl, abych mohl stvořit a uspořádat slunce, hvězdy, měsíc, vzduch, jakož i všechnu krásu, která existuje v nebeské klenbě, a všechno dobro, které sestupuje z nebe. Budeš jako mé Lidství, které v ničem neodporovalo tomu, co chtěla působit má Vůle, a Já v tobě uzavřu to, co Nejvyšší Vůle učinila ve Mně, aby se to opakovalo."

Když jsem pak přijímala rozhrěšení, řekla jsem si: "Můj Ježíši, chci ho přijmout podle tvé vůle. A hned, aniž by mi dal čas, Ježíš dodal: "A já tě rozhrěšuji ve své Vůli, a když tě rozhrěšuji, má Vůle dává na cestu slova rozhrěšení, aby rozhrěšil toho, kdo chce být rozhrěšen, a aby odpustil tomu, kdo chce odpuštění. Má Vůle bere všechny, ne jednoho samotného, ale ti, kdo jsou k tomu disponováni, vezmou více než kdokoli jiný."

20. listopadu 1922

Proudy lásky mezi Bohem a člověkem.

Premýšlela jsem o tom, jak můj sladký Ježíš trpěl mnoha bolestmi, když byl v zahradě - ale ne ze strany tvorů, protože byl sám, nebo spíše všemi opuštěný, ale ze strany svého věčného Otce. Mezi Ním a Nebeským Otcem byly proudy lásky a v těchto proudech byli umístěni všichni tvorové. V těchto proudech byla veškerá láska Boha ke každému z nich a veškerá láska, kterou každý z nich Bohu dlužil. A protože toto chybělo, dospěl k tomu, že trpěl takovými bolestmi, které předčily všechny ostatní bolesti, až se potil živou Krví. A můj sladký Ježíš, tisknoucí mě ke svému Srdci, aby mi ulevil, mi řekl: "Má dcero, bolesti lásky jsou nejtrýznivější. Pohleď, v těchto proudech lásky mezi Mnou a mým Otcem je veškerá láska, kterou Mi všichni tvorové dlužili, a proto je zde zrazená láska, odepřená láska, odmítnutá láska, neznámá láska, poslaná láska atd. Ach, jak pronikavě to zasahuje mé Srdce, až mám pocit, že umírám!"

Musíš vědět, že při stvoření člověka jsem mezi sebe a něj vložil mnoho proudů lásky. To, že jsem ho stvořil, Mi nestačilo; měl jsem mezi Sebe a něj vložit tolik proudů lásky, že v něm neměla být jediná část, kterou by tyto proudy neproudily. Proto v inteligenci člověka proudil proud lásky Mé Moudrosti, v jeho očích proud lásky Mého Světla, v jeho ústech proud lásky Mého Slova, v jeho rukou proud lásky Svatosti Mých skutků, v jeho vůli proud lásky Mé a tak i ve všech ostatních. Člověk byl stvořen, aby byl v neustálém spojení se svým Stvořitelem; a jak by mohl být ve spojení se Mnou, kdyby v něm neprobíhaly mé proudy?

Hříchem přerušil všechny tyto proudy a zůstal ode Mne oddělen. Víte, jak se to stalo? Podívejte se na Slunce: všechno jeho světlo dopadá na povrch země a dává do něj tolik, že je cítit jeho teplo, tak živé a skutečné, že přináší plodnost a život všemu, co země produkuje. Dá se tedy říci, že Slunce a Země spolu komunikují. Ó, o kolik těsnější je komunikace mezi člověkem a Mnou, pravým Věčným Sluncem!

Kdyby měl nějaký tvor moc přerušit mezi Zemí a Sluncem proud světla, který dopadá na její povrch, jakou škodu by nezpůsobil? Slunce by stáhlo veškerý proud světla do sebe, Země by zůstala ve tmě, bez plodnosti a bez života. Jaký trest by si nezasloužil? Člověk to všechno způsobil ve Stvoření a Já jsem sestoupil z nebe na zem, abych všechny tyto proudy lásky znovu spojil, ale - ach, kolik Mne to stálo! A člověk pokračuje ve svém nevděku a vrací se, aby přerušil proudy, které jsem propojil!"

24. listopadu 1922

Ježíš před Herodem. Účinky Ježíšova slova a pohledu. Ježíš kárá Luisu, protože chce tyto pravdy nechat skryté.

Vzpomněla jsem si, jak byl můj sladký Ježíš představen Herodovi, a řekla jsem si: "Jak je možné, že mu Ježíš, který je tak dobrý, nechtěl říci ani slovo nebo mu věnovat pohled? Kdo ví, jestli by se to proradné srdce neobrátilo pod vlivem jeho pohledu?" A Ježíš, který se nechal vidět, mi řekl: "Má dcero, jeho zvrácenost a nedostatek dispozic jeho duše byly takové, že si nezasloužil, abych na něj pohlédl nebo na něj promluvil. A kdybych to udělal, učinil by se ještě vinnějším, protože každé Mé slovo nebo pohled jsou další pouta, která se vytvářejí mezi Mnou a stvořením. Každé slovo je dalším spojením, další blízkostí; a jakmile se duše cítí být pohledem, začíná její tvorba milostí. Byl-li pohled nebo slovo sladké a vlídné, říká: "Jak krásné, pronikavé, jemné, melodické! Jak ho nemilovat? Byl-li to pak pohled nebo slovo majestátní, planoucí světlem, říká si: "Jaký majestát, jaká velikost, jaké pronikavé světlo! Jak málo se cítím, jak jsem ubohá, kolik je ve mně temnoty před tím světlem, které tak planulo! Kdybych vám chtěl vyprávět o síle, milosti, dobru, které přináší mé slovo nebo pohled, kolik knih bych vás donutil napsat!"

Podívej se tedy, kolik dobrého jsem ti učinil, když jsem se na tebe mnohokrát podíval a udržoval tě u sebe v důvěrných rozhovorech - nebyla to jen slova, ale úplné rozhovory. Z toho můžeš pochopit, že svazky mezi Mnou a tebou, vztahy, pouta, blízkosti jsou nesčetné. Jednal jsem s tebou jako učitel, který říká jen pár slov ostatním, kteří od něj chtějí nějaké vedení, ale celý den tráví se svými vlastními žáky a chce z nich udělat co nejvíce učitelů podobných sobě. Mluví dlouho, je stále nad nimi a tu rozvíjí jedno téma, tu jim dává přirovnání, aby se lépe pochopili; nikdy je nenechává o samotě ze strachu, že když se rozptýlí, promarní jeho úsilí; a když je třeba, odečítá hodiny ze svého vlastního odpočinku, aby je poučil. Nešetří ničím, ani úsilím, ani námahou, ani potem, aby dosáhl záměru, aby se jeho žáci stali mistry.

Tak jsem to udělal i s vámi: Nic jsem nešetřil. S jinými jsem mluvil jen slovy, s tebou jsem vedl rozhovory, dlouhá učení, přirovnání, v noci, ve dne - kdykoli. Kolik milostí jsem ti nedal? Kolik lásky, až jsem bez tebe nemohl být? Je to kvůli velkému záměru, který jsem si na vás vymyslel - proto jsem vám toho mnoho dal. Ty bys tedy ve vši vděčnosti chtěla to, co jsem ti řekl a dal, udržet skryté v sobě, a tak Mi odepřít slávu, kterou bych získal tím, že bych to projevil. Co bys řekla o tom žákovi, který by si poté, co jeho učitel dosáhl toho, že z něj udělal s velkou námahou mistra, chtěl ponechat pro sebe vzdělání, kterého se mu dostalo, aniž by ho předal jiným? Nebyl by nevděčný a nezpůsobil by svému učiteli zármutek? Co bys řekla o Slunci, kdyby poté, co jsem mu dal tolik světla a tepla, nechtělo toto světlo a teplo nechat sestoupit na zem? Neřekla bys Slunci: 'Je pravda, že působíš dobrým dojmem, ale není dobré, aby sis ho nechávalo pro sebe. Země, rostliny, pokolení čekají na tvé světlo a teplo, chtějí je, aby dostaly život a plodnost. Proč nás chceš připravit o tak velké dobro? Tím, že nám je dáváš, nic neztrácíš, naopak, získáváš větší slávu a všichni ti budou žehnat.

Takoví jste vy - a ještě víc než Slunce. Vložil jsem do tebe tolik světla pravdy o své Vůli, že by stačilo více než Slunce, aby osvítilo všechny a vykonalo více dobra, než vykoná samo Slunce pro Zemi. Já sám a generace čekají, že toto světlo z vás bude vyzařovat, zatímco vy přemýšlíte, jak ho skrýt, a téměř se trápíte, pokud se jeho zhášením chtějí zabývat autoritativní lidé. Ne, ne - to není dobré."

Cítila jsem, že umírám, když slyším svého sladkého Ježíše; a cítila jsem se ještě provinileji, protože jsem v těchto dnech, kdy byl jeden z mých spisů stažen, aniž by se dosáhlo účelu, pro který byl vydán - tedy aby byl publikován -, cítila velké uspokojení. Ach, jak špatně jsem se cítila, když mi bylo tak tvrdě vyčítáno; a z celého srdce jsem ho prosila o odpuštění. A Ježíš, aby mě uklidnil, mi požehnal a řekl mi: "Odpouštím ti a žehnám ti, ale ty budeš pozornější a už to nebudeš dělat." A tak jsem se vrátila k tomu, co jsem udělala.

Deo Gratias.